നസ്രാണി
പഠനങ്ങൾ

(ഭാഗം 1)

(മലയാളം)

നസ്രാണി പഠനങ്ങൾ (ഭാഗം 1)

(സഭാചരിത്ര ലേഖനങ്ങൾ)

എം. കുര്യൻ തോമസ്

പ്രസാധകർ	:	അൽമായവേദി പബ്ലിക്കേഷൻസ് പി. ബി. നമ്പർ 652, കോട്ടയം - 686 001
ഒന്നാം പതിപ്പ്	:	ഒക്ടോബർ 2006
ടൈപ്പ്സെറ്റിംഗ് & പ്രിന്റിംഗ്	:	സോഫിയാ പ്രിന്റ് ഹൗസ്, കോട്ടയം
മുഖചിത്രം	:	മഹാനായ ഒന്നാം മാർത്തോമ്മാ (അങ്കമാലി പള്ളിയിലെ ചുവർ ചിത്രം)

വില: 50.00

Nazrani Padanangal - Part I (Church History Articles) ❑ M. Kurian Thomas ❑ © M. Kurian Thomas ❑ Published by Almayavedhi Publications, P. B. No. 652, Kottayam, PIN 686 001 ❑ Price Rs. 50 ❑ October 2006.

നസ്രാണി പഠനങ്ങൾ

(ഭാഗം 1)

എം. കുര്യൻ തോമസ്

അൽമായവേദി പബ്ലിക്കേഷൻസ്

പി. ബി. നമ്പർ 652, കോട്ടയം

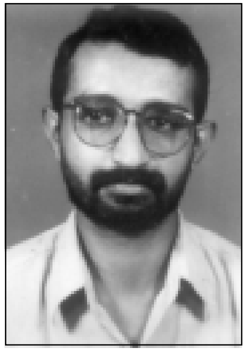

എം. കുര്യൻ തോമസ്സ്

1964 ഡിസംബർ 25 ന് കോട്ടയം ജില്ലയിൽ അരിപ്പറമ്പ് മേലേടത്ത് എം. റ്റി. കുര്യൻ കത്തനാരുടേയും മറിയാമ്മയുടേയും പുത്രനായി ജനിച്ചു. ഫിസിക്സിൽ ബിരുദവും, ബിസിനസ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷനിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും, മാർക്കറ്റിംഗ് മാനേജ്മെന്റിൽ ബിരുദാനന്തര ഡിപ്ലോമായും.

1990 മുതൽ അഡ്വർടൈസിംഗ് ബിസിനസിൽ. അനേകം ലേഖനങ്ങളുടെ കർത്താവാണ്. 2000 ൽ മലയാള ഭാഷയിലെ ആദ്യ ചരിത്രഗ്രന്ഥമായ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* ആദ്യമായി എഡിറ്റ് ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മുന്നൂറിലധികം ടെലിവിഷൻ പരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്തു. മഹാത്മാഗാന്ധി സർവകലാശാലയുടെ സ്കൂൾ ഓഫ് സോഷ്യൽ സയൻസിൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരള ക്രൈസ്തവരെപ്പറ്റി ഡോക്ടറൽ ഗവേഷണം പൂർത്തിയാക്കി.
ഭാര്യ: ജയ. മക്കൾ: കുറിയാക്കോസ്, യാക്കോബ്.

വിലാസം:

5 എം കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻസ്
പി. ബി. നമ്പർ 64
കോട്ടയം - 686001

വാങ്മുഖം

വിജയികളാണ് ചരിത്രമെഴുതുന്നത് എന്നതാണ് ലോകമെങ്ങും കീഴ്വഴക്കം. ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ നിരന്തര സമരങ്ങളിൽ വിജയം മാത്രം കൊയ്ത മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഒഴികെ എന്നു പാഠാന്തരം.

ലോകചരിത്രത്തിലും ക്രൈസ്തവ ചരിത്രത്തിലും അനന്യസാധാരണമായ ഒരു സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന മലങ്കര നസ്രാണി സമൂഹത്തിന് സ്വന്തമായ ഒരു ചരിത്രരചനാസരണി വെട്ടിത്തുറക്കാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഇതിനുത്തരവാദികൾ നസ്രാണി ചരിത്രകാരന്മാർ തന്നെയാണെന്ന വസ്തുതയും അംഗീകരിച്ചേ തീരൂ. മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ഒരു വിഭാഗത്തെ വിഴുങ്ങിയ റോമൻ കത്തോലിക്കരും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരും തങ്ങളുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തിനനുസൃതമായി മലങ്കര സഭാചരിത്രങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, തനതായ ഒരു നസ്രാണി ചരിത്രസരണി രൂപപ്പെടുത്താൻ യഥാർത്ഥ നസ്രാണി ചരിത്രകാരന്മാർ ശ്രമിച്ചില്ല. ഉള്ളവയാകട്ടെ, വ്യക്തികളിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണചരിത്രവും ദ്വിതീയതല രചനകളും മാത്രം.

ഇത്തരമൊരു ഗതികേടിന് പല കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, മലങ്കര സഭയുടെ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ അക്കാഡമിക് ചരിത്രകാരന്മാർ മറ്റു പലരും - മുഖ്യമായും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ - എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രചനകളെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കിയാണ് ചരിത്രരചന നടത്തിയത്. നസ്രാണി സമൂഹത്തിന്റെ സ്പന്ദനം അറിയാൻ കഴിവില്ലാത്ത പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു ചരിത്രകാരന്മാർക്കു പറ്റിയ പാളിച്ചകൾ ഇന്നത്തെ മലങ്കരസഭാചരിത്രം കരുപ്പിടിപ്പിച്ചവരും ആവർത്തിച്ചു.

രണ്ടാമതായി, മൂലരേഖകളോടു കാണിച്ച നിസംഗതയാണ്. ആദ്യകാല ചരിത്രകാരന്മാർ മൂലരേഖകളുടെ അഭാവം *ചിതലും പൊടിവും പിന്നെ മെനസിസു മെത്രാനുമാണെന്നു* കുറ്റംപറഞ്ഞ് തലയൂരി. പിന്നീടുവന്നവർ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടോയെന്നു അന്വേഷിക്കാൻ പോലും മിനക്കെട്ടില്ല. മലയാളത്തിലും സുറിയാനിയിലും ലത്തീനിലും ഒരു പരിധിവരെ തമിഴിലും പരന്നുകിടക്കുന്ന നസ്രാണി ചരിത്രശകലങ്ങളെ അന്വേഷിക്കാനോ പരിശോധിക്കാനോ വിശകലനം ചെയ്യാനോ ഇവർ തയ്യാറല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ആരെങ്കിലും അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാത്ത മൂലരേഖകൾ അവതരിപ്പിച്ചാൽ അവയെ നിഷേധിക്കുന്ന പ്രവണതയും ഈ അക്കാഡമിക് ചരിത്രകാരന്മാർ അനുവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

മൂന്നാമതായി, നസ്രാണികളെ അന്യവൽക്കരിച്ച മത ചരിത്ര രചനാരീതിയാണ്. നസ്രാണികളെ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി കാണാതെയാണ് ഇവർ ചരിത്ര രചന നടത്തുന്നത്. നസ്രാണികൾ കേരളത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണെന്നും കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ നസ്രാണി സമൂഹത്തിനും ബാധകമാണെന്നും, ഈ സാമൂഹിക ഘടനയിൽ

നിന്നും മാറ്റിനിർത്തി നസ്രാണിചരിത്രം നിർദ്ധാരണം ചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഇവർ മനസിലാക്കുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം സാമൂഹിക ശാസ്ത്രപരമായ ഒരു വിശകലനരീതി അവലംബിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നസ്രാണി ചരിത്രത്തിലെ ഉത്തരം കിട്ടാത്ത പല ചോദ്യങ്ങൾക്കും സ്വീകാര്യമായ വിശദീകരണങ്ങൾ മുൻപുതന്നെ ലഭിച്ചേനേ.

സമീപകാലത്ത് അപകടകരമായ മറ്റൊരു പ്രവണതയും മലങ്കരസഭാ ചരിത്ര രചനയിൽ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഉറവിടം വെളിപ്പെടുത്താത്ത മൂല രേഖകളെ അവലംബിച്ച് നിഗമനങ്ങളിൽ എടുത്തുചാടുന്ന ഒരു രചനാ ശൈലി ചിലർ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആർക്കും പരിശോധിക്കാൻ അവസരം കിട്ടാത്ത മൂലരേഖകൾ വിശ്വസനീയമായ ചരിത്ര സാമഗ്രികളല്ല. തന്നെയുമല്ല, ഇത്തരം ചരിത്രകാരന്മാർ അവസരവാദപരമായ നിലപാടുകൾ എടുക്കുകയും തദനുസൃതമായി രേഖാവിശകലനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ഒരേ വിഷയത്തിൽ മലക്കം മറിച്ചിലുകൾ നടത്തേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതും അവരുടെ വിശ്വാസ്യത ഇല്ലാതാക്കുന്നു.

മലങ്കര നസ്രാണി ജീവിതത്തെ പ്രാഥമിക രേഖകളിൽ അധിഷ്ഠിതമായും, പൊതു സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായും, മുൻവിധികളില്ലാതെയും വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു രചനാരീതി രൂപപ്പെടുത്താനാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പലപ്പോഴും അപ്രിയ സത്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടി വരും. എങ്കിലും സത്യസന്ധവും രേഖാധിഷ്ഠിതവുമായ ഇത്തരം ഒരു സമീപനം മാത്രമാണ് ദീർഘകാല അടിസ്ഥാനത്തിൽ മലങ്കര നസ്രാണി ചരിത്രത്തിനു ഗുണം ചെയ്യുക.

മലങ്കര നസ്രാണികളെ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഒരു തുരുത്ത് എന്ന സങ്കുചിത കാഴ്ചപ്പാടിൽ സമീപിക്കാതെ വിശാലമായ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിചിന്തനം നടത്തുമ്പോൾ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗവും വഴിപാടും* കൂടുതൽ വ്യക്തതയുള്ള ഒരു വ്യക്തിത്വമായി മാറുന്നു. നസ്രാണി ചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഇതു പ്രകാശം പരത്തുന്നു. നിലനിൽപ്പിനായുള്ള ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ സമരങ്ങൾ വ്യാഖ്യാന വിധേയമാകുന്നു. ഈയൊരു വിശകലന രീതിയാണ് ഞങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നത്.

അക്കാദമിക് പശ്ചാത്തലമില്ലാത്ത ഒരു ചരിത്രകാരന്റെ പരിമിതികൾ ഈ ലേഖനങ്ങൾക്കുണ്ട് എന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. പക്ഷേ ഇത് വിഷയത്തോടുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥതയ്ക്ക് ഒരു പ്രതിബന്ധമാകുന്നില്ല. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ എന്നതിനേക്കാൾ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗവും വഴിപാടും പിന്തുടരുന്ന യഥാർത്ഥ നസ്രാണികൾ* എന്ന നിലയിലാണ് ഞങ്ങൾ ഈ സമൂഹത്തെ പരിഗണിക്കുന്നത്.

വിവിധ കാലത്തെഴുതിയ 13 ലേഖനങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. ചില ലേഖനങ്ങളിൽ കാലികമായ കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ ചരിത്രാന്വേഷണത്തിൽ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ച അനേകരുണ്ട്. അമൂല്യമായ സ്വന്തം ഗ്രന്ഥശേഖരം തുറന്നുതരികയും, ആദ്യലേഖനം എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, അത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ സംവിധാനമുണ്ടാക്കുകയും, ഞങ്ങളെ എന്നും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്ത കിഴക്കിന്റെ മഹാനായ കാതോലിക്കാ മോറാൻ മാർ ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമനാണിവരിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നത്.

താരതമ്യമില്ലാത്ത കോനാട്ട് രേഖാ സഞ്ചയത്തിന്റെ പിന്തുണ എപ്പോഴും നൽകുകയും സുറിയാനിയിൽ നിന്നും പരിഭാഷ ചെയ്തു തരികയും ചെയ്യുന്ന ഫാ. ഡോ. ജോൺസ് ഏബ്രഹാം കോനാട്ട്, പഴയസെമിനാരി ലൈബ്രറിയുടെയും ആർക്കൈവ്സിന്റെയും പിന്തുണ ഉറപ്പാക്കുന്ന പ്രിൻസിപ്പാൾ ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജും, ലൈബ്രേറിയൻ ഫാ. സി. സി. ചെറിയാനും മറ്റു സെമിനാരി അദ്ധ്യാപകരുമാണ് ദ്വിതീയ സ്ഥാനത്ത്.

ഞങ്ങളുടെ തലതിരിഞ്ഞ സംശയങ്ങൾക്ക് വിശദീകരണം തരാൻ എപ്പോഴും തയാറായ പ്രശസ്തരും അപ്രശസ്തരുമായ പണ്ഡിതരും, നിർബന്ധപൂർവം ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് ലേഖന രചന നടത്തിക്കുകയും ഗവേഷണത്തിൽ നിഷ്കാമസഹായം എന്നും നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സഭാചരിത്ര ഗവേഷകരായ വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴയും ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടും തൃതീയ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. ഇവരോടൊപ്പം മറ്റ് അനേകരും ഈ സംരംഭത്തിൽ ചെറുതും വലുതുമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ പ്രസാധനം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നത് അഖില മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് അൽമായവേദിയാണ്. സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും കെട്ടുപണിക്കുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ സംഘടന മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം അഭംഗുരം പരിപാലിക്കുന്നതിൽ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാണ്.

നസ്രാണി പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ച് മുൻവിധികളില്ലാത്ത ഒരു പഠനസരണി തുറക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരാണ്.

എം. കുര്യൻ തോമസ്

അവതാരിക

ഭാരതത്തിന് ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ അവകാശപ്പെടാവുന്ന തനതായ ഒരു ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നുള്ളത് അത്ര ചെറിയ സംഗതിയൊന്നു മല്ല. തദ്ദേശീയമായ ഈ ക്രൈസ്തവ പൈതൃകത്തെയാണ് നസ്രാണി മാർഗ്ഗമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. നസ്രാണി മാർഗം, തോമാ മാർഗം എന്നൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നത് ഒരു സാംസ്കാരികത്തനിമയെത്തന്നെ യാണ്. ഈ സാംസ്കാരികത്തനിമയിൽ വിശ്വാസം, ആചാരം, സമൂഹവ്യവ സ്ഥിതി, ഭരണസംവിധാനം മുതലായവ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുത സംഗ തികളെക്കുറിച്ച് പൊതുവിലും, മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സു സഭയുടെ ഇക്ക ഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിലും, ഗവേഷണ പഠനം നടത്തുന്ന എം. കുര്യൻ തോമസിന്റെ “നസ്രാണി പഠനങ്ങൾ” എന്ന ഈ ലേഖന സമാഹാരം അതിശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഒരു ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥിയെന്ന നിലയിൽ മൂന്ന് അതുല്യ സംഭാവനക ളാണ് എം. കുര്യൻ തോമസിൽ നിന്ന് ഭാരത ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരത്തിന് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്.

1. നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുമായിരുന്ന ചില ചരിത്രരേഖകളെ വീണ്ടെടുത്ത് അവയുടെ ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം വെളി പ്പെടുത്തി (ഉദാ. ആർത്താറ്റ് പടിയോല).

2. അപ്രധാനമെന്ന് തോന്നാവുന്ന ചില ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിലയിരുത്തി അവയുടെ നിർണ്ണായക പ്രാധാന്യം എടുത്തുകാട്ടി (ഉദാ. വെളിയനാട് സുന്നഹദോസ്).

3. മലങ്കരസഭാ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ ഏകനായകത്വമുള്ള മലങ്കര മെത്രാനിൽ നിന്ന്, ജനായത്ത വ്യവസ്ഥിതിക്കുള്ളിലെ കാതോലിക്കായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും എന്ന സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ സൂചനകൾ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തിത്തരുന്ന ആദ്യ ഉദ്യമം.

മേല്പറഞ്ഞവയിൽ മൂന്നാമത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നിരീ ക്ഷണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഈ വിഷയത്തിൽ ഗൗരവതരമായ വില യിരുത്തലിന് സമയമായതുകൊണ്ടാണ്:

“മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന് (കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ - ലേഖകൻ) പല വൈഷമ്യങ്ങൾ നേരിട്ടു. ചരിത്രപരമായ മല ങ്കര സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്റെ നിയമപര മായ തടസങ്ങൾ ഒരു വശത്തും, മലങ്കരയുടെ ഏകത്വത്തി ന്റെയും സ്വാധികാരത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ഈ സ്ഥാനം

ഇല്ലാതാകുന്നതിൽ നസ്രാണിക്കുള്ള മാനസിക വിയോജിപ്പ് മറുവശത്തും ഇതിനെതിരെ സമ്മർദ്ദമുയർത്തി.

ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചാണ് 1934-ൽ ഭരണഘടന പാസാക്കി യത്. അതനുസരിച്ച് പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മല ങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും അധികാരങ്ങൾ പ്രത്യേകം നിർവചിക്കുകയും എന്നാൽ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും ഒരു വ്യക്തി തന്നെ വഹിക്കണമെന്ന് അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. മല ങ്കരയിലെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിന് സ്ഥിരത വന്നത് ഭര ണഘടന പാസാക്കിയതോടെയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല” (“മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പ്രസക്തി” എന്ന ലേഖനം. ഇതേ പുസ്തകം).

ഈ നിരീക്ഷണത്തിലെ സുപ്രധാനമായ രണ്ടു സംഗതികൾ താഴെ പ്പറയുന്നു:

1. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം, കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിൽ ലയിച്ചു പോകുവാൻ മലങ്കര നസ്രാണി പാര മ്പര്യം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷെ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും രണ്ടു വ്യക്തികൾ വഹിക്കുന്നതിലെ അപകടങ്ങളും അവർ തിരിച്ച റിഞ്ഞു.

2. 1912 മുതൽ 1934 വരെയുള്ള കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചു നിലനിന്ന അവ്യക്തത പരിഹരിച്ച് 1934-ൽ ഭരണഘടന പാസാക്കിയതോടെ കാതോലിക്കാസ്ഥാ നത്തിന് സുസ്ഥിരത കൈവന്നു.

ഈ രണ്ടു സംഗതികളും ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിന് സമർപ്പിക്കപ്പെടണം എന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം അഭംഗം തുടരുവാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആഗ്രഹിച്ചത് നസ്രാണി പാരമ്പര്യ മായിരുന്നോ അതോ, മലങ്കര മെത്രാന്റെ ഏകനായകത്വം രുചിച്ചുപോയി രുന്ന മലങ്കര മെത്രാൻ സ്ഥാനികളോ സ്ഥാന മോഹികളോ ആയിരുന്നോ? 1934-ൽ ഭരണഘടന പാസാക്കിയതോടെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിന് സുസ്ഥിരത വന്നുവെങ്കിൽ നാളിതുവരെ കാതോലിക്കാ - സിനഡ് കൂട്ടു ത്തരവാദിത്തം പ്രാവർത്തികമാകാതെ വന്നതെന്തുകൊണ്ട്? പകരം, കാതോലിക്കാമാർ തന്നെ, “മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ”യുടെ അധികാരാ വകാശത്തിന് എന്തുകൊണ്ട് ഊന്നൽ നൽകി? യഥാർത്ഥത്തിൽ, കാതോ ലിക്കാ സ്ഥാപനത്തിന് ഒരു സുസ്ഥിരത ഇതുവരെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ, സിനഡ്, വർക്കിങ്ങ് കമ്മറ്റി, മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി, മലങ്കര അസോസിയേഷൻ എന്നീ നാലു ശ്രേണികളിലും പരസ്പര പ്രതിബദ്ധതയുടെ പ്രതീകമായി കാതോലിക്കാസ്ഥാനം മലങ്കര മെത്രാപ്പോ ലീത്താ സ്ഥാനത്തോട് വിധേയപ്പെടാതെ തന്നെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയെ ടുക്കണം. ഇത് ഇതുവരെ നടക്കാതിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ്,

ഭരണനിർവഹണ മേഖലയിൽ സഭയിന്നും അനുഭവിക്കുന്ന പാപ്പരത്വം അഥവാ കെടുകാര്യസ്ഥത വിളിച്ചുപറയുന്നത്.

ബിസിനസ് രംഗങ്ങളിൽ മാനേജ്മെന്റിന്റെ മികവു തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള മഹാരഥന്മാർ ദശാബ്ദങ്ങളായി വർക്കിങ്ങ് കമ്മറ്റിയിലും, മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയിലും ഇരുന്നിട്ടും ഈ സ്ഥിതിക്ക് മാറ്റം വരാഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യം നിലനിൽക്കുന്നു. കാതോലിക്കേറ്റിന് ഒരു മിനിമം ഭരണസ്ഥിരതയെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാൻ ഇന്നുള്ള സഭാഭരണഘടന തികച്ചും അപര്യാപ്തമാണെന്നത് വ്യക്തമായിരിക്കെ, അതിനുള്ള നടപടികൾക്ക് താല്പര്യമില്ലാതെ പോകുന്നത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും, ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന ഏകനായകത്വം നഷ്ടമാകുമെന്ന ഭയം കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ പാപ്പായുടെ ഏകനായകത്വമാണെങ്കിലും, അതിന്റെ പ്രായോഗിക പാതയിൽ വ്യക്തമായ കാനോനുകളും നടപടിചട്ടങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ പാപ്പായായി ആരു വന്നാലും പോയാലും, വിവിധ സഭാ ശ്രേണികളുടെ കൂട്ടുത്തരവാദിത്തത്തിൽ ഒരു മിനിമം ഭരണം നടക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, കുര്യൻ തോമസ് തന്റെ "നസ്രാണി പഠനങ്ങ"ളിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾക്ക്, 1912 ലെയോ 1934 ലെയോ നടപടികൾ തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം നൽകുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവോടെ, കൂടുതൽ മൗലികമായ അന്വേഷണങ്ങളിലേക്ക് തിരിയേണ്ടതുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ അടിത്തറയോടെ, അപ്രകാരമുള്ള അന്വേഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാനും, അതിൽകൂടി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് പൈതൃകമായിട്ടുള്ള നസ്രാണി പൗരുഷത്തെ വീണ്ടെടുത്ത് ഒരു സമുദായമെന്നതിലും ഉപരിയായി ദൈവത്തിന്റെ സഭയുടെ സാക്ഷ്യം നിർവഹിക്കുന്നതിനും ഇടയാകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സുമനസുകൾക്കും സത്യാന്വേഷികൾക്കും ആയി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികമോ അല്ലാതെയോ ഒരു നേട്ടവും ലക്ഷ്യമാക്കാതെ, സഭാചരിത്ര പഠനങ്ങളിൽ അവഗാഹം നേടുന്ന കുര്യൻ തോമസിനെപ്പോലുള്ളവർ കൂടുതൽ രംഗത്തുവരട്ടെ എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഫാ. ഡോ. ജേക്കബ് കുര്യൻ
വൈസ് പ്രിൻസിപ്പാൾ
ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി

കോട്ടയം
സ്വാതന്ത്ര്യദിനം 2006

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

അഖില മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് അൽമായവേദിയുടെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന കാൽവയ്പാണ് പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗത്തിന്റെ തുടക്കം. *അൽമായവേദി* എന്ന മാസികയുടെ സത്വരവിജയം പുസ്തക പ്രസാധന രംഗത്തേക്കും കൂടി ചുവടു വയ്ക്കുവാൻ പ്രചോദനം നൽകി. അതിലേയ്ക്കായി അൽമായവേദി പബ്ലിക്കേഷൻസ് എന്നൊരു വിഭാഗം പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദ്യത്തെ പുസ്തകമായി ശ്രീ. എം. കുര്യൻ തോമസിന്റെ നസ്രാണി പഠനങ്ങൾ ഒന്നാം ഭാഗമാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. അൽമായവേദിയുടെ നേതൃത്വനിരയിലെ പ്രമുഖന്മാരിലൊരാളായ ഗ്രന്ഥകാരൻ പലപ്പോഴായി സഭാ ബന്ധമുള്ള പല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ഈ പുസ്തകം. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് മൂല രേഖകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പഠനം നടത്തിയവർ വളരെ കുറവാണ്. ഇസ്സഡ്. എം. പാറേട്ടിന് ശേഷം കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതും വെളിച്ചം കുറഞ്ഞതുമായ ഈ പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചവരിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രഥമഗണനീയനാണ്. മലങ്കരയുടെ തനതു പാരമ്പര്യങ്ങളെ നാടിന്റെ സാമൂഹ്യ - സാമ്പത്തിക - വ്യവസ്ഥാപരമായ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടി വായിക്കേണ്ടയാവശ്യകത ഈ പഠനങ്ങളിലൂടെ കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ തനത് പൈതൃകങ്ങൾ പല കാരണങ്ങളാലും പല സ്വാധീനങ്ങളാലും നഷ്ടപ്പെട്ടത് പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അൽമായവേദി ക്രിയാത്മകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ശേഷിക്കുന്ന തനിമകൾ പോലും സംഘടിതമായ അക്രമണങ്ങൾ മൂലം വംശനാശ ഭീഷണി നേരിടുകയാണ്. മാർത്തോമ്മാ മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും നസ്രാണി പൈതൃകത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിനായി അൽമായവേദി നടത്തുന്ന പോരാട്ടങ്ങളുടെ താത്വികമായ അടിത്തറ ഉറപ്പിക്കുവാൻ ഈ പഠനങ്ങൾ ഒരു വലിയ പങ്കു വഹിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

പ്രൗഢമായ അവതാരികയിലൂടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രോത്സാഹനം നൽകിയ ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി വൈസ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ഡോ. ജേക്കബ് കുര്യനോടുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ അവസരം വിനിയോഗിക്കട്ടെ.

തോമസ് ചാണ്ടി
ജനറൽ സെക്രട്ടറി
അഖില മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് അൽമായ വേദി

കോട്ടയം
25-7-2006

ഉള്ളടക്കം

വാങ്മുഖം		5
അവതാരിക	ഫാ. ഡോ. ജേക്കബ് കുര്യൻ	8
പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്		11
1	പ. വാകത്താനത്തു ബാവായുടെ സഭാ പഞ്ചാംഗങ്ങൾ	13
2	ആർത്താറ്റ് പടിയോല: മലങ്കരയുടെ മാഗ്നാക്കാർട്ടാ	19
3	മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ മുന്നോടി	29
4	ഇടവക: ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണത്തിൽ	35
5	മലങ്കര അസോസിയേഷനും 1873 ലെ പരുമല യോഗവും	44
6	മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം കാതോലിക്കേറ്റിനു മുമ്പ്	51
7	ചരിത്രം മറന്ന വെളിയനാട് സുന്നഹദോസ്	56
8	മലങ്കര അസോസിയേഷൻ: 1653 മുതൽ 2006 വരെ	63
9	മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പ്രസക്തി	71
10	മലങ്കര മല്പാൻ	78
11	മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം: മലങ്കരയുടെ ബൃഹത്ചരിത്രം	83
12	മലങ്കരസഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ	90
13	മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗം മുതൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന വരെ	95

1
പ. വാകത്താനത്തു ബാവായുടെ സഭാ പഞ്ചാംഗങ്ങൾ

പ. വാകത്താനത്തു ബാവാ മലങ്കരസഭയ്ക്കു നൽകിയ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സംഭാവനയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാപഞ്ചാംഗങ്ങൾ. 1907 ലാണ് ആദ്യത്തെ സഭാപഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. 1989 ൽ പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവായുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്നും ആ പഞ്ചാംഗം കണ്ടെടുത്തത് ഈ ലേഖകനാണ്. 1989 ഫെബ്രുവരി 24 ലക്കം മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് ഹെറാൾഡിലും അതേ വർഷം ഡിസംബർ ലക്കം മലങ്കരസഭാ മാസികയിലും ഈ ലേഖകൻ ആ പഞ്ചാംഗത്തെപ്പറ്റിയെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളാണ് പ. വാകത്താനത്തു ബാവായുടെ സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങളിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചം വീശിയ ആദ്യ ലേഖനം. ഇതിനെ തുടർന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സംഭാവനകൾ കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്.

മലങ്കരസഭയിൽ സഭാപഞ്ചാംഗം അവതരിപ്പിച്ചത് വാകത്താനത്തു ബാവായല്ല. 1872 ൽ ഇടവഴിക്കൽ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാർ ഒരു സഭാ പഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാവണം ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ തന്റെ പഞ്ചാംഗം രൂപപ്പെടുത്തിയത്.

"മറ്റുള്ള സഭകൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും ഉള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും പ്രതിവർഷം ഒരു പഞ്ചാംഗം വേണമെന്നു നമ്മിൽ മാന്യന്മാരായ എല്ലാവർക്കും ആഗ്രഹമുള്ളതായി അറിയുന്നതിനാൽ പരീക്ഷണാർത്ഥം ഒന്നു ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പഞ്ചാംഗത്തിനു വേണ്ട എല്ലാ വിവരണങ്ങളെയും ശേഖരിക്കുവാൻ സമയം മതിയാകാതെ വന്നു പോയി. പള്ളികളുടെ പേർ മുതലായി ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളിലും വല്ല പിശകും വന്നുപോയിരിക്കാം. പഞ്ചാംഗത്തിൽ വരേണ്ട വല്ല സംഗതികളും വിട്ടുപോയിരിക്കാം. ഇതിലേക്കു വായനക്കാർ ഒഴികഴിവു ചെയ്കയും അടുത്ത ആണ്ടത്തെ പഞ്ചാംഗത്തിൽ തിരുത്താൻ വേണ്ടി കാലെകൂട്ടി അറിവു തരികയും ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. പള്ളികളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം അവ ആരുടെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നും വികാരിമാരുടെയും ഇടവകപട്ടക്കാരുടെയും പേരുകളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നാഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. സമയക്കുറവു കൊണ്ടു ഈയാണ്ടിൽ സാധിക്കാഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി തല്ക്കാലം വ്യസനിയ്ക്കയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും അടുത്ത ആണ്ടിൽ ഇതുപോലെയുള്ള കുറവുകളെ നികത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് ശരണപ്പെടുന്നു" എന്നാണ് ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ തന്റെ പഞ്ചാംഗത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നത്.

സഭയുടെ *ഇയർബുക്ക്* എന്ന നിലയിൽ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തക പഞ്ചാംഗത്തിന്റെ എല്ലാ പേജുകളിലും ദൈനംദിന പഠനത്തിന് ഓരോ വേദവാക്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും ഉപ യോഗിക്കേണ്ട വേദവാക്യങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പള്ളി കമ്മറ്റി മെമ്പറന്മാരെപ്പറ്റി പറയുന്ന പേജിൽ *ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി വിചാരിപ്പാൻ അപ്പോസ്തോലന്മാരും മൂപ്പന്മാരും വന്നു കൂടി* (അ. പ്ര. 15:6) എന്ന് ചേർത്തി രിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തി, തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർ എന്നിവരുടെ പേരുകളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ പേരും ഉണ്ട്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പുലി ക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ചിത്രവും പുസ്തകത്തിൽ കാണാം. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഭരിച്ചുകൊണ്ടി രുന്ന കോട്ടയം, അങ്കമാലി ഇടവകകളുടെ പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോ സ്, കണ്ടനാട് ഇടവകയുടെ പൗലൂസ് മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നിവരുടെ പേരുകളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പഞ്ചാംഗത്തിന്റെ ഒന്നാംപേജിൽ ഇതുവരെ മലങ്കര ഭരിച്ചിട്ടുള്ള മെത്രാ പ്പോലീത്തന്മാരുടെ പേരുകളുണ്ട്. മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായിൽ തുടങ്ങുന്ന ഈ ലിസ്റ്റിൽ പകലോമറ്റം അർക്കദിയാക്കോന്മാർ (1653 വരെ), നെസ്തോർ മെത്രാ ന്മാർ (1599 വരെ), ലത്തീൻ മെത്രാന്മാർ (1599 - 1653 വരെ), മലങ്കര മെത്രാ പ്പോലീത്തന്മാർ (1653 മുതൽ) എന്നിവരെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സീനോസും (തൊഴിയൂർ) പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസും ഉൾപ്പെട്ട ഈ ലിസ്റ്റിൽ ഒരൊറ്റ *ശീമ മേല്പട്ടക്കാ രനും* പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. വിവിധ കാലങ്ങളിൽ മലങ്കര എത്തിയ സിറി യൻ മെത്രാന്മാരുടെ പേരുകളും പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് പട്ടം കൊടുത്തവരിൽ കാലം ചെയ്ത നാല് ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താമാ രുടെ പേരുകളും അടുത്ത പുറത്ത് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ബൃഹത്തായ ഒരു വിവര ശേഖരണമാണ് പ. പിതാവ് ഈ പഞ്ചാംഗ ത്തിനു വേണ്ടി നടത്തിയത്. വിവരശേഖരണത്തിനും ആശയവിനിമയത്തി നുമുള്ള ഉപാധികൾ പരിമിതമായിരിക്കുകയും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് കേന്ദ്രീകൃ തമായ ഒരു ഭരണസിരാകേന്ദ്രം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു കാലഘ ട്ടത്തിൽ പ. പിതാവ് ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളുടെ വൈപുല്യം ആരെയും അത്ഭു തപ്പെടുത്തും. എങ്കിൽപ്പോലും താൻ ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണമല്ല എന്ന് പ. പിതാവ് ആമുഖത്തിൽ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. കുറവുകൾ അടുത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിക്കാമെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പഞ്ചാംഗത്തിന്റെ പുറകിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്വാനം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം പരിശോധിക്കാം.

അക്കാലത്തെ മലങ്കരസഭയിൽ ഏഴു റമ്പാന്മാരുണ്ടായിരുന്നു: വലിയ പൗലൂസ് റമ്പാൻ (പൗലോസ് മാർ കൂറിലോസ്), ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ (വട്ട ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്), കൊച്ചു പൗലൂസ് റമ്പാൻ (പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്), വാകത്താനം ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ (ബസേലിയോസ്

ഗീവറുഗീസ് പ്രഥമൻ), പുന്നൂസ് റമ്പാൻ (ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ), വടകര ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ, കുറിയാക്കോസ് റമ്പാൻ (കുറിയാ ക്കോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് - പാമ്പാടി തിരുമേനി). അവരുടെ ചുമതല യിൽ നാലു വൈദികസെമിനാരികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു (കോ ട്ടയത്ത് പഴയസെമിനാരി, ആലുവാ, പാമ്പാക്കുട, പരുമല). ഇവയിൽ അദ്ധ്യാ പനം നടത്തുന്ന ആറ് മല്പാന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.

അക്കാലത്ത് മലങ്കരസഭയ്ക്ക് കേവലം ആറ് പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളേ ഉണ്ടാ യിരുന്നുള്ളു. അവ: (1) വെട്ടിക്കൽ ദയറാ. (2) തൃപ്പൂണിത്തുറ ബെസ്സ്ലൂസോ. (3) മൂവാറ്റുപുഴ സത്രം. (4) കൊട്ടാരക്കര സത്രം. (5) കുന്നംകുളം സെഹി യോൻ ബംഗ്ലാവ്. (6) തിരുവനന്തപുരം പള്ളിയും കെട്ടിടങ്ങളും.

പഞ്ചാംഗത്തിന്റെ 13 മുതൽ 16 വരെയുള്ള പേജുകളിൽ മലങ്കര മെത്രാ പ്പോലീത്തായുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ള 314 പള്ളികളുടെ പേരുകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ 3, കൊച്ചിയിൽ 25, തിരു വിതാംകൂറിൽ 286 പള്ളികൾ വീതമാണുള്ളത്. ഈ പള്ളികൾ ആരുടെ നാമ ത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവയുടെ വികാരിമാരുടെ പേരും ചേർക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ ലഭ്യമല്ലാത്തതിനാൽ ചേർത്തിട്ടില്ലെന്നും അടുത്ത പതിപ്പിൽ ചേർക്കാമെന്നും ഈ ലിസ്റ്റിന്റെ അവസാനം ഒരു കുറിപ്പു കാണുന്നുണ്ട്.

കൂടാതെ മലങ്കരസഭ വകയായി അക്കാലത്ത് 3 ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളു കൾ, 9 ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽ സ്കൂളുകൾ, 200 മലയാളം പ്രൈമറി സ്കൂളുകൾ, 2 പെൺപള്ളിക്കുടങ്ങൾ എന്നീ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പ്രസ്സുകളും മലങ്കര ഇടവക പത്രിക, ജീവനിക്ഷേപം, സുറിയാനി സുവി ശേഷകൻ, സീമതഹായ (സുറിയാനി) എന്നീ മാസികകളുമുണ്ടായിരുന്നു.

അക്കാലത്തെ മലങ്കര സുറിയാനി അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മ റ്റിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ കൂടാതെ 8 വൈദികരും 11 അവൈദികരും അംഗങ്ങളായുണ്ടായിരുന്നു. ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് ആയിരുന്നു അസോ സിയേഷൻ സെക്രട്ടറി. മലങ്കര സുറിയാനി സുവിശേഷക സംഘം എന്നൊരു പ്രസ്ഥാനം അക്കാലത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 85 സണ്ടേസ്കൂളുകളും 6 പുതുക്രിസ്ത്യാനി ഇടവകകളും അക്കാലത്ത് നില വിൽ വന്നിരുന്നു. ഇവ കൂടാതെ 1905 മുതൽ 1931 വരെയുള്ള നോമ്പുക ണക്ക്, 72 അറിയിപ്പുകാരുടെ പേരുകൾ, അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസുമാ രുടെ ലിസ്റ്റ് തുടങ്ങിയവയും ഈ പഞ്ചാംഗത്തിലുണ്ട്.

സുറിയാനി, മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ് തീയതികൾ, ആഴ്ച ഈ ക്രമത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയ പഞ്ചാംഗമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗം. ഓരോ മാസവും ഓരോ പേജായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഈ പഞ്ചാംഗത്തിൽ മലങ്കരസഭയുടെ വിശേഷ ദിവസങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. 1906 -ലെ ഈ പഞ്ചാംഗത്തിൽ തോമ്മൂസ് (ജൂലൈ) മാസം മൂന്നാം തീയതി മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഓർമ്മ - മാറാനായ പെരുനാളായി ആണ് ചേർ ത്തിരിക്കുന്നത്.

ഈ പഞ്ചാംഗത്തിൽ *മോറാൻ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ സഭാ മേലദ്ധ്യക്ഷത നടത്തിവരുന്നു* എന്ന പരാമർശനം സമീപകാലത്ത് ചിലർ ദുർവ്യാഖ്യാനം നടത്തി, ഈ പദപ്രയോഗത്തിൽ നിന്നും പ. വാകത്താനത്തു ബാവാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മേലധികാരം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1876 മുതൽ മലങ്കരസഭ അപ്രകാരം കരുതിയിരുന്നു എങ്കിലും 1912 ലെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനത്തോടെ അധികാരം അപ്രസക്തമായി എന്ന സത്യം ഇവർ മറച്ചു വയ്ക്കുകയാണ്.

അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച മേലദ്ധ്യക്ഷനായാണ് പ. പിതാവ് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നത് അതിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള പേജിൽ ലൗകിക ഭരണാധികാരികളായി ഇന്ത്യാ ചക്രവർത്തി എഡ്വേർഡ് ഏഴാമൻ, തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാർ എന്നിവരുടെ പേരുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്. കാലാസ്ഥിതി കണക്കിലെടുക്കാതെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കാര്യത്തിൽ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത മാനദണ്ഡം കണക്കിലെടുത്താൽ പ. പിതാവ് *സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കുഴലൂത്തുകാരനും* രാജഭരണത്തിന്റെ വക്താവുമാണെന്നു വരും. ഈ പരാമർശനങ്ങൾ എല്ലാം അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കനുസൃതം എന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

മറിച്ച് പ. പിതാവ് അന്ത്യോഖ്യരുടെ ഭരണാധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതിന് ഈ പഞ്ചാംഗത്തിൽ തന്നെ തെളിവുകളുണ്ട്. മലങ്കര സഭയെ ഭരിച്ചു കാലം ചെയ്ത മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒറ്റ അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാനെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. നെസ്തോറിയരും, ലത്തീൻകാരും, എന്തിന് പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസു പോലും ഉൾപ്പെട്ട ലിസ്റ്റാണെന്നോർക്കണം. തന്നെയുമല്ല മലങ്കര മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തിയും മാഹാത്മ്യവും ഇല്ലാതാക്കാനായി പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് സൃഷ്ടിച്ച ഏഴു സ്വതന്ത്ര ഇടവകകളെയും പ. പിതാവ് അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അവയുടെ മേല്പട്ടക്കാരെപ്പറ്റി മലങ്കര ഉപ ഇടവകകളെ ഭരിച്ച മേല്പട്ടക്കാർ എന്നാണ് പരാമർശനം. പഴയസെമിനാരിയിൽ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രസിദ്ധീകരണകേന്ദ്രമായ മാർ തോമസ് അച്ചുകൂടത്തിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥം അന്നത്തെ സഭയുടെ പൊതു ചിന്താഗതിയല്ല ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.

ഈ പഞ്ചാംഗത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി 1908 ലും ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ സഭാപഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പാമ്പാക്കുട കോനാട്ടു ലൈബ്രറിയിൽ നിന്നും ഇതു കണ്ടെടുത്തത് സഭാചരിത്ര ഗവേഷകനായ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടാണ്. ഈ പഞ്ചാംഗത്തെപ്പറ്റി അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ പറയുന്നത് കാണുക:

"കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം പഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതിൽ ചേർക്കാൻ സാധിക്കാതിരുന്ന പല സംഗതികൾ ഈയാണ്ടത്തെ പഞ്ചാംഗത്തിൽ ചേർത്തുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ മുഴുവനായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാഞ്ഞതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. പുതുതായി പല സംഗതികൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു. കോട്ടയം ഉൾപ്പെട്ട വടക്കോട്ടുള്ള എല്ലാ ഇടവകകളിലും ഉൾപ്പെട്ട പള്ളികളുടെ പ്രദഷ്ടാനാമങ്ങളും ഓരോ പള്ളിയോടു ചേർന്ന പട്ടക്കാരുടെയും ശെമ്മാശന്മാരുടെയും പേരുകളും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു. തെക്കൻ ഇടവകകളിലെ പള്ളികളുടെ പ്രദഷ്ടാനാമങ്ങളും ഓരോ ഇടവകയോടു ചേർന്ന വൈദീകന്മാരുടെ പേരുകളും കിട്ടാൻ ചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു എങ്കിലും മുഴുവനായി സാധിച്ചില്ലന്നു മാത്രമല്ലാ കിട്ടിയ ലിസ്റ്റുകളിൽ ചില പിശകുകൾ ഉണ്ടെന്നു സംശയം തോന്നുകയാൽ അവയെ ശരിയാക്കി എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു വക പഞ്ചാംഗവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക പതിവില്ലാത്തതു കൊണ്ടു ഇങ്ങനെ ഓരോ ന്യൂനതകൾ വന്നുപോകുന്നതു ക്ഷന്തവ്യമായി വായനക്കാർ വിചാരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അടുത്ത ആണ്ടിൽ ഈ ന്യൂനതകളും പരിഹരിക്കാമെന്നു ആശംസിച്ചു വായനക്കാരോടു ക്ഷമായാചന ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു."

ഈ ആമുഖത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ഇതിന്റെ ഗ്രന്ഥ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഏകദേശ ജ്ഞാനം ലഭിക്കും. എങ്കിലും 1907 -ലെയും 1908 -ലെയും പഞ്ചാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവേ, കൃപ നിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്നീ പ്രാർത്ഥനകളുടെ പദ്യരൂപത്തിനു പകരം പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി *ക്രിസ്തീയ ജ്ഞാന കീർത്തനത്തിൽ* നിന്നും ചേർത്തിട്ടുള്ള കീർത്തനമാണ് ഒന്നാം പേജിൽ. 1907 നവംബർ 2 ന് കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് കാലം ചെയ്തതിനാൽ ഇടവക മെത്രാനായ മുറിമറ്റത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് മാത്രമാണുള്ളത്. മലങ്കര മാർ ഗ്രീഗോറിയോസു സുവിശേഷ സംഘം, മുവാറ്റുപുഴ യാക്കോബായ സുറിയാനി സുവിശേഷ സംഘം എന്നിവയെയും മലങ്കര സുറിയാനി സുവിശേഷ സംഘത്തോടൊപ്പം ലിസ്റ്റിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ രൂപംകൊണ്ട യുവജന സംഘങ്ങളുടെ സൂചനയും 1908 -ലെ പഞ്ചാംഗത്തിലുണ്ട്.

1907 -ലെ പഞ്ചാംഗത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നോമ്പുകണക്ക്, അറിയിപ്പുകാരുടെ പേരുകൾ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസുമാരുടെ ലിസ്റ്റ് എന്നിവ 1908-ൽ ഒഴിവാക്കി. പകരം ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ പള്ളികളുടെയും പട്ടക്കാരുടെയും ലിസ്റ്റ് വിശദമായി ചേർത്തു. കൂടാതെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസു സ്മാരക സുവിശേഷ സംഘത്തിലെ ഉപദേശിമാരുടെ പേരുവിവരവും ചേർത്തു. ചില സൂചനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ. പിതാവ് 1906 ലും സഭാപഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിൽ സൂചനയുണ്ടെന്ന് സഭാചരിത്ര ഗവേഷകനായ വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം കണ്ടെടുക്കുവാനായിട്ടില്ല.

ഈ പഞ്ചാംഗങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന വസ്തുത വിവരം ശേഖരിക്കുവാനും അവയെ അവതരിപ്പിക്കാനുമുള്ള പ. പിതാവിന്റെ ശ്രമമാണ്. ഒരു ശതവത്സരം കൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടും പ. പിതാവ് പരിമിതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ സഭാ ഡയറക്ടറികൾക്ക്

ആ നിലവാരമുള്ള ഒരു പിൻഗാമിയെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മലങ്കരസഭയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നു വരുമ്പോഴാണ് ഈ കൃതികളുടെ മൗലികത വ്യക്തമാകുന്നത്.

(മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് ഹെറാൾഡിൽ (24-2-1989) ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനം പിന്നീട് പരിഷ്ക്കരിച്ചത്)

2

ആർത്താറ്റ് പടിയോല: മലങ്കരയുടെ മാഗ്നാക്കാർട്ടാ

മലങ്കരസഭയുടെ പത്തൊമ്പതു നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തെ ചരിത്രഗതി കണ്ടെത്താനുതകുന്ന രേഖകൾ വിരളമാണ്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിന്റേതായി ശേഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ജാതീയമായ ഔന്നത്യനിലകാണിക്കുന്ന ഏതാനും ചെപ്പേടുകൾ മാത്രം. ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം തന്നെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം നടന്ന മെനസിസിന്റെ തേർവാഴ്ചക്കാലത്ത് അഗ്നിക്കിരയായി.

കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിനുശേഷവും തുടർച്ചയായുള്ള പരദേശാക്രമണങ്ങളും, നസ്രാണികളിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ കൂറുമാറലും, റോമൻ കത്തോലിക്കരുടെ പീഡനങ്ങളും നിമിത്തം ഉള്ള രേഖകൾ തന്നെ യഥാ യോഗ്യം സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് നസ്രാണികൾക്ക് സാധിച്ചില്ല. സമകാലീന രേഖകൾക്കും ഇതേഗതി തന്നെ വന്നുപെട്ടു. ഇന്ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് മുതൽ സെമിനാരി സ്ഥാപനം (1814) വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം പഠിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന രേഖകളിൽ നല്ലൊരു പങ്ക് വളച്ചൊടിച്ചവയും പക്ഷപാതപരമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയുമാണ്.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് സമീപകാലത്തു മാത്രം കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട *ആർത്താറ്റു പടിയോല*യുടെ പ്രസക്തി. കൊല്ലവർഷം 981 മകര മാസത്തിൽ ആർത്താറ്റു പള്ളിയോഗം ചെമ്പുതകിടിൽ എഴുതി കൊച്ചി രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ അടിയറ തീർത്തതും കൊച്ചിയിലെ പരമ്പരാഗത മന്ത്രിമാരായ പാലിയത്തച്ചൻമാരുടെ സൂക്ഷിപ്പിലിരുന്നതുമാണ് *ആർത്താറ്റു പടിയോല.*

ഈ രേഖയെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യപരാമർശനം ഉണ്ടായത് 1968-ൽ മാത്രമാണ്. ആ വർഷം കുന്നകുളം മെയിൻറോഡ് പള്ളിയുടെ കൂദാശാ സുവനീറിൽ പി.വി. ഇട്ട്യേച്ചൻ ആശാൻ എഴുതിയ ഒരു ചെറിയ കുറിപ്പു മാത്രമായിരുന്നു അത്. തുടർന്ന് 1976-ൽ ആർത്താറ്റ് കുന്നംകുളം മഹായിടവക പ. കാതോലിയ്ക്കാ ബാവായ്ക്കു നൽകിയ സ്വീകരണ സ്മരണികയിൽ ചെപ്പേടിന്റെ പരിഭാഷയും അവ്യക്തമായ ഒരു കുറിപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1988-ൽ മലങ്കര സഭ മാസികയിൽ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു, കുന്നംകുളം എഴുതിയ ലേഖനമാണ് പടിയോലയെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നത്. എന്നാൽ ഈ ലേഖനം ചെപ്പേടിന്റെ പിൽക്കാല ചരിത്രം മാത്രം വിവരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഇതേവരെ ഈ രേഖയുടെ സമഗ്രമായ വിശകലനമോ ചരിത്ര പശ്ചാത്തല പഠനമോ നടന്നതായി ഈ ലേഖകനറിവില്ല.

പടിയോല

ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് ഓറിയന്റൽ മാനുസ്ക്രിപ്ട്സ് ലൈബ്രറിയിലാണ് ഈ ചേപ്പേട് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്.

അവിടെ നിന്നും ലേഖകൻ സമ്പാദിച്ച ഫോട്ടോകോപ്പിയിൽ മൊത്തം പതിനഞ്ചു തകിടുകൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഏഴു തകിടുകളിലെ എഴുത്തിന് സമാനതയുണ്ട്. ശേഷം എട്ടു തകിടുകളിലെ എഴുത്ത് മറ്റൊരു വിധത്തിലാണ്. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ വിഭാഗത്തിലെ ഏഴും രണ്ടാമത്തേതിലെ രണ്ടും തകിടുകൾ ഒരുമിച്ചു തുളച്ചു കോർത്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണം കാണുന്നുണ്ട്. വട്ടെഴുത്തു ലിപിയിലുള്ള ഈ തകിടുകൾ വായിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമാവാത്തതിനാൽ ഇവയെല്ലാം ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ ഭാഗങ്ങളാണോ എന്ന് നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ഓറിയന്റൽ മാനുസ്ക്രിപ്ട്സ് ലൈബ്രറിയിലെ വിദഗ്ദർ പരിഭാഷ ചെയ്തതും കുന്നകുളം സോവനീറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമായ പരിഭാഷയാണ് ഈ പഠനത്തിന് ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.

ആർത്താറ്റ് പടിയോല

കൊല്ലം 981 ആമത് മകരം ഞായറ്റിൽ പുത്തൻകൂറ് തുറിയാനിക്കാരായ ആർത്താറ്റ് എടവകക്കാര് എല്ലാവരും കൂടി നമ്മുടെ ദീവന്നാത്തിയോത് വാവാ തിരുമുമ്പിൽ എഴുതി വെച്ച പടിയോലയാവിത്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ചിലത് പരദേശക്കാരുടെ എടത്തുട ഉപദേശം കേക്കയാൽ റോമ്മാ വിച്ചാതത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുപോയി വഴക്ക് പിടിച്ച് പള്ളിയും പറ്റി അറിവു കത്തനാർക്കട്ട എടുപ്പാൻ ഇടവന്നു. ആ വന്നുകൊണ്ടു വളരെ വ്യാകുലത്തിനു എടവന്നതിനാൽ മേലാൽ അങ്ങിനെ ഇടവരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി റോമായിൽ നിന്നോ,വാവെലിൽനിന്നോ അതിയോക്കായിൽ നിന്നൊ മറ്റു വല്ല പരദേശത്തു നിന്നൊ വരുന്ന യാതൊരു മെത്രാന്മാരുടെയും ഉപദേശവും നടപ്പുകളും ഒരു നാളാവിട്ടു വഴങ്ങി നടക്കാതെ നമ്മുടെ മാർത്തോമാ ചിലികായുടെ പുറുവിക വിച്ചാതവും ചട്ടങ്ങളും അനുതരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളുമാറ് സമ്മതിച്ച് തമ്പുരാനെ പെറ്റമ്മയുടെ ആർത്താറ്റ് പള്ളി നടയിൽവെച്ച് എഴുതിയ മൈക്ക വികാരി തെക്കെക്കര കുരിയത് കത്തനാർ -ചെറുവത്താർ കുഞ്ഞാത്തു - പനയ്ക്കൽ താരു - കുത്തൂർ ചുമ്മാർ - കോലാടി ഉട്ടൂപ്പ് - കാക്കച്ചേരി മാത്തു - ചുങ്കത്തു ഇയ്യാവൂ - തോലത്തു പാത്തു - ചീരൻ പാത്തു - പുലിക്കോട്ടിൽ താരു - കിടങ്ങൻ ചേറുണ്ണി - മങ്ങുമ്പാൽ കുഞ്ഞാത്തു - തെങ്ങുങ്ങൽ കുരിയാക്കു.

യഥാർത്ഥ പടിയോല

2003-ൽ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു, കുന്നംകുളം ഒരു സ്വകാര്യ വ്യക്തിയുടെ ശേഖരത്തിൽ നിന്നും പടിയോലയുടെ മൂലകൃതി (യഥാർത്ഥ തകിട്) കണ്ടെത്തി. ഏകദേശം 60 സെന്റിമീറ്റർ നീളവും നാലര സെന്റിമീറ്റർ വീതിയുമുള്ള ഒരൊറ്റ ചെമ്പുതകിടിലാണ് പടിയോല എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. വലത്തുവശത്ത് ഒരു കുരിശും ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഈ ലേഖകന് സദയം നൽകിയിരിക്കുന്ന പകർപ്പാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്. ഇത് ആദ്യമായാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

കൊലലമ് 981 മകര ഞായറ്റിൽ പുതതൻ കൂറ തുറിയാനികകാരായ ആർതതാറ്റ ഇടവകകാരെലലാവരുമ് കൂടി നമമുടെ തീവനനാതതിയോത

വാവാ തിരുമുമ്പാകെ എഴുതിവചച പടിയോലയാവിത നമമുടെ ചനങ്ങങളിൽ ചിലര പരതേചകകാരുടെ ഇടതതൂട ഉപതേചമ് കേകകയാൽ റോമാവിചചാതതതിലേകക തിരിഞ്ഞപോയി വഴകക പിടിചച പള്ളിയുമ് പറമ്പമ് പകതത നകികിടട ഇടുപപാൻ ഇടവനന അപതതങ്ങങൺട് വളരെ വാകുലതതിനന ഇടവനനതിനാൽ മേലാൽ അങ്ങിനെ വരാതിരിപപാൻ വേൺടി റോമായിൽ നിനേനാ വാവേലിൽ നിനേനാ അന്തിയോകകായിൽ നിനേനാ മറ്റ വലല പരദേചതതുനിനേനാ വരുനന യാതൊരു മെതതിരാൻമാരുടെയുമ് ഉപദേചവുമ് നടപപകളുമ് ഒരു നാളുമ് കേടട വഴങ്ങി നടകകാതെ നമമുടെ മാർതേതാമ ചിലികായുടെ പുറുവികവിചചാതവുമ് ചടടങ്ങളുമ് അനുതരിചച നടനനകൊള്ളമാറുമ് തമമതിച തമ്പുരാനെ പെററ അമമയുടെ ആർതതാററ പള്ളി നടയിൽ വചച ഇഴുതിയ മേകക വികാരി തെഇകകകരെ കുരിയത കതതനാർ (ഒപ്പ്) പനകകൽ താരു (ഒപ്പ്) കുതതൂര ചുമമാർ (ഒപ്പ്) കോലാടി ഉടടൂപപ (ഒപ്പ്) കാകകചേചരി മാതതു (ഒപ്പ്) ചുങകതതതിയയാവു (ഒപ്പ്) തോലതതപാതതു (ഒപ്പ്) ചീരൻ പാതതു (ഒപ്പ്) ചെറുവതതുര കുഞ്ഞാതതു (ഒപ്പ്) പുലികേകാടടിൽ താരു (ഒപ്പ്) കിടങ്ങൻ ചേറുണണി (ഒപ്പ്) മൺടുമ്പാൽ കുഞ്ഞിതതു (ഒപ്പ്) തെങ്ങുകൽ കുരിയാകകു (ഒപ്പ്)

ഇത് ആധുനിക ലിപിയിൽ പുനർരചന നടത്തിയതാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

കൊല്ലം 981 -ാമത് മകര ഞായറ്റിൽ പുത്തൻകൂറ് സുറിയാനിക്കാരായ ആർത്താറ്റ് ഇടവകക്കാരെല്ലാവരും കൂടി നമ്മുടെ ദീവന്നാസിയോസ് ബാവ തിരുമുമ്പാകെ എഴുതിവെച്ച പടിയോലയാണിത്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ചിലർ പരദേശക്കാരുടെ ഇടത്തൂട് ഉപദേശം കേൾക്കയാൽ റോമാവിശ്വാസത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു പോയി വഴക്കുപിടിച്ച് പള്ളിയും പറമ്പും പകുത്ത് നർക്കിട്ട് എടുപ്പാൻ ഇടവന്ന അബദ്ധങ്ങള് വളരെ വ്യാകുലത്തിന് ഇടവന്നതിനാൽ മേലാൽ അങ്ങിനെ വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി റോമായിൽ നിന്നോ ബാബേലിൽ നിന്നോ അന്തിയോക്യയിൽ നിന്നോ മറ്റു വല്ല പരദേശത്തു നിന്നോ വരുന്ന യാതൊരു മെത്രാൻമാരുടെയും ഉപദേശവും നടപ്പുകളും ഒരു നാളും കേട്ടുവഴങ്ങി നടക്കാതെ നമ്മുടെ മാർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ പൂർവ്വീക വിശ്വാസവും ചട്ടങ്ങളും അനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളുമാറും സമ്മതിച്ച് തമ്പുരാനെ പെറ്റ അമ്മയുടെ ആർത്താറ്റു പള്ളിനടയിൽ വച്ച് എഴുതിയ മേക്ക് വികാരി തെക്കേക്കര കുരിയത് കത്തനാർ (ഒപ്പ്) പനക്കൽ താരു (ഒപ്പ്) കൂത്തൂർ ചുമ്മാർ (ഒപ്പ്) കോലാടി ഇട്ടൂപ്പ് (ഒപ്പ്) കാക്കച്ചേരി മാത്തു (ഒപ്പ്) ചുങ്കത്ത് ഇയ്യാവു (ഒപ്പ്) തോലത്ത് പാത്തു (ഒപ്പ്) ചീരൻ പാത്തു (ഒപ്പ്) ചെറുവത്തൂർ കുഞ്ഞാത്തു (ഒപ്പ്) പുലിക്കോട്ടിൽ താരു (ഒപ്പ്) കിടങ്ങൻ ചേറുണ്ണി (ഒപ്പ്) മണ്ടുമ്പാൽ കുഞ്ഞിത്തു (ഒപ്പ്) തെങ്ങുങ്കൽ കുരിയാക്കു (ഒപ്പ്)

ഈ മൂലവും മുകളിൽ ചേർത്ത കുന്നംകുളം സോവനീറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പകർപ്പും തമ്മിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതിനാൽ ആ പകർപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തിയ പഠനം പരിഷ്ക്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

പ്രാധാന്യം

ഒരു സത്യപ്രതിജ്ഞ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം എന്നതിലുപരിയായ പ്രാധാന്യം ഇതിന്റെ ജനയിതാക്കൾ ഇതിനു കല്പിച്ചിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. ചെമ്പോലയിൽ എഴുതുന്നതുതന്നെ ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ്. പോരെങ്കിൽ കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ അടിയറ തീർക്കുകയും (രജിസ്റ്റർ ആക്കുകയും) ചെയ്തതിൽ നിന്നും ഇതു തികച്ചും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ആ അർത്ഥത്തിൽ മലങ്കരയിൽ ലഭ്യമായ ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രഖ്യാപനമാണിത്. ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ തന്നെ *മലങ്കരയുടെ മാഗ്നാ കാർട്ടാ* എന്നു വിളിയ്ക്കത്തക്ക പ്രാധാന്യം ഇതിനുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം ഒരു രേഖ ചമയ്ക്കാൻ കുന്നംകുളംകാരെ പ്രേരിപ്പിച്ച സാഹചര്യങ്ങളെന്താണ്? പെട്ടെന്നുണ്ടായ തിക്താനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നുടലെടുത്താണോ ഈ രേഖ? അതോ ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന കയ്യേറ്റങ്ങൾ തടയുവാനാണോ ഈ രേഖ ചമച്ചത്? വിശദമായ പഠനം ആവശ്യമായ ഒരു വിഷയമാണിത്. ഈ ലേഖകൻ നടത്തിയ പഠനത്തിൽ ഈ പടിയോലയുടെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം വ്യക്തമാക്കുന്ന ചില കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ പഠനത്തിനും വിശദീകരണത്തിനുമായി അവ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്.

ദത്താവ്

ചെപ്പേടിൽ സുചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന *ദീവന്നാസ്യോസ് ബാവാ* 1765 മുതൽ 1808 വരെ മലങ്കര ഭരിച്ചിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ ആറാമനാണ് (വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്). തച്ചിൽ മാത്തുത്തരകന്റെ പിടിയിലകപ്പെട്ട് അയാളുടെ ക്രൂരതയ്ക്കും പീഡനത്തിനും വിധേയനാകേണ്ടിവന്ന വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിൽ റോമാപള്ളിയിൽ വെച്ച് 1799 ഇടവം 30-നു[1] പത്തീറവെച്ച് കുർബാന ചൊല്ലേണ്ടി വന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ തരകന്റെ അധഃപതനം കൊണ്ടു മാത്രം തടവിൽ നിന്നു രക്ഷപെട്ട മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് സത്യവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരികയും റോമാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചതിന് പരസ്യമായി ക്ഷമായാചനം നടത്തുകയും, പത്തീറവെച്ച് കുർബാന ചൊല്ലിയതിന് പ്രായശ്ചിത്തമായി മലങ്കരയിലെ എല്ലാ പള്ളികളിലും സ്വന്തം ചിലവിൽ വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുകയും ചെയ്തു.[2]

ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും മലങ്കരയിലെ ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വടക്കൻ ഇടവകക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോ പതിത്വം കൽപ്പിച്ചിരുന്നതായി സൂചനകളുണ്ട്.[3] ഈ പതിത്വം മാറ്റി ആർത്താറ്റ് ഇടവകക്കാർ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് സമ്പൂർണ്ണ അംഗീകാരം നൽകിയതിന്റെ സൂചനയായി ഈ പടിയോലയെ കണക്കാക്കാമോ? അപ്രകാരം ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടോ എന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദാതാവ്

*ആർത്താറ്റു പടിയോല*യുടെ ദാതാക്കൾ ആർത്താറ്റ് ഇടവകക്കാർ മുഴുവനും ആണെന്ന് പടിയോലയിൽ പറയുന്നുണ്ട് എങ്കിലും പടിയോലയിൽ ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത് വികാരിയും പന്ത്രണ്ടു അയ്മേനികളും മാത്രമാണ്. മലങ്കരയിൽ പണ്ടേയുള്ള നടപ്പുപ്രകാരം ഇവർ ഇടവകയെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധീകരിയ്ക്കുവാൻ അർഹതയുള്ള യോഗക്കാർ എന്ന നിലയിലാണ് ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് സാഹചര്യത്തെളിവുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം.

ഒരു സംഗതി ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കാതിരിക്കുന്നത് ചരിത്രനീതിക്കു ചേർന്നതല്ല. കൊ.വ. 981 തുലാം 7-നും കൊ.വ. 985 തുലാം 1-നും ആർത്താറ്റു പള്ളിയിലെ കൈക്കാരന്മാരുടെ ലിസ്റ്റിലെ[4] ഒരാൾ മാത്രമാണ് - ചുങ്കത്ത് ഇയ്യു - പടിയോലയിൽ ഒപ്പിട്ടതായി കാണുന്നത്.

റോമാവിശ്വാസം

ഈ പടിയോലയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം പേരെടുത്തു പറയുന്ന ഏക വിദേശസഭ റോമൻ കത്തോലിയ്ക്കാ സഭയാണ്. ഇതിൽ രണ്ട് സമകാലീന സംഭവങ്ങളുടെ സ്വാധീനം കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത് തീർച്ചയായും വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് മാത്തുതരകനിൽ നിന്നും റോമൻ കത്തോലിയ്ക്കരിൽ നിന്നും നേരിട്ട പീഡനം തന്നെ.

രണ്ടാമതായി ആർത്താറ്റുകാർക്ക് തങ്ങളുടേതായ ഒരു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെതുടർന്ന് റോമാവിശ്വാസത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ആർത്താറ്റ് ഇടവകയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടർക്കും പള്ളിയിൽ അവകാശവും ഉണ്ടായിരുന്നു. തർക്കം മൂത്ത് ദീർഘകാലം പള്ളിയിൽ കർമ്മം മുടങ്ങിക്കിടന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ 1805-ൽ കൊച്ചിയിലെ ശക്തൻ തമ്പുരാൻ ചീട്ടിട്ട് വലിയപള്ളി സത്യവിശ്വാസികൾക്കും കുരിശുപള്ളി റോമാക്കാർക്കുമായി നൽകി. ഇപ്രകാരം ആർത്താറ്റ് ഇടവക വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം വിഭജിച്ച് പരസ്പരം ഒഴുമുറി എഴുതിയത് കൊ.വ. 981 തുലാം 7-ാം തീയതി ആയിരുന്നു.[5] പടിയോലയുടെ രചനയ്ക്കു കേവലം 3 മാസം മാത്രം മുമ്പ്. ഈ സംഭവത്തിന്റെ വ്യക്തമായ സ്വാധീനമാണ് പടിയോലയിൽ കാണുന്നത്.

ബാബേൽ

ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനു മുമ്പുള്ള മലങ്കരസഭ പേർഷ്യൻ സഭയുമായും അതുവഴി പൗരസ്ത്യ കൽദായ അഥവാ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതു നിസ്തർക്കമാണ്. എന്നാൽ 1653-ലെ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെതുടർന്ന് സഭയ്ക്ക് പട്ടത്വബന്ധം ലഭിച്ചത് അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിൽ നിന്നാകയാൽ പേർഷ്യൻബന്ധം അവസാനിയ്ക്കുകയും അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും പിന്നീട് പലപ്പോഴും പേർഷ്യൻ മെത്രാൻമാർ കേരളത്തിൽ വരികയും നെസ്തോറിയ വിശ്വാസം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മലങ്കരയിലാകട്ടെ സത്യവിശ്വാസം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും മാറ്റം പൂർണമാവാതെ ഒരയഞ്ഞമട്ടിലായിരുന്നതിനാൽ ഒരു പരിധിവരെ അത്തരം ശ്രമങ്ങൾക്ക് ഫലവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ വന്നവരിൽ ഏറ്റവും പ്രമുഖൻ നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് 1708-ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ മാർ ഗബ്രിയേൽ ആയിരുന്നു.[6] പ്രമുഖരായ പട്ടക്കാർ അടക്കം അനേകർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ കൂടി. വളരെ

യധികം സ്വാധീനം മലങ്കരയിൽ ചെലുത്താൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. മാർ ഗബ്രിയേൽ 1731-ൽ മരിച്ച് കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ അടക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം തുടർന്നു. *കവറിൽ ഔപ്പൻ* എന്ന മാർ ഗബ്രിയേലിന്റെ ഓർമ്മ 1821-ൽ പോലും വൻപിച്ചതോതിൽ ആഘോഷിച്ചിരുന്നു[7] എന്നത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനസമ്മതിയുടെ തെളിവാണ്. തികച്ചും നെസ്തോറിയനും അതുവഴി വേദവിപരീതിയുമെന്ന് വ്യക്തമായിരുന്ന[8] ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം മൂലം അനേകർ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസം ത്യജിച്ച് കൽദായ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായി എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.[9] തുടർന്ന് 1747-ൽ വന്ന മാർ യോഹന്നാനും ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടർന്നു.

ഇതേകാലയളവിൽ തന്നെ മലങ്കരയിലെ റോമാസുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലും സമാന്തരമായ ഒരു സംഭവവികാസം മുന്നേറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൂനൻ കുരിശിനെ തുടർന്ന് ലത്തീൻ ഭരണത്തിൻകീഴിലമർന്ന അവർ തങ്ങളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാരംഭിച്ചു. ഇതവസാനിച്ചത് പൗരസ്ത്യ കൽദായ സഭയിലാണ്. ലത്തീൻകാരെ ഉപേക്ഷിച്ച് കൽദായ കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാരെ കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള റോമാ സുറിയാനിക്കാരുടെ ശ്രമവും അതിനെതിരെയുള്ള ലത്തീൻകാരുടെ പ്രയത്നങ്ങളുമായിരുന്നു പിന്നീട് നടന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനിടയിൽ പേർഷ്യയിൽ നിന്നെത്തിയവരിൽ ചിലർ യഥാർത്ഥ നെസ്തോറിയൻ മെത്രാന്മാരായിരുന്നു. അവർ റോമ്മാ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെ തിരികെ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസം സ്വീകരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു. ഇവരിൽ ചിലർ ഒരേ സമയംതന്നെ റോമാ - ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. റോമാസഭയിലെ തന്നെ ലത്തീൻ - കൽദായ വടംവലികൾ കുന്നംകുളത്തെ റോമ്മാ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലും എത്തിയിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ട്.[10] ഇവയൊക്കെയും പടിയോലയിൽ ബാബേലിനെ (കൽദായ) പരാമർശിക്കുന്നതിന് വഴിതെളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അന്ത്യോഖ്യ

മലങ്കരസഭയുടെ 1665 മുതൽ 1912 വരെയുള്ള ചരിത്രത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യയെ തള്ളിപ്പറയുന്ന ഏറ്റവും വ്യക്തമായ-ഒരു പക്ഷേ ഒരേയൊരു-രേഖ ഇതാണ്. മാത്തോമ്മാ ഒന്നാമന്റെ മേല്പട്ടസ്ഥാനം ക്രമീകരിച്ചതുമുതൽ പട്ടത്വം, ആരാധനാക്രമങ്ങൾ, വി.തൈലങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് അന്ത്യോഖ്യായെ ആശ്രയിക്കേണ്ടുന്ന സാഹചര്യമാണ് മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. പക്ഷേ അന്ത്യോഖ്യർ *കഴകം മൂത്ത് ഊരാൺമ* എന്ന നിലയിലെത്തുകയും മലങ്കരയിലെ ഭരണത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുക, മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുക, അനധികൃതമായി പട്ടം കൊടുക്കുക പള്ളികളിൽ കലഹമുണ്ടാക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത് ഏറ്റവും രൂക്ഷമായത് കൊ.വ. 926 (1751) മേടമാസത്തിൽ മാർ ശക്രള്ളാ ബസേലിയോസ് മഫ്രിയാനയും പ്രഭൃതികളും കൊച്ചിയിൽ വന്നിറങ്ങിയതോടെയാണ്. അക്കാലം മലങ്കര വാണിരുന്ന അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായ്ക്ക് അഴിച്ചു പട്ടംകൊടുക്കാനുള്ള സ്ഥാത്തിക്കോൻ സഹിതം വന്ന

അവർ അദ്ദേഹത്തോടു പരാജയപ്പെട്ടു എങ്കിലും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിക്രമങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം ആളുകളെ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. ഇവരുടെ സമ്മർദ്ദഫലമായി മാർത്തോമ്മാ ആറാമൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നപേരിൽ ഇവരിൽ നിന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഏറ്റു.

1665 മുതൽ അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള കൈവെയ്പ്പു മലങ്കരയിൽ ആരംഭിച്ചെങ്കിലും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിക്രമങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. സഭ അപ്പോഴും കൽദായക്രമങ്ങൾ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നിവരിൽ നിന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു എങ്കിലും ക്രമങ്ങൾ പഴയതു തന്നെ തുടർന്നു. അവസാനം 1788 (കൊ.വ. 964) ൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസും ശീമയിൽ നിന്നും വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് യൂഹാനോനും തമ്മിൽ മാവേലിക്കര പുതിയകാവിൽവെച്ച് ഒരു കരാറിലെത്തി. അതനുസരിച്ച് *പുത്തൻ ക്രമം നമസ്കാരവും പട്ടം കെട്ടുകയും കാപ്പയിട്ടു കുറുബാന ചൊല്ലുകയും പെൺകെട്ടും മാമോദീസായും പഴയക്രമം നടന്നു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം ഒരു പടിയോല എഴുതി.*[11] ഇപ്രകാരം പുതിയ ക്രമം (പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി) സ്വീകരിച്ചതിനെ എതിർത്തവരും പഴയ ക്രമം (കൽദായ) ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ എതിർത്തവരും എന്നിങ്ങനെ ശക്തമായ രണ്ടു പക്ഷങ്ങൾ മുമ്പോട്ടുള്ള കാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം പുതിയ ക്രമം സ്വീകരിച്ചതിൽ പ്രതിഷേധവും, വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അന്ത്യോഖ്യൻ ആധിപത്യത്തിലുള്ള പ്രതിഷേധവുമായിരിക്കണം പടിയോല ദാതാക്കളെ ഇപ്രകാരം തള്ളിപ്പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. *നമ്മുടെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പൂർവിക വിശ്വാസവും* എന്ന പ്രയോഗവും ഇതിന് ഉപോൽബലകമാണ്.

തൊഴിയൂർ മെത്രാൻ

കൊ.വ. 945 (1770) വൃശ്ചികം 15 നു ശീമയിൽനിന്നും മാർ ശക്രള്ളാ ബസേലിയോസ് മഫ്രിയാനയോടൊരുമിച്ച് വന്ന മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് യൂഹാനോൻ എന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നോടൊപ്പം ശിഷ്യനായി കൂടിയിരുന്ന കാട്ടുമങ്ങാട്ട് അബ്രഹാം റമ്പാന് മാർ കൂറിലോസ് എന്നപേരിൽ മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ വെച്ച് മെത്രാൻ സ്ഥാനം കൊടുത്തു.[12] ഇദ്ദേഹം മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അധികാരത്തെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചി രാജ്യത്തെ പള്ളികളിൽ അധികാരം നടത്തിതുടങ്ങി. പല പള്ളികളും ഇദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മാർ കൂറിലോസിനെ കണ്ടനാട്ടുവരുത്തി *വടിയും മുടിയും വെയ്പ്പിച്ച്* തടവിൽ പാർപ്പിച്ചു.[13] അവിടെ നിന്നും രക്ഷപെട്ട കൂറിലോസു മെത്രാൻ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽപ്പെട്ടതും കുന്നംകുളത്തിനു സമീപമുള്ളതുമായ ആഞ്ഞൂർ എന്ന സ്ഥലത്ത് താമസം തുടങ്ങി.[14]

കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാന്റെ സ്ഥാനമോഹത്തേക്കാൾ ശീമമെത്രാന്മാരുടെ അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമ പ്രചാരണത്തിനുള്ള ത്വരയും, മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്

ഒരു ബദൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് വരുവാനുള്ള ശ്രമവുമാണ് ഈ സ്ഥാനദാന ത്തിനു പിന്നിലെന്ന വസ്തുത നിലവിലിരിക്കെ, ടി. അവകാശവാദം പടി യോല രചിയ്ക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രേരണയായി എന്നതിൽ വാസ്തവവിരു ദ്ധമായി യാതൊന്നുമില്ല. ഇത്രയുമാണ് ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ പശ്ചാ ത്തലത്തെപ്പറ്റി ലേഖകൻ എത്തിയിട്ടുള്ള നിഗമനങ്ങൾ. ഇവയോരോന്നും ഇനിയും വിശദമായ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ

ഇനി പരിഗണിക്കേണ്ട ഒരു വിഷയം ആർത്താറ്റു പടിയോലയും പുലി ക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനുമായുള്ള ബന്ധമാണ്. അക്കാലത്ത് കുന്നംകുളത്തും മലങ്കരസഭാ രാഷ്ട്രീയത്തിലും നിറഞ്ഞുനിന്ന ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാന് ഈ പടിയോ ലയുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് ചിന്തിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ ലേഖനം ആദ്യം 1991-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടശേഷം ഫാ.ജോസഫ് ചീരൻ 1993 ഡിസം ബറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച *ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ* എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥ ത്തിൽ ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ സൂത്രധാരകൻ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനാണെന്ന് (പിന്നീട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ദ്വിതീയൻ) തെളിവുകളൊന്നും കൂടാതെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.[15] ഈ പ്രസ്താവനയെ മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കാൻ തരമില്ല. കാരണം അക്കാലത്തെ സഭാരാഷ്ട്രീയം ഇതിന് അനുകൂലമല്ലായിരുന്നു.

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഭരണാന്ത്യം മുതൽ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാക്രമങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള തീവ്രശ്രമം ആരംഭി ച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ പരിണിതഫലമായിരുന്നു പിന്നീട് തൊഴിയൂർ സഭ സ്ഥാപിച്ച കാട്ടുമങ്ങാട്ടു മെത്രാന്റെ വാഴ്ച. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ക്രമങ്ങളുടെ വക്താവുമായിരുന്നു ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ. ആവിധത്തിൽ വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ശത്രുവും.

ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാന് വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനോട് ശത്രുതയ്ക്ക് മറ്റൊരു കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 965 (1790-ൽ) കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മെത്രാ നോട് റമ്പാൻസ്ഥാനം ഏറ്റതിന് ഇട്ടൂപ്പ് കത്തനാരെ കൊ. വ. 966-ൽ വലി യ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ശിക്ഷിച്ചു. അതോടെ സ്ഥാനം ത്യജിക്കാൻ ഇട്ടൂപ്പ് കത്തനാർ നിർബന്ധിതനായി.[16]

ഇക്കാലത്ത് മലങ്കരയിലെ മറ്റു പല പള്ളികളിലേതുപോലെ വൈദികർ തമ്മിലുള്ള ശത്രുത ആർത്താറ്റു പള്ളിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ പ്രബ ലമായ രണ്ടു കുടുംബക്കക്ഷികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കക്ഷിയുടെ നേതാവ് ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനായിരുന്നുവെങ്കിൽ മറുകക്ഷി നേതാവ് കിടങ്ങൻ ഗീവർഗീസു കത്തനാരായിരുന്നു.[17] ഇദ്ദേഹം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻമാരുടെ കീഴിലായി രുന്നു.[18] ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനെതിരെ ആർത്താറ്റു പള്ളിയിൽ ഒരു വിഭാഗം നിലയു റപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പടിയോലയിലെ *അന്ത്യോഖ്യാ* എന്ന പരാ മർശനം പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വക്താവും ആ പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ഥാനമേറ്റ ബദൽ മെത്രാന്റെ സംരക്ഷകനുമായിരുന്ന ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ അന്ത്യോഖ്യയെ

(പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ക്രമങ്ങളെ) തള്ളിപ്പറയുന്ന ഒരു രേഖ ചമയ്ക്കാൻ മുൻകൈയെടുക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യ. അതേപോലെ തന്നെ അദ്ദേഹം വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് പൂർണ്ണ പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിക്കുമെന്നു കരു തുക വിഷമമാണ്. മറിച്ച് ചിന്തിച്ചാൽ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ ഒരു അവസരവാദിയാ ണെന്നു കരുതേണ്ടിവരും പക്ഷേ തെളിവുകൾ അതിനെതിരാണ്. മറിച്ച് കിടങ്ങൻ ഗീവറുഗീസു കത്തനാർക്ക് ഇതു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല.

എല്ലാ പരദേശാധിപത്യത്തെയും ത്യജിച്ച് അരനൂറ്റാണ്ടുകാലം അന്ത്യോ ഖ്യൻ അധിനിവേശത്തെ തടഞ്ഞു നിർത്തിയ വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോ സിന്റെ ആശയഗതിക്കനുസൃതമാണ് ഈ പടിയോല. അപ്രകാരം ഒരു രേഖ ചമയ്ക്കുവാനും തന്റെ പക്ഷത്തുള്ളവരെക്കൊണ്ട് അത് അംഗീകരിപ്പിച്ച് പടി യോലയാക്കി സമർപ്പിക്കുവാനും കിടങ്ങൻ ഗീവർഗീസു കത്തനാർക്ക് ബുദ്ധി മുട്ടുണ്ടാകേണ്ട കാര്യമില്ല. പടിയോലയിൽ അന്നത്തെ കൈക്കാരന്മാരിൽ ഒരാൾ മാത്രമാണ് ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത കൂടി കണക്കിലെടു ത്താൽ ഈ വാദഗതിയുടെ സാംഗത്യം വർദ്ധിക്കും.

പടിയോല അപ്രത്യക്ഷമായതെങ്ങനെ

കൊച്ചീ രാജാവിന് അടിയറവെച്ച ഈ പടിയോല എങ്ങനെയോ മന്ത്രി പാലിയത്തച്ചന്റെ കൈവശമെത്തി. തുടർന്ന് ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടോളം ഈ രേഖ അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. പാലിയം സ്വത്തുക്കൾ വീതം വയ്ക്കുന്ന സമയത്ത് കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട ഈ രേഖ ആർത്താറ്റു പള്ളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എന്തോ ആണെന്നു മനസ്സിലാവുകയും തിരുവനന്തപുരത്ത് ഓറിയന്റൽ മാനുസ്ക്രിപ്ട് ലൈബ്രറിയിൽ അയച്ചു വായിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.[19]

1806 മുതൽ ഈരേഖ അപ്രത്യക്ഷമായതെങ്ങനെ. 1968-നു മുമ്പ് ഇതേ പ്പറ്റി ഒരു പരാമർശവും ഇല്ലാതെ വന്നതെന്തുകൊണ്ട്? കൊ.വ. 1032 - ാ മാണ്ടിലെ ആർത്താറ്റ് പള്ളിക്കേസിലും 1069-ലെ രണ്ടാമത്തെ ആർത്താറ്റ് പള്ളിക്കേസിലും ഒരു കക്ഷിയും ഈ രേഖ ഹാജരാക്കിയതായി കാണു ന്നില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ ലേഖകന്റെ നിഗമനം ഇപ്രകാരമാണ്. 1806 -ൽ ഈ രേഖ ചമച്ചശേഷം ഉണ്ടായ രണ്ട് ദുർബലരായ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാ ന്മാരുടെ കാലത്ത് ഈ രേഖയ്ക്കു പ്രത്യേക പ്രസക്തിയൊന്നും ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല. പടിയോലയെപ്പറ്റി തീർച്ചയായും അറിവുണ്ടായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് രണ്ടാമനും പിൻഗാമി പുന്നത്ര മാർ ദീവ ന്നാസ്യോസിനും ഈ പടിയോലകൊണ്ട് പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും നേടാനുണ്ടാ യിരുന്നില്ല. തുടർന്നുവന്ന ചേപ്പാടു മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്, ആംഗ്ലിക്കൻ വിശ്വാസത്തെ അകറ്റി നിർത്തുവാനും , പരസ്പരം പോരാടിയ മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനും, മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും എതി രാളിയെ കൊമ്പുകുത്തിയ്ക്കുവാനും, അന്ത്യോഖ്യൻ ആധിപത്യം ഉണ്ടെന്നു വാദിക്കേണ്ടി വന്നു. അതിനാൽ അവരോ അവരുൾപ്പെട്ട കേസുകളോ ഈ രേഖ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ ന്യായമില്ല. ഇപ്രകാരം ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തെ അവഗണന ഈ രേഖയെ വിസ്മൃതകോടിയിൽ തള്ളിയിരിക്കാം.

ഉപസംഹാരം

ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനഭാഗമായി ലേഖകൻ കാണുന്നത്, മലങ്കരസഭയ്ക്ക് വിദേശബന്ധങ്ങളില്ലാതെ ഒരു വ്യക്തിത്വവും നിലനിൽപ്പും ഉണ്ടെന്നുള്ള ഖണ്ഡിതമായ പ്രസ്താവനയാണ്. മലങ്കരയിൽ അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വിദേശ സഭാധിപത്യവും -റോമാ, കൽദായ, അന്ത്യോഖ്യ- അവയുടെ ചട്ടങ്ങളും കൂടാതെ തന്നെ മലങ്കരസഭ തനതായുള്ള മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ വിശ്വാസവും പാരമ്പര്യവും തുടരണമെന്ന പ്രതിജ്ഞയും അമൂല്യമാണ്.

*മലങ്കരസഭയുടെ മാഗ്നാക്കാർട്ടാ*യായ ആർത്താറ്റ് പടിയോലയെപ്പറ്റി വിശദമായ ഒരു പഠനം അടിയന്തിരമായും ആവശ്യമാണ്.

Bibliography

1. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, പേജ് 106.
2. ഫിലിപ്പ്, ഇ. എം, *മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ,* 1976, പേജ് 173.
3. ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ, പുകടിയിൽ, *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്താനികളുടെ ചരിത്രം*, പേജ് 174.
4. കുഞ്ഞാഞ്ഞു, പി.സി., *ആർത്താറ്റുപള്ളി ചരിത്രം,* പേജ് 58, 62.
5. കുഞ്ഞാഞ്ഞു, പി.സി., *ആർത്താറ്റുപള്ളി ചരിത്രം,* പേജ് 58.
6. പാറേട്ട്, ഇസഡ്.എം., *മലങ്കര നസ്രാണികൾ,* വാല്യം 3, പേജ് 10.
7. പാറേട്ട്, ഇസഡ്.എം., *മലങ്കര നസ്രാണികൾ,* വാല്യം 3, പേജ് 11.
8. പുകടിയിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ, *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രം*, പേജ് 123.
9. മാർ ഔദീശോ പ്രസ്, *പൗരസ്ത്യസഭ ഭാരതത്തിൽ,* പേജ് 34.
10. റപ്പായി. എൻ.വി., *പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി സഭ* വാല്യം 1, പേജ് 47.
11. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, പേജ് 97.
12. പാറേട്ട്, ഇസഡ്. എം., *മലങ്കര നസ്രാണികൾ* വാല്യം 3, പേജ് 55-60.
13. വർഗീസ്, ഫാ. കെ.സി., *മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭാചരിത്രം,* പേജ് 47-50.
14. വർഗീസ്, ഫാ. കെ.സി., *മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭാചരിത്രം*, പേജ് 47-50.
15. ചീരൻ, ഫാ. ജോസഫ്, *ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ*, തെക്കുംകര, പേജ് 89-94.
16. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, പേജ് 95.
17. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, പേജ് 120.
18. ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ, പുകടിയിൽ, *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രം*, പേജ് 175, മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം, കൈയെഴുത്ത്, പേജ് 166-167.
19. *മലങ്കരസഭാ മാസിക,* ഏപ്രിൽ 1988.

(മലങ്കരസഭാ മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സഭാജ്യോതിസ് പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് സുവനീറിൽ (ഡിസംബർ, 1991) ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനം, പിന്നീട് പരിഷ്ക്കരിച്ചത്)

3

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ മുന്നോടി

മലങ്കരസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുപ്രധാനമായ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്. സഭയ്ക്ക് ആദ്യമായി ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത ഭരണക്രമം ദാനം ചെയ്തതും നവീകരണക്കാർക്കെതിരായി നടന്നുവന്ന ഒറ്റപ്പെട്ട സമരങ്ങളെ ഏകീകരിച്ചു സംഘടിപ്പിച്ചതും ഈ യോഗമായിരുന്നു.

ഈ യോഗത്തിന്റെ സൂത്രധാരൻ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും, വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് അന്ത്യോഖ്യയുടെ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസുമായിരുന്നു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് 1865-ൽ മെത്രാൻ പട്ടം ഏറ്റു വന്നപ്പോൾ മുതൽ നവീകരണത്തിനും പാലക്കുന്നത്ത് മാർ അത്താനാസ്യോസിനും എതിരായി ഏകഹസ്തനായി നടത്തിവന്നിരുന്ന സമരം വിജയം കാണാതെ വന്നപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിനെ വരുത്തിയത്. പാത്രിയർക്കീസ് മദ്രാസ് ഗവർണറുമായി നടത്തിയ ചർച്ചകളുടെയും മാർ ദീവന്നാസ്യോസും പള്ളിക്കാരും നടത്തിയ നിരന്തര അഭ്യർത്ഥനകളുടെയും ഫലമായി മാർ അത്താനാസ്യോസിനു ലഭിച്ചിരുന്ന തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം പിൻവലിച്ചുവെന്നും തുടർന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി എന്നുമാണ് എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ നടത്തിപ്പും അതിലെ നിശ്ചയങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ അത് ആലോചന കൂടാതെ നടത്തിയ ഒരു യോഗമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. എന്നാൽ ചരിത്രകാരന്മാരാരും തന്നെ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം പിൻവലിച്ചതിനും സുന്നഹദോസിനുമിടയിലുള്ള കാലത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നതും, പല വിധത്തിൽ ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ ഒരു രേഖ സമീപകാലത്ത് ഈ ലേഖകന്റെ കൈവശം എത്തുകയുണ്ടായി. 1876 മീനമാസം പത്താം തീയതി പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച ഒരു കല്പനയാണിത്. കൊട്ടാരക്കരപ്പള്ളിക്കയച്ചതും ഇപ്പോൾ ഫാദർ ജോർജ്ജ് തെക്കേടത്തിന്റെ കൈവശം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ അച്ചടിച്ച ഈ കല്പനയെപ്പറ്റി ഇതുവരെ യാതൊരു ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രതിപാദിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. പൊടിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ രേഖ ചരിത്രദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും അപ്രത്യക്ഷമാകാതിരിക്കാനായി പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ പകർത്തുകയാണ്. ബ്രായ്ക്കറ്റിൽ ഉള്ള ഭാഗം പൊടിഞ്ഞു പോയത് ഈ ലേഖകൻ ചേർത്തതാണ്.

''സർവ്വവല്ലഭനായി കാതൽത്വം തിങ്ങപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആദ്യന്തമില്ലാത്ത നിത്യന്റെ തിരുനാമത്താലെ അന്ത്യോഖ്യായുടെയും കിഴക്കൊക്കയുടെയും

ശ്ലീഹായ്ക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിൽ സുറിയാനി ജാതിമേൽ അധികാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ പത്രോസ് എന്ന ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ്.

(മുദ്ര)

നമ്മുടെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട കൊട്ടാരക്കരപ്പള്ളി ഇടവകയിൽ ഉള്ള വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരുമാകുന്ന ചൊവ്വുള്ള ശെമ്മാശന്മാരും... പ്രധാനികളും വിശ്വാസമുള്ള കൈക്കാരും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട നമ്മുടെ ലോകരൊക്കയും.... (അരൂ) പിയ്ക്കടുത്ത നമുക്കുള്ള മക്കളുടെ(മേൽ) 'ദൈവിക' (മായ) കൃപയും ആകാശത്തിനടുത്ത വാഴ്‌വും (ആ) വസിക്കുമാറ (കട്ടെ) ...യ....ന്റെ വാഴ്‌വ്.....അവരുടെ സന്തതികൾ മേലും...(തമ്പുരാനെ)പ്രസവിച്ച അമ്മയുടെയും സ(കല ശുദ്ധിമാൻമാരുടെ)...യും പ്രാർത്ഥനയാൽ തന്നെ ആമ്മീൻ.

വീണ്ടും സത്യമുള്ള നിങ്ങളുടെ ഉപവിയെ...(നാം) അറിയിക്കുന്നത് എന്തെന്നാൽ, ചില നാളുകൾക്ക് മുമ്പേ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും നമ്മുടെ കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു'എന്നും, ആ തീരുമാനത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി ഇന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റു സെക്രട്ടറിയായിരിക്കുന്ന സാലീസ്ബറി പ്രഭു അവർകൾക്കും ഒരു പ്രതി തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിലേക്കും അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, കമ്പിത്തപാൽ വഴി നമുക്കു വർത്തമാനം കിട്ടിയശേഷം ആ തീരുമാനം എങ്ങനെയെന്നു നമ്മെ തിരിയപ്പെടുത്തണമെന്നു നാം തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിലേക്കു എഴുതി ചോദിച്ചാറെ, ഈ സംഗതി ഇടപെട്ടുള്ള റിക്കാർഡുകൾ സകലവും എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നും കാര്യത്തീർച്ചയെപ്പറ്റി ഉടൻ തന്നെ ഒരു വിളംബരം തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റു ഗസറ്റിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ദിവാൻജി അവർകൾ നമുക്കു മറുപടി അയയ്ക്കുകയും, അപ്രകാരം തന്നെ ഇപ്പോൾ മേല്പടി വിളംബരം[2] അടങ്ങിയ 51 കുംഭം 23-ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ചത്തെ ഗസറ്റു കിട്ടുകയും നിങ്ങളുടെ അറിവിനായിട്ട് അതിന്റെ ഒരു പ്രതി ഇതിൽ അടക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിളംബരത്താൽ *വീഴാത്ത കോട്ടയെന്നും പൊളിയാത്ത വേലിയെന്നും* ബലിയാർ[3] പ്രശംസിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന ഒരു വിളംബരവും സർക്യുലറും[4]കൊണ്ടു മേലാൽ അവനു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നും അവ പണ്ടേപ്പോലെ യാതൊരു പ്രകാരേണയും നമുക്കു ഒരു ബാധകമായി തീരുന്നതല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ അവൻ മുമ്പേതന്നെ മൂന്നു പാത്രിയർക്കീസന്മാരിൽ നിന്നു[5] ശാപമേറ്റവനും തള്ളപ്പെട്ടവനും ആകയാൽ അവനിലുണ്ടായിരുന്ന നൽവരവും മേല്പട്ടസുഖവും പൊയ്പോയതിനോടുകൂടെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്ന ആ ബഹുമതിയും[6] അവനിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ എടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നുവല്ലോ, ഇപ്പോൾ അശുദ്ധപ്പെട്ട ഒരു പ...ധാവനെപ്പോലെ നിരാശപ്പെട്ടവൻ അവനായിരിക്കയാൽ അവനോടുകൂടെ ചേരപ്പെടുന്നു എന്നവർ ഒക്കെയും അവനെപ്പോലെ ആയി തീരുകയും ചെയ്യും. അതി...യം നിങ്ങൾ സൂക്ഷപ്പെട്ടു കൊൾവീൻ. യാതൊരു പ്രകാരേണയും അവന്റെ കൂടെ നിങ്ങൾ സംബന്ധപ്പെടുകയോ അവന്റെ

വായിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മിഥ്യമായ യാതൊരു വചനത്തിനും ചെവികൊടുക്കുകയോ ചെയ്തുപോകരുത്. എന്തെന്നാൽ അവൻ കള്ളനും ചെറുപ്പം മുതൽ വ്യാജക്കാരനും ആകുന്നു.

പിന്നെ അവൻ രാജാവിൽ നിന്നു തള്ളപ്പെട്ടവനും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായ വിളംബരം അവനു ദോഷമുള്ളതെന്നും അറികയാൽ ആ വിളംബരത്തെ ദുരർത്ഥമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ആയത് അവനു ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ജനങ്ങളെ കബളിപ്പിച്ചു ഇനിയും സമാധാന വിരോധത്തിനും ഹേതുവുണ്ടാക്കി തീർക്കുന്നതിലേക്കു പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നുവെന്നും നമുക്കു അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. സത്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കാര്യം മറയപ്പെടുന്നതല്ലല്ലോ.

തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുള്ളവർ നിങ്ങൾ ആയിരി....നമ്മുടെ വി (ശ്വാസത്തി) ന്റെ വിപരീതി (യെക്കു) റിച്ച ഒരു പ്രകാരവും നമ്മൾ ഭയപ്പെടേണ്ട.... നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നും ഭയം നീക്കിക്ക....നിറയപ്പെട്ട....നിങ്ങൾ ആകുവിൻ എന്നാൽ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ കല്പനകൾക്കു വിരോധമായി നടക്കുന്ന (വരെ) തള്ളിക്കളവിൻ, ബലയാറിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പള്ളിയിൽ നിന്നു ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ളവർക്കു തിരികെ പ്രവേശിപ്പാൻ സമയം സമയം വന്നിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമുക്കുള്ള ആത്മീക മക്കളെ എത്രയും കാരുണ്യശാലിയും ധർമ്മ ബുദ്ധിയും ആയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ തിരുവിതാംകോട്ടു മഹാരാജവവർകളെ[7] സകല അവകാശങ്ങളിൽ നിന്നും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ആരോഗ്യ സമ്പൽ ജയം ക്ഷേമാദി സൗഭാഗ്യങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനും തന്റെ ശത്രുക്കളുടെ പിടലികളെ തകർത്തു തന്റെ കാലടിയുടെ മെതിയടിയിൻകീഴിലെ പൊടിപോലെ ആക്കി തീർക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തനാക്കുന്നതിനും വേണ്ടി നിങ്ങൾ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിപ്പീൻ. ഹമ്മാന്റെയും മോർദ്ദക്കായുടെയും[8] കാലത്തിൽ അഹുശുരേസ രാജാവ് യൂദന്മാരുടെ ലോകരെ സഹായിച്ച ഹമ്മാന്റെ തിന്മ അവന്റെ തലയിന്മേൽ തന്നെ തിരിപ്പിക്കയും മോർദ്ക്കായെ....വലുതാക്കുകയും ചെയ്തതുപോലെ ഈ മഹാരാജാവവർകളും നമ്മുടെ ജനത്തെ സഹായിച്ചു ബലയാറിന്റെ തിന്മ അവന്റെ തലയിലേയ്ക്കു തന്നെ തിരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മോർദ്ക്കായുടെ നോമ്പു കൊണ്ടും നമസ്ക്കാരം കൊണ്ടും കണ്ണുനീരുകൊണ്ടും ദൈവം ആ ജയം അവർക്കു കൊടുത്തു. അതു പ്രകാരം തന്നെ നോമ്പും, നമസ്ക്കാരവും, ദൈവാശ്രയവും നമുക്ക് എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശുദ്ധമുള്ള ഏവൻഗേലിയോനിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ബലയാറിന്റെ ഈ വർഗ്ഗം നോമ്പാലെയും നമസ്ക്കാരത്താലെയുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനാലെയും തോൽക്കപ്പെടുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ തിരിച്ചറിവുള്ളവരാകുന്നുവെങ്കിൽ ഇതു നിങ്ങൾക്കു മതിയാകുന്നു.

വീണ്ടും ദൈവമായ കർത്താവു ബലഹീനതയുള്ള നമ്മുടെ വലത്തോടുകൂടി കാണപ്പെടുവാൻ വഹിയാത്ത തന്റെ തൃക്കൈയ്യും നീട്ടി നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളെയും, നിങ്ങളുടെ മക്കളെയും, നിങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങളെയും നിങ്ങൾക്കുള്ള സകലത്തെയും വാഴ്ത്തുവാനും, നിങ്ങളുടെ ശത്രു

ക്കളുടെ പിടലികളെ തകർക്കുവാനും ചൊവ്വുള്ള ഊടുവഴികളിൽ നിങ്ങളെ നടത്തി സദാ നിങ്ങൾ സമാധാനത്തിൽ ഇരിപ്പാനുമായിട്ട് നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതു തമ്പുരാനെ പ്രസവിച്ച അമ്മയുടെയും സകല പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും നമസ്ക്കാരത്താൽ തന്നെ. ആമ്മീൻ.

ആകാശത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബാവാ....

എന്ന് 1876 മീനമാസം 10-ാം തീയതി കോട്ടയത്തു ചെറിയപള്ളിയിൽ നിന്നും.

ഈ കല്പനയുടെ മാർജിനിൽ കൈയെഴുത്തായി മറ്റൊരു കല്പനയുണ്ട്. അതാണ് താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്:

"വിശേഷിച്ചും പ്രിയമക്കളെ നമ്മുടെ സഭയുടെ ഗുണീകരണത്തിനായി ഈ മാസം 22-ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച എല്ലാ പള്ളിക്കാരെയും ഇവിടെ കൂടി[9]വേണ്ടും കാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചതിൽമേൽ വേണ്ടുന്ന ശട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്യണമെന്ന ദൈവത്തിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് മേൽ തീയതിക്കു ആ പള്ളിയിൽ നിന്നും രണ്ടു കത്തങ്ങളും നാലു പ്രമാണികളും യാതൊരുപേക്ഷയും വിചാരിക്കാതെ ഈ പള്ളിയിൽ വന്നു ചേരുകയും വേണം. കല്പന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (ഒപ്പ്)"

പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഈ കല്പനയ്ക്ക് ചരിത്രപരമായി വളരെയധികം പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങളിലേറെക്കാലമായി നവീകരണക്കാരുടെ പിടിയിൽ നിന്നും സഭയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ നടത്തിയ സമരത്തിലെ പ്രഥമ വിജയം പൊതുജനത്തെ അറിയിച്ച മാധ്യമമായിരുന്നു ഈ കല്പന എന്നതിലുപരിയായി മറ്റു ചില പ്രധാന സംഗതികളിലേക്കും ഈ കല്പന വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. 1876 മിഥുനമാസം 15-ാം തീയതി കൂടിയ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ ഉദ്ഘാടന കല്പനയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ആശയങ്ങളും ഈ കല്പനയിലുണ്ട്.[10] പുതിയ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ ഈ കല്പനതന്നെയാണ് പിന്നീട് വിശദമായി മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്നു പറയാം.

സമീപകാലത്തായി നവീകരണക്കാർ (മാർത്തോമ്മാ സഭ) മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ മുടക്കിയതിന് തെളിവൊന്നും ഇല്ല എന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മുടക്കു കല്പനയല്ലെങ്കിലും മുടക്കുണ്ട് എന്നു വ്യക്തമായി പറയുന്ന ഒരു സമകാലീനരേഖ എന്ന നിലയിലും ഈ കല്പനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

എന്നാൽ ഈ കല്പനയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം മാർജിൻ കല്പനയ്ക്കാണ്. ഇതിൽ പറയുന്ന യോഗത്തെപ്പറ്റി ഇതിനുമുമ്പ് ചരിത്രകാരൻമാർ പ്രതിപാദിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചെറിയപള്ളിയോഗം നടന്നോ എന്നതിനു തെളിവുകളൊന്നും ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു മുമ്പും പിമ്പുമായി മലങ്കരയ്ക്കാകമാനം പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഒന്നിലധികം യോഗങ്ങൾ നടന്നതായി പരാമർശങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ പലതും ഇന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് അജ്ഞാതമാണ്.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടികൊണ്ട് പത്രോസ് തൃതിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് 1876 ഇടവം 22-ാം തീയതിയാണ് കരിങ്ങാശ്ര പള്ളിയിൽ നിന്നും കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചത്. ടി കല്പനയിൽ ഒരു പട്ടക്കാരനെയും രണ്ട് അല്മേനികളെയും ഓരോ പള്ളിയിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.[11] മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനുശേഷം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷന്റെ പതിവായി തീർന്നതും ഇതാണ്. എന്നാൽ ടി ചെറിയപള്ളി യോഗത്തിനു ഇതിന്റെ രണ്ടിരട്ടി - രണ്ടു കത്തനാർമാരും നാല് അല്മേനികളും - ആണ് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ടി യോഗത്തിൽ ഇടവകയുടെ പ്രാതിനിധ്യത്തെപ്പറ്റി തീരുമാനം ഉണ്ടായതായി ന്യായമായും അനുമാനിക്കാം.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് തീരുമാനങ്ങൾ മുമ്പേ നിശ്ചയിച്ചു എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നു പാസാക്കിയതായി ഉള്ള ഒരാരോപണം നവീകരണക്കാർ ഉന്നയിച്ചിരുന്നു[12]. ഇത് മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും ഈ പരാമർശനം ചെറിയപള്ളി യോഗത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നതായി കണക്കാക്കാം. ഗസറ്റ് വിജ്ഞാപനം മുതലുള്ള സംഭവങ്ങളുടെ കാലഗണന ഇപ്രകാരമാണ്.

ഗസറ്റ് വിജ്ഞാപനം - കൊ.വ. 1051 (1876) കുംഭം 23
പത്രോസ് തൃതീയന്റെ കല്പന - 1876 മീനം 10
ചെറിയപള്ളിയോഗം - 1876 മീനം 22
മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് വിജ്ഞാപനം - 1876 ഇടവം 22
മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് - 1876 മിഥുനം 15.

ചുരുക്കത്തിൽ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിലേക്കുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാന ചവിട്ടുപടിയായിരുന്നു ചെറിയപള്ളി യോഗം എന്നുവേണം പറയാൻ. ഈ യോഗത്തെപ്പറ്റി വിശദമായ പഠനം വളരെ ആവശ്യമാണെന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെയും കൂട്ടാളികളുടെയും സഭാവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും മാർ ദീവന്നാസ്യോസും സഭാംഗങ്ങളും മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റിലേയ്ക്കു പല പ്രാവശ്യം പരാതികൾ അയച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് നേരിട്ട് മദ്രാസ് ഗവർണറെ ഈ വിവരം ധരിപ്പിച്ചിരുന്നു.
2. 1027 കുംഭം 15-ാം തീയതി നടത്തിയ ടി വിളംബരപ്രകാരം പള്ളികളെയും സ്വത്തുക്കളെയും അവയുടെ അധികാരികളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള തർക്കങ്ങൾ കോടതികളുടെ അധികാര പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. സർക്കാർ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളിൽ സമാധാന സംരക്ഷണാർത്ഥം മാത്രമേ ഇടപെടാവൂ എന്നും ടി വിളംബരം വഴി വ്യക്തമാക്കി.
3. *ബലിയാർ* എന്ന് പത്രോസ് തൃതീയൻ, മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ പല പ്രാവശ്യവും സംബോധന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നീചൻ എന്ന അർത്ഥമുള്ള ഈ ഗ്രീക്ക് പദം 2 കോരി: 6:15-ൽ കാണുന്നുണ്ട്.

4. കൊ.വ. 1027 കർക്കിടകം 15-ാം തീയതി 249-ാം നമ്പറായി തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ മലങ്കര മെത്രാനായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് നടത്തിയ വിളംബരം. ഈ വിളംബരം നിലവിലിരിക്കുകയാൽ മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേരിൽ കേസുകൾ എടുക്കാൻ കോടതികൾ വിസമ്മതിച്ചിരുന്നു. പുതിയ വിളംബരം മൂലം അദ്ദേഹവും കോടതികൾക്ക് അധീനനായി.
5. മൂന്നു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ എന്ന് പറയുന്നത് മാർ അത്താനാസ്യോസിനു പട്ടം കൊടുത്ത മാർ ഏലിയാസ് ദ്വിതീയൻ (1833-1847). മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനു പട്ടം കൊടുത്ത മാർ യാക്കോബ് ദ്വിതീയൻ (1847-1872) മാർ പത്രോസ് തൃതീയൻ (1872-95) എന്നിവരാണ്.
6. മുൻകുറിപ്പ് 4 കാണുക.
7. അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ആയില്യം തിരുനാൾ (1860-1880) ആയിരുന്നു.
8. എസ്ഥേറിന്റെ പുസ്തകം (പഴയനിയമം) കാണുക.
9. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പന കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ നിന്നാകയാൽ യോഗസ്ഥലം അതു തന്നെയായി വേണം കരുതാൻ.
10. പാറേട്ട്, Z.M. *മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്,* pp. 94-99.
11. പാറേട്ട്, Z.M., *മലങ്കര നസ്രാണികൾ Vol III,* p. 275-276.
12. ചാക്കോ, T.C., *മാർത്തോമ്മാ സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹം Vol. II,* p. 37.

(ബഥേൽ പത്രിക, മാർച്ച്, 1992)

4
ഇടവക: ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണത്തിൽ

മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ സഭാജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമാണ് ഇടവക. സഭാ ഭരണക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകവും ഇടവകയാണ്. അതിനാൽ മലങ്കരസഭയുടെ ഉൽപ്പത്തിയേയും വളർച്ചയേയും കുറിച്ചുള്ള ഒരു പഠനവും ഇടവകയെ സ്പർശിക്കാതെ പൂർണ്ണമാവുകയില്ല.

എന്നാൽ ഇടവകയുടെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായ ഒരു പഠനം നടന്നിട്ടില്ല എന്നതു ഖേദകരമായ ഒരു സത്യമാണ്. അപൂർവമായി ഇടവകയെ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവർ കേരള സംസ്ക്കാരത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയില്ലായ്മ നിമിത്തവും മുൻവിധിയും കാരണം ഉപരിപ്ലവമായ നിഗമനങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടുവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്.

ഇടവകയെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ആ പദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തിതന്നെയാണ് ഇടം (എടം) എന്ന പദത്തിനു ദേശം എന്നാണർത്ഥം.[1] അതുകൊണ്ട് ഇടവകയെന്നാൽ *ദേശം - ദേശക്കാരുടെ - വക* എന്നാണർത്ഥം (*മനവക, ദേവസ്വംവക* എന്നതു പോലെ). ദേശക്കാരുടെ പൊതുവകയായിട്ടുള്ളത് ഇടവകപ്പള്ളി. ഇടവകപ്പള്ളിക്കാരുടെ കൂട്ടം പില്ക്കാലത്ത് ഇടവകയായി അറിയപ്പെടാനും തുടങ്ങി.

പള്ളി ഇടവക

മലങ്കരയിലെ ഇടവകകൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ *പാരീഷ്* എന്നു വിവക്ഷിക്കുന്ന ഇതര ക്രൈസ്തവസഭാകേന്ദ്രങ്ങൾക്കില്ലാത്ത തനതായ വ്യക്തിത്വവും ചരിത്രവുമുണ്ട്. പാശ്ചാത്യമായ പാരീഷിന്റെ അളവുകോൽവച്ച് അതിനെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മലങ്കരയിലെ ഇടവകകളുടെ ഉത്ഭവവും വ്യക്തിത്വവും നസ്രാണികൾ ആരുടെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകം കൈയാളുന്നുവോ ആ നമ്പൂതിരിമാരുടെ *ദേശവ്യവസ്ഥ*യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ആഴമായി പരിശോധിച്ചാൽ ക്രൈസ്തവ രീതിക്കനുസൃതമായി പരിഷ്ക്കരിച്ചെടുത്ത *ദേശവ്യവസ്ഥ* തന്നെയാണ് ഇടവക എന്നു കാണാം.

കേരളത്തിലെ ആര്യൻ കുടിയേറ്റാനന്തരം ഒരു പ്രദേശത്ത് ആവാസമുറപ്പിച്ച നമ്പൂതിരി ഇല്ലങ്ങൾ എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു ദേശമായി രൂപപ്പെട്ടു. ദേശത്തിനു പൊതുവായി ഒരു ദേശക്ഷേത്രവും. ദേശത്തിലെ എല്ലാ ഇല്ലക്കാരും ചേർന്നാണു ദേശക്ഷേത്രം ഭരിച്ചിരുന്നത്. അവരെ ഊരാണ്മക്കാർ എന്നു വിളിക്കും. ദേശത്തിന്റെ സിവിൽ-ക്രിമിനൽ കോടതിയും ദേശക്ഷേത്രത്തിൽ കൂടുന്ന ഊരാണ്മക്കാരുടെ ഈ ദേശസഭയായിരുന്നു.[2]

ആത്മീയവും ലൗകീകവുമായ ജീവിതം ഇഴപിരിക്കാനാകാത്തവിധം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർക്കു *ദേശം* ഭൂമിശാസ്ത്രപരം മാത്രമല്ല, വൈദീകവുമായ ഒന്നായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ രൂപഘടനയിൽ *ദേശ*

– *ദേശക്ഷേത്ര – ദേശസഭാ* വ്യവസ്ഥ അതേപടി സ്വീകരിച്ചാണ് ഇടവക കൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾ – ഇടവകപ്പ ള്ളികൾ– പൂർണ്ണമായും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന തൊഴിച്ചാൽ കാതലായ മാറ്റമൊന്നും – സിവിൽ – ക്രിമിനൽ അധികാരങ്ങ ളടക്കം–ഇവ തമ്മിൽ ഇല്ലായിരുന്നു.[3]

ഇടവകകളുടെ ഈ നമ്പൂതിരി പാരമ്പര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ പല ചരി ത്രകാരന്മാരും ഇടവകയെ പ്രഭു ഗൃഹവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയും പോർത്തു ഗീസുകാരുടെ ആഗമനശേഷം പ്രചരിപ്പിച്ച ഒരു പദമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചും, ഇടവകയോഗത്തിന്റെ ഉത്പത്തി തികച്ചും ദ്രാവിഡമായ *മൻറം* മുതലായവ യിൽ നിക്ഷേപിച്ചും കണ്ടിട്ടുണ്ട്.[4] എന്നാൽ മറ്റൊരു സാമൂഹിക ആചാര ത്തിലും നമ്പൂതിരിത്വത്തിനു പകരം ദ്രാവിഡ സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളാത്ത നസ്രാണികൾ ഇടവകയോഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ദ്രാവിഡ പാര മ്പര്യം സ്വീകരിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. അല്ലങ്കിൽ നമ്പൂ തിരി സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയും ദ്രാവിഡ സൃഷ്ടിയാവണം.

മലങ്കരസഭ ഒരിക്കലും ഒരു മിഷനറി സമൂഹമായിരുന്നില്ല. ജാതീയമായ ഔന്നത്യനിലമൂലം അപ്രകാരം ആവുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. മാർത്തോ മ്മാശ്ലീഹായ്ക്കുശേഷം ഒരൊറ്റ മതപരിവർത്തനംപോലും നടന്നില്ല എന്ന ല്ല. സഭ വളരാൻ തക്കവിധം നടന്നില്ല എന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. മലങ്കരസഭ യുടെ വളർച്ച എന്നതു കേവലം ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് മാത്രമായിരുന്നു.

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച ഏഴര പള്ളികളിൽ നിന്നും ഇടവകക ളുടെ എണ്ണത്തിലുണ്ടായ വളർച്ച ഈ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയും കുടി പാർക്കലും മൂലം മാത്രമാണ്. പുതിയ ആവാസസ്ഥലങ്ങൾ – അവ എന്തു കാരണത്താലായാലും – തേടിയപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാർ സമാന സാഹചര്യ ത്തിൽ ദേശവും ദേശക്ഷേത്രവും നിർമ്മിക്കുന്ന അതേ രീതിയിൽ നസ്രാ ണികൾ പുതിയ ഇടവകകൾ സ്ഥാപിച്ചു.

അപൂർവ്വമായി കുടുംബവഴക്ക്, വ്യക്തിവൈരാഗ്യം, സാമൂഹിക പ്രശ്ന ങ്ങൾ മുതലായ കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരേ ദേശത്ത് ഒന്നിലധികം ഇടവക കൾ ഉണ്ടായതൊഴിച്ചാൽ (ഉദാ. കോട്ടയ്ക്കാവ് – പട്ടമനപറവൂർ, കോതമം ഗലം വലിയ – ചെറിയ, കോട്ടയം വലിയ – ചെറിയ പള്ളികൾ) ദേശവ്യവ സ്ഥയ്ക്കു വിരുദ്ധമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പള്ളികൾ മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല എന്നു പറയാം.

ദേശഭരണം നടത്തിയിരുന്ന തികച്ചും ജനാധിപത്യപരമായ *ഊരാണ്മ* വ്യവസ്ഥ തന്നെയായിരുന്നു ഇടവക ഭരണത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ഇട വകയിലെ എല്ലാ ഗൃഹനാഥൻമാരും ചേർന്ന ഇടവകയോഗമായിരുന്നു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്. പള്ളിസ്വത്തുക്കളുടെ ഉടമകളും അവരായിരുന്നു. ownership of the Church എന്ന അർത്ഥത്തിൽ *പള്ളിയുടെ ഊരാണ്മ* എന്ന പദപ്രയോഗംപോലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.[5] യോഗക്കാരിൽനിന്നും തെര ഞ്ഞെടുക്കുന്ന *മുതൽക്കെട്ടുകാർ* അഥവാ *കൈക്കാരന്മാരാണ്* കാലാകാല ങ്ങളിൽ യോഗത്തെ കണക്കു കേൾപ്പിച്ചു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്.

ചില ഇടവകകളിൽ അപൂർവമായി ചില കുടുംബങ്ങൾക്കു മാറാകൈ സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നതൊഴിച്ചാൽ (ഉദാ. കോട്ടയ്ക്കാവ് പള്ളിയിൽ കോട്ട യ്ക്കാവി കുടുംബത്തിന്, മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയിൽ *ചാലിൽ* കുടുംബത്തിന്റെ *മാനുഷം* സ്ഥാനം) നിശ്ചിത കാലത്തേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നോ അതിലധികമോ കൈക്കാരന്മാരായിരുന്നു ദൈനംദിനഭരണം നടത്തിയിരു ന്നത്. സ്ഥാനമൊഴിയുന്ന കൈക്കാരൻ പള്ളിനടയിൽ താക്കോൽ വെക്കു ന്നതും പുതിയ കൈക്കാരൻ അവിടെ നിന്ന് എടുക്കുന്നതുമായ പതിവും ഊരാണ്മ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്.

ഇടവകപള്ളിയുടെ ഭൂസ്വത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും സംഭാവനയായോ ദാന മായോ ലഭിച്ചതായിരുന്നു. പള്ളിവക ഭൂമി (*പള്ളിപ്പുറം – പള്ളിച്ചന്തം*) ഭൂനി കുതിയിൽ നിന്നും വിമുക്തമായിരുന്നു[6] കൂടാതെ വിവിധ നേർച്ചകളും ചട ങ്ങുകളും നടത്തുന്നതിനു വ്യക്തികൾ സംഭാവന നല്കിയ നിലം – പുരയി ടങ്ങളും ചില ഇടവകകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഭൂസ്വത്തു കൂടാതെ ഇടവകകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തുക്കളെ മൊത്ത ത്തിൽ *മുണ്ടുമുറി ശീലവ്യഞ്ജനാദികൾ* എന്ന സംജ്ഞയാൽ സൂചിപ്പിച്ചി രുന്നു. പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ ലളിതമായ ഈ ജംഗമ വസ്തു ക്കൾ കൂടാതെ മറ്റു സ്വത്തുക്കൾ ഒന്നും തന്നെ ഇടവകകൾക്ക് ഉണ്ടായിരു ന്നതായി കാണുന്നില്ല. അപൂർവം ചില പള്ളികൾക്കു സ്വർണ്ണ – വെള്ളിക്കു രിശുകളും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നതു മാത്രമാണ് ഇതിനൊരപവാദം.

കുഴിക്കാണം, അടിമപ്പണം എന്നിവയൊഴിച്ചാൽ വിവാഹസമയത്തെ പസാരത്തിന്റെ പകുതി മാത്രമായിരുന്നു പള്ളികളുടെ വരുമാനം.[7] പട്ടക്കാ രുടെ ശമ്പളമോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ക്ളിപ്ത സംഖ്യകളോ നല്കേണ്ടതില്ലാ ത്തതിനാൽ പണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു സാമ്പത്തികക്രമം ഇട വകകളിൽ വളർന്നു വന്നില്ല.

പാലക്കുന്നത്തു മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് പള്ളികളുടെ വരുമാന മായി *റിശീസ* (തലവരിപ്പണം), കൈമുത്ത്, *ഗബിയാസ* (ധർമശേഖരം), *ന ദറ* (നേർച്ചകൾ), *ബുർക്സ* (വാഴ്വ്) കുർബാൻ (ബലി), പതാരം, ദശാം ശം, ഉത്തരപണം മുതലായവ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും[8] ഇവയിൽ ഭൂരി ഭാഗവും ഏതെങ്കിലും കാലത്തു മലങ്കരയിൽ നിലവിലിരുന്നോ എന്നു സംശ യമാണ്.

കൊ.വ. 1093 ൽ (1918) ൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ഇടവകയുടെ വരുമാനമാർഗങ്ങളായി നടവരവ്, പിടിയരി, കെട്ടുതെങ്ങ്, മുളകുകൊടി വരവ് മുതലായവയേയും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[9] എന്നാൽ ഇടവകകളുടെ പ്രധാന വരുമാനമാർഗമായ പതാരത്തിന്റെ അനു പാതം വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇത് ഏകീകരിക്കപ്പെ ട്ടത് 1930 -ൽ മാത്രമാണ്. 1930 കന്നി 8-നു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കല്പനപ്രകാരം പതാരനിരക്ക് ഏകീകരിച്ചു.[10] ഇതിൽനിന്നും ഇടവകകളുടെ വരുമാനത്തിന് ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽപോലും ഏകീകൃത സ്വഭാവം വന്നിരുന്നില്ല എന്നു കാണാം.

അടിയന്തിര സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇടവകകാർ വരിയിട്ടു പിരിവെടുത്താണ് അതിനുള്ള പണം കണ്ടെത്തിയിരുന്നത്. ഇതു സംബന്ധിച്ച ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണാനുണ്ട്.[11]

ഇടവകക്കാരുടെ ആത്മീയ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനുള്ള പട്ടക്കാരെ അതാതിടവകകൾ തന്നെയാണു തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. ഇടവകയോഗം കൂടിയാണ് ഇടവകപ്പട്ടക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. ഇപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളിനെ *ദേശകുറി* സഹിതം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്കൽ അയയ്ക്കും.[12] അദ്ദേഹം സ്ഥാനാർത്ഥിയെ മല്പാന്മാരുടെ അടുക്കൽ പരിശീലനം നല്കി പട്ടം കെട്ടി അയ്ക്കും. അതോടെ അയാൾ ആ ഇടവകയുടെ ആജീവനാന്ത വികാരിയായി മാറും. ഒരിടവകയ്ക്ക് ഒന്നിലധികം വികാരിമാരും അപൂർവമായിരുന്നില്ല. മറ്റിടവകക്കാരെ വികാരിമാരായി സ്വീകരിക്കുക, ഇടവകയോഗത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പോ, വികാരി സ്ഥാനമോ കൂടാതെ നേർച്ച മൂലവും മറ്റും കത്തനാർമാരാകുന്നതും അസാധാരണമായിരുന്നില്ല. ഒരേ കുടുംബത്തിൽനിന്നും പരമ്പരയായി പട്ടക്കാർ ഉണ്ടാകുന്നതു സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു.

ഞായറാഴ്ചയ്ക്കും പെരുന്നാളുകൾക്കും ശുദ്ധകുർബാന അണയ്ക്കും, മാമോദീസ, പെൺകെട്ട, ഉപ്രീശ്മ, കുമ്പസാരം മുതലായ നന്മ പ്രവർത്തികൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ചെയ്ത് അവരിൽനിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വാങ്ങുകയും രണ്ടുനേരവും പള്ളിയിൽ നമസ്കാരം കഴിക്കയും വിശേഷാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരിക്കപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി, പട്ടക്കാരെ കൊണ്ടു കുർബാന അർപ്പിക്കയും....[13] ഇവയായിരുന്നു പട്ടക്കാരുടെ ജോലി. പസാരത്തിൽ പകുതി, കുർബാനപ്പണം, മാമോദീസ മുതലായ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫീസ് മുതലായവയായിരുന്നു പട്ടക്കാരുടെ വരുമാനമാർഗ്ഗം.

മൂപ്പൻ കത്തനാർ ഇടവകയോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നെങ്കിലും ഇടവകകളുടെ ലൗകീകഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈക്കാരനായിരുന്നു മുൻകൈ. ഹൂദായകാനോൻ വിവക്ഷിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള (ഹൂദായ1 :2) ലൗകീകാധികാരം[14] ഒരിക്കലും പട്ടക്കാർക്കോ മെത്രാനോ മലങ്കരയിലെ ഇടവകകളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. ഹൂദായ കാനോനല്ല, ഊരാണ്മ ഭരണത്തിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളായിരുന്നു ഇക്കാര്യത്തിൽ മലങ്കരയുടെ നിയമം.

മതപരമായി സമ്പൂർണ്ണ വ്യത്യാസത്തിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ശക്തമായ ഒരു സാമൂഹിക ബന്ധവും ദേശീയ വ്യക്തിത്വവും ഇടവകകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഊരുവലത്തിനു സദൃശ്യമായ കൂദാശപരമല്ലാത്ത പെരുനാൾ പ്രദക്ഷിണങ്ങൾ, കൊടിമരം, ചെണ്ട-നാദസ്വര മേളങ്ങൾ, കലാരൂപങ്ങൾ, കതിനവെടി - വെടിക്കെട്ട് മുതലായവ ഈ ദേശീയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരേ സാംസ്കാരിക പൈതൃകം പങ്കുവെച്ചതിനാൽ അന്യവത്കരണത്തിൽ നിന്നും മതവിരോധത്തിൽനിന്നും പീഡയിൽനിന്നുപോലും സഭ രക്ഷപെട്ടു.

ഇടവകകളുടെ സാമൂഹികബന്ധത്തിൽ ജാതി വ്യവസ്ഥയ്ക്കുപോലും അതിന്റേതായ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. തെരിസാപ്പള്ളി ചെപ്പേടിലൂടെ *ഐങ്കുടി കുമ്മാളരുടെ* രക്ഷ - ശിക്ഷ അധികാരം ലഭിച്ച ഇടവകകളിൽ, അവർക്കു പെരുനാളുകൾക്ക് അവകാശം തീർക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അവ

കൊടിമരം മുറിയ്ക്കുന്നതിന് - ആശാരിയ്ക്ക്
വിളക്കു മിനുക്കുന്നതിന് - മൂശാരിയ്ക്ക്
കുരിശു പൂശുന്നതിന് - തട്ടാന്
ഭണ്ഡാരം തുറക്കുന്നതിന് - കരുവാന് (കൊല്ലൻ)

നാമമാത്രമായെങ്കിലും സമീപകാലം വരെയും ഈ പതിവുകൾ പല പള്ളികളിലും തുടർന്നു വന്നിരുന്നതായി അറിയാം. ഇന്നും വിവിധ ഇടവകകളിൽ പ്രത്യേക അവകാശമുള്ള ഹിന്ദു കുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ വ്യക്തിത്വവും സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളുമാണ് ഇടവകയെ 'പാരീഷിൽനിന്നും' വിഭിന്നമാക്കുന്നത്. രണ്ടു സഹസ്രാബ്ദക്കാലം മലങ്കരസഭയെ നിലനിർത്തിയതും ഈ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യമാണ്.

മലങ്കര ഇടവക

പാരമ്പര്യപ്രകാരം മലങ്കരയെ ഒരു മഹാ ഇടവകയായി ആണ് കണ്ടിരുന്നത്. ഇത് നമ്പൂതിരി പാരമ്പര്യത്തിലെ വിവിധ ദേശങ്ങൾ ചേർന്ന ഗ്രാമത്തോടു സദൃശ്യമാണ്. ഈ ഗ്രാമം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഒന്നല്ല. വൈദികമായ ഒന്നായിരുന്നു. ദേശം എവിടെയാണെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിലെ അംഗമാണ്. ഒരംഗത്തിനു വൈദീകചടങ്ങുകളോടെ *ദേശം മാറൽ* സാദ്ധ്യമായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു ദേശത്തിനു ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു വിട്ടുമാറുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ദേശങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ ചേർന്ന ഗ്രാമസഭയായിരുന്നു ഗ്രാമത്തെ പൊതുവായി ബാധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുത്തിരുന്നത്. മലങ്കര ഇടവകയും ഈ പാരമ്പര്യം പിൻതുടർന്നതിനാലാണ് ശക്തനായ മെനസീസു മെത്രാനുപോലും മലങ്കരയെ കീഴടക്കുവാൻ 1599-ൽ ഉദയംപേരൂരിൽ *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* (സുന്നഹദോസ്) വിളിച്ചു കൂട്ടേണ്ടിവന്നത്. മലങ്കര ഇടവകയെപ്പറ്റി പൊതുവായി പറയേണ്ടിവരുമ്പോൾ വടക്കും തെക്കുമുള്ള തലപ്പള്ളികളുടെ പേര് ചേർത്ത് *അങ്കമാലി, നിരണം മുതൽ ഇടവകകൾ* എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്.[15]

ഗ്രാമവ്യവസ്ഥയിലെ *തമ്പ്രാക്കളുടെ* സ്ഥാനത്തായിരുന്നു പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽ നിന്നും പരമ്പരാഗതമായി വാഴിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന അർക്കദ്യക്കോന്മാർ. മലങ്കരയുടെ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുക, സഭയെ പൊതുവായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുക, ഇടവകകളിലെ തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുക, വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ ശോധന ചെയ്യുക, വൈദിക ഗണത്തിന്റെ ശിക്ഷണം നടത്തുക മുതലായ കർത്തവ്യങ്ങളായിരുന്നു അർക്കദ്യക്കോനുണ്ടായിരുന്നത്.[16] ദേശങ്ങൾപോലെ തന്നെ ഇടവകകൾ ഭരണപരമായി സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും മലങ്കര ഇടവകയിൽ നിന്നും വിട്ടുപോകുവാനോ, *ജാതിക്കുതലവൻ* എന്ന നിലയിലുള്ള അർക്കദ്യക്കോന്റെ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനോ ആർക്കും അവകാശമില്ലായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ അർക്കദ്യക്കോന് ഇടവകകളുടെ ഉൾഭരണത്തിൽ കൈകടത്തുവാനും അവകാശമില്ലായിരുന്നു.

ക്ഷേത്രഭരണത്തിലെ *തന്ത്രിമാരുടെ* സ്ഥാനം മാത്രമായിരുന്നു കാലകാലങ്ങളിൽ പേർഷ്യയിൽ നിന്നു വന്ന മെത്രാൻമാർക്കുണ്ടായിരുന്നത് എന്നു പറയാം. അവരുടെ സേവനം ഇടവക തിരഞ്ഞെടുത്ത് അർക്കദ്യക്കോൻ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നവർക്കു പട്ടം കൊടുക്കുക, പള്ളികൾ ആവശ്യാനുസരണം കൂദാശ ചെയ്തു കൊടുക്കുക മുതലായവയിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു. വൈദീകമായി അർക്കദ്യക്കോനേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരർത്ഥത്തിൽ അവർ അർക്കദ്യക്കോനു പൂർണ്ണമായും വിധേയരായിരുന്നു.

1653 ൽ തോമ്മാ അർക്കദ്യക്കോൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി മലങ്കരയുടെ ലൗകീക-ആത്മീക ഭരണം മലങ്കര മെത്രാനിൽ ഒന്നുചേർന്നു. പിന്നീട് ഈ രണ്ട് അധികാരങ്ങളും (*തമ്പ്രാക്കൾ-തന്ത്രി*) അദ്ദേഹം മാത്രമാണ് ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്.

വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന് എന്തെങ്കിലും ക്ലിപ്തവരുമാനം ഇടവകകൾ നൽകിയതായി രേഖയൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അവർ ഇടവകകളിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ അവരുടെയും പരിവാരങ്ങളുടെയും ചിലവ് ഇടവകകൾ വഹിക്കുകയും അവർക്കു കൈമുത്ത് നൽകുകയും ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടം വരെയും *വട്ടിപ്പണം, പഴയസെമിനാരി* എന്നിവ ഒഴികെയാതൊരു പൊതു സ്വത്തുക്കളും മലങ്കര ഇടവകയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മെത്രാസന (ഭദ്രാസന) ഇടവക

ഇടവകപള്ളികളും മലങ്കര ഇടവകയും മാത്രമടങ്ങുന്ന ദ്വിതല ഭരണ സമ്പ്രദായത്തിൽ പിൽക്കാലത്ത് ചേർത്തതാണ് ഭദ്രാസന (മെത്രാസന) ഇടവക. 1876 ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനുശേഷം പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ആറു മെത്രാന്മാരെ വാഴിച്ച് അവർക്കു മലങ്കരയെ ഏഴു ഭദ്രാസനങ്ങളായി വിഭജിച്ചു നൽകി എന്നാണു പൊതുവെയുള്ള ധാരണ. ഇതു പൂർണ്ണമായും ശരിയാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താൻ വാഴിച്ച ആറു മെത്രാൻമാർക്ക് ഓരോന്നിന്റെയും പേർ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു കുറെ ഇടവകപ്പള്ളികൾ വീതം മേൽനോട്ടത്തിന് ഏൽപ്പിക്കുക ആയിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ ഭദ്രാസനം എന്ന ആശയം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഇതിന് ഉപോൽബലകമായി തെളിവുകളുണ്ട്. പത്രോസ് തൃതീയൻ വാഴിച്ച മാർ ഈവാനിയോസ് (പിന്നീട് ഒന്നാം കാതോലിക്കാ) തന്റെ കല്പനകളിൽ *മലങ്കര കണ്ടനാട് മുതലായ ഇടവകകളുടെ...*എന്നാണ് മേലെഴുത്ത് വെച്ചിരുന്നത്.[17] അതേപോലെ കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെപ്പറ്റി *അങ്കമാലി, കോട്ടയം മുതലായ ഇടവകകളുടെ...* എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം തങ്ങളുടെ സ്താത്തിക്കോനിൽ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആദ്യപള്ളിയുടെ പേരു ചേർത്ത് അവർ ഉപയോഗിച്ചു എന്നും പിന്നീട് ആ പേരുകൾ ഓരോ ഭദ്രാസന ഇടവകകളുടേതായി മാറി എന്നും പറയാം.

എന്നാൽ ഇതിനൊരു എതിർ വാദവുമുണ്ട്. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസിനു നൽകിയ *അര മുടക്ക്* കൽപ്പ

നയിൽ ഭദ്രാസനങ്ങളെ ഏതാണ്ട് അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.[18] പക്ഷേ അതോടെ അദ്ദേഹം മലങ്കര മഹാഇടവകയെ ഇല്ലാതാക്കി. ഒരു മഹാ ഇടവകയ്ക്കു പകരം ഏഴു ഭദ്രാസന ഇടവകകളാക്കാനാണ് പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ശ്രമിച്ചത്. മലങ്കരയെ ഏഴായി തിരിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും അതുതന്നെ ആയിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരം പൂർണമായി നടന്നിരുന്നു എങ്കിലും ദ്വിതല ഭരണം മാത്രമേ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുള്ളു.

1934-ൽ പാസാക്കിയ സഭാ ഭരണഘടന മെത്രാസന ഇടവകയെ വിശദീകരിച്ചിട്ടും[19] ഈ പുതിയ ഭരണതലത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ ഉണ്ടാക്കാൻ വളരെക്കാലമെടുത്തു. ഉദാഹരണത്തിന് മാർ കുറിയാക്കോസ് ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പ. പാമ്പാടി തിരുമേനി) 1936 കുംഭം 15 നു അയച്ച 16-ാം നമ്പർ കല്പനയിൽ *കോട്ടയം മുതലായ ഇടവകകളുടെ* എന്നും, 1940 മിഥുനം 9 നു അയച്ച 195-ാം നമ്പർ കല്പനയിൽ *കോട്ടയം ഭദ്രാസന ഇടവകയുടെ എന്നും* 1945 കുഭം 1 നു അയച്ച 10-ാം നമ്പർ കല്പനയിൽ *കോട്ടയം ഇടവകയുടെ* എന്നുമാണ് മേലെഴുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നത്.

ഭരണഘടനാപരമായ വിശദീകരണങ്ങൾപോലും ഇന്നും ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്കു പൂർണ്ണമായ ഒരു ഭരണനില നൽകുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഭരണഘടനാപരമായി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന delegated Authority മാത്രമാണ് ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്കുള്ളത്. രണ്ടു സഹസ്രാബ്ദം കൊണ്ടു വികസിച്ചുവന്ന മലങ്കരയുടെ ദ്വിതല ഭരണക്രമത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതിനേക്കാൾ കൂടിയ ഒന്നുണ്ടാവുക ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല.

ഇടവകകൾ ഇന്ന്

മലങ്കരയിലെ ഇടവകകളുടെ ചരിത്രപരമായ സ്ഥാനവും അവകാശവും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് 1934-ൽ സഭാഭരണഘടന പാസാക്കിയത്. ഇതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല തെളിവാണ് ഭരണഘടനയിൽ പള്ളി ഇടവകയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാത്തത്. കാരണം വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമില്ലാത്ത വിധം പാരമ്പര്യം അത്ര സുദൃഢമായിരുന്നു.

എന്നാൽ പള്ളി ഇടവകകളുടെ ചരിത്രപരമായ അവകാശങ്ങളെയും ദേശീയ വ്യക്തിത്വത്തെയും സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തെയും നശിപ്പിക്കാൻ സഭയ്ക്കുള്ളിൽതന്നെ ചിലർ അജ്ഞതമൂലമോ വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ മൂലമോ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നത് വേദനാജനകമാണ്. ഇതിനു രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങളും അവയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും മാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

പാഗൻ, സെറവോസ്ട്രിയൻ ആചാരങ്ങളെയും തത്ത്വചിന്തയേയും ക്രൈസ്തവവൽക്കരിച്ച് സ്വന്തമാക്കി ഇന്നും അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന സഭ, നമ്മുടെ ദേശീയമായ-ക്രൈസ്തവവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ ആചാരങ്ങളായ പ്രദക്ഷിണം, വാദ്യമേളങ്ങൾ, കതിനവെടി, വെടിക്കെട്ട്, കലാരൂപങ്ങൾ മുതലായവ ഉപേക്ഷിക്കണം എന്ന ചിലരുടെ ദുശാഠ്യം, സഭയെ ഇന്ത്യയിൽ

അന്യവൽക്കരിക്കും. അപകടകരമാംവണ്ണം വർഗീയത വളർന്നു വരുന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ഇത് ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കും.

ചരിത്രപരമായി മലങ്കരയിലെ പള്ളി ഇടവകകൾക്കുള്ള ഉൾഭരണസ്വാതന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ എന്നിവ ഒഴിവാക്കി റോമൻ രീതിയിലുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ വൈദീകഭരണം അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനും ഇടവകകളുടെ സാമ്പത്തിക അടിത്തറ തകർത്ത് പകരം ഭദ്രാസനങ്ങളെ സാമ്പത്തിക - ഭരണ കേന്ദ്രങ്ങളാക്കാനുമുള്ള ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമായ ശ്രമങ്ങൾ സമഗ്രാധിപത്യത്തിലൂടെ അധികാരം കേന്ദ്രീകരിച്ച കമ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്കു വന്നുചേർന്ന സമ്പൂർണ്ണ തകർച്ച എന്ന അവസ്ഥ സഭയ്ക്കും വരുത്തിവെയ്ക്കും.

പള്ളി ഇടവകകളുടെയും മലങ്കര മഹാഇടവകയുടെയും ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ അസ്തിത്വത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സഭ എന്ന നിലയിൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല.

Bibiography

1. ഗുണ്ടർട്ട്, ഡോ. ഹെർമൻ, *ഗുണ്ടർട്ട് നിഘണ്ടു*, കോട്ടയം 1991, p. 102.
2. ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, കാണിപ്പയ്യൂർ, *ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിൽ Vol. I,* കുന്നംകുളം, 1965, pp,66-67
3. യോഹന്നാൻ കത്തനാർ. P. G., *പറവൂർ മാർത്തോമ്മൻ പള്ളിചരിത്രം*, പറവൂർ, 1919, p. 39.
4. ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി (പ്ര.), *സഭാ വിജ്ഞാനകോശം*,കോട്ടയം,1993 pp. 105-7
5. ഗുണ്ടർട്ട്, ഡോ. ഹെർമൻ, *ഗുണ്ടർട്ട് നിഘണ്ടു*, കോട്ടയം, 1991, p 151
6. പണിക്കശ്ശേരി, വേലായുധൻ, *കേരള ചരിത്രപഠനങ്ങൾ*, കോട്ടയം,1980, p135
7. ഇട്ടൂപ്പ് റൈറ്റർ, പുകിടിയിൽ, *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രം, കോട്ടയം*, 1869, p181
8. ആത്തുങ്കൽ, Fr. ഗീവർഗീസ്, *മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ കാനോൻ, (ലേ)*, മലങ്കരസഭ മാസിക, ജൂൺ 1972.
9. കൊ.വ. 1093 കുംഭം 20 ാം തീയതിയിലെ 127 ാം നമ്പർ കല്പനയിൽനിന്നും.
10. 1980 മകരം 30-ാം തീയതി പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയ പകർപ്പിൽ നിന്നും.
11. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, കോട്ടയം, 2000
12. 1930 കർക്കടകം 21 -നു വടക്കൻമണ്ണൂർ പള്ളിയിൽ നിന്നും നൽകിയ ദേശകുറി.
13. ഇട്ടൂപ്പ് റൈറ്റർ, *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രം, op. cit.*, കോട്ടയം,1869, p179
14. ഏബ്രഹാം കത്തനാർ, കോനാട്ട്, *ഹൂദായ കാനോൻ (പരി)*, പമ്പാക്കുട, 1952 p. 2.

15. ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി (പ്ര), *സഭാവിജ്ഞാനകോശം*, കോട്ടയം, 1993, p. 8.
16. തോമസ്, എം. കുര്യൻ, *അർക്കദ്യക്കോൻ പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ (ലേ.)* മലങ്കരസഭ മാസിക, സെപ്റ്റംബർ, 1993.
17. 1907 തുലാം 10 -ാം തീയതി മാർ ഈവാനിയോസ് അയച്ച കല്പന.
18. പാറേട്ട്, Z.M., *മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്,* കോട്ടയം, 1966, p. 217.
19. *മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാ ഭരണഘടന*, കോട്ടയം, 1110 M.E., p. 10-3

(പുരോഹിതൻ, ഏപ്രിൽ - ഓഗസ്റ്റ്, 1994)

5

മലങ്കര അസോസിയേഷനും 1873 ലെ പരുമല യോഗവും

മലങ്കരസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, *പൊതുവിലേക്ക് വേണ്ടുന്ന മത സംബന്ധമായും സമൂഹസംബന്ധമായും ഉള്ള സകല കാര്യങ്ങൾക്കും കൈകാരകർത്താക്കളും ഭാരവാഹികളും*[1] ആണ് മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷനും അതിന്റെ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയും. 1934 -ൽ ഭരണഘടന പാസ്സാക്കിയത് ഈ അസോസിയേഷനാണ്. ഇന്ന് മലങ്കര സഭയുടെ പരമോന്നത ലൗകിക അധികാരസ്ഥാനം അസോസിയേഷനാണ്.

മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണ ക്രമത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായ മലങ്കര അസോസിയേഷൻ രൂപീകരിച്ചത് 1876 മിഥുനം 15 മുതൽ മുളന്തുരുത്തിയിൽ നടന്ന മലങ്കര പള്ളി യോഗത്തിൽ വെച്ചാണ്.[2] ഈ സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് അന്ത്യോഖ്യയുടെ പരിശുദ്ധ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസും സൂത്രധാരകൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും ആയിരുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ ഭാവിയേയും അന്ന് നവീകരണപക്ഷവുമായി നടന്നുവന്നിരുന്ന യുദ്ധത്തെയും സാരമായി ബാധിക്കുന്ന 18 കാനോനുകളാണ് മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് പാസ്സാക്കിയത്.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കാം. പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് നവീകരണ പക്ഷത്തേയ്ക്കു ചാഞ്ഞതിനാൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് കത്തനാർ പരദേശത്തു ചെന്ന് മേല്പട്ടസ്ഥാനമേറ്റു മടങ്ങിവന്നു. എന്നാൽ, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായി നിലവിലിരുന്ന തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം മൂലം യാതൊരു വിജയവും മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് നേടാനായില്ല. ഒരു പന്തീരാണ്ടു കാലത്തെ ഫലരഹിതമായ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലാഞ്ഞതിനാൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. മലങ്കരയിലെത്തിയ പാത്രിയർക്കീസിന്റെയും മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെയും കൂട്ടായ ശ്രമം മൂലം കൊല്ലവർഷം 1051 (1876) കുംഭം 23-ന് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ സിവിൽ കോടതികൾക്ക് വിധേയനാക്കിക്കൊണ്ട് പുതിയ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു.[3] ഇതിനെ തുടർന്ന് 1876 മീനം 10-ന് മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ മാർ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് കരിങ്ങാച്ചിറ പള്ളിയിൽ നിന്നും കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ 1876 മീനമാസം 22-ന് കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ ഒരു മലങ്കര പള്ളിയോഗം കൂടുന്നതിന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിസ് കല്പന പുറ

പ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ഈയോഗം സംബന്ധിച്ച് മറ്റ് രേഖകളൊന്നും കണ്ടെടുത്തിട്ടില്ല.[4] ഇതിനുശേഷമാണ് മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ നോട്ടീസു കല്പന പുറപ്പെടുന്നത്.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ മുമ്പുകൂട്ടി എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നു വായിച്ചു പാസ്സാക്കിയതാണെന്ന് ഒരു ആരോപണം നവീകരണപക്ഷക്കാർ ഉന്നയിച്ചിരുന്നു.[5] വിശദവും ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നതുമായ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ 18 കാനോനുകൾ വിശദമായ ഗൃഹപാഠം നടത്താതെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ അതുപഠിക്കുന്ന ആർക്കും പ്രയാസം തോന്നും. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി പഠനം നടത്തിയ പലരും ഈ വസ്തുത ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ ഏതാണ്ട് എല്ലാ കാനോനുകളും അതിനു മൂന്ന് വർഷംമുമ്പ് നടന്ന മലങ്കര പള്ളിയോഗം പാസ്സാക്കിയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ചരിത്രകാരൻമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. 1873 സെപ്റ്റംബർ എട്ടിന് പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ പരുമല സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ മലങ്കര പള്ളിയോഗം, അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി രൂപീകരിക്കുന്നതടക്കം 27 കാനോനുകളാണ് പാസ്സാക്കിയത്. ഈ മഹാസംഭവത്തെപ്പറ്റി ഒരൊറ്റ സമീപകാല പരാമർശനം മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. അത് 1993 ഒക്ടോബർ ലക്കം മലങ്കരസഭാ മാസികയിൽ സഭാചരിത്ര ഗവേഷകനായ വർഗ്ഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴ എഴുതിയ ലേഖനത്തിലാണ്.[6] ഭാഗ്യവശാൽ ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ നടപടിക്രമം മുഴുവനും ഇന്ന് ലഭ്യമാണ്.[7]

1865-ൽ മേല്പട്ട സ്ഥാനമേറ്റുവന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് തെക്കൻ ഇടവകകളിൽ ധാരാളം അനുയായികൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം എന്ന അഭേദ്യദുർഗംമൂലം കാൽകുത്തുവാൻ ഇടം കിട്ടിയില്ല.അക്കാലത്താണ് അരികുപുറത്ത് മാത്തൻ പരുമല സെമിനാരി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം ദാനം ചെയ്തത്. അവിടെ കെട്ടിടം പണിതീർന്ന ഉടനെയാണ് *മലയാളത്തുള്ള സഭയിലെ ഭിന്നതകൾ തീരുവാനും, ഐക്യം ഉണ്ടാകുവാനും, വിദ്യാഭ്യാസ വർദ്ധനയ്ക്കും, മെത്രാൻമാർ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത തീർക്കുവാനും* എന്നിങ്ങനെ സഭയുടെ പൊതുവായ ഗുണീകരണത്തിനുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാൻ ഒരു മലങ്കര പള്ളിയോഗം വിളിച്ചുചേർത്തുകൊണ്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചത്. വടക്കുനിന്നും തെക്കു നിന്നും നല്ല പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഈ യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചത് അന്ന് മലങ്കരയുണ്ടായിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാൻ മാർ യൂയാക്കിം കൂറിലോസ് ആയിരുന്നു.[8]

മൊത്തം 27 കാനോനുകളുള്ള പരുമല സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളിൽ ഓരോന്നും പ്രമേയരൂപത്തിൽ അഭിപ്രായക്കാരനും കൂട്ടഭിപ്രായക്കാരനും ചേർന്ന് അവതരിപ്പിച്ച് പാസ്സാക്കുകയായിരുന്നു. ആ കാനോനുകളുടെ സംഗ്രഹമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

1. പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് വിശ്വാസവിപരീതം ത്യജിച്ച് വരുവാൻ അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിക്കുന്നതിന് ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷനെ അയയ്ക്കണം.[9]

2. *മെത്രാൻമാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന് എതിരായി* മലങ്കരസഭയുടെ മതസംബന്ധവും സമൂഹസംബന്ധവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾമേലും അധികാരമുള്ള മെത്രാൻമാരും പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും ചേർന്ന അസോസിയേഷൻ ഉണ്ടാക്കണം.[10]

3. അസോസിയേഷനിൽ ഓരോ പള്ളിയും ഓരോ മെമ്പറായി ചേരുക. ഇടവകയെ വികാരി പ്രതിനിധീകരിക്കണം.[11]

4. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷന് അംഗത്വഫീസ് കൂടാതെ ഒരു പൊതു ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കണം.[12]

5. അംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ചേർന്ന് എല്ലാ തീരുമാനവും എടുക്കുക പ്രായോഗികമല്ലാത്തതിനാൽ അവരിൽനിന്ന് 4 പട്ടക്കാരും 8 അയ്മേനികളും ചേർന്ന ഒരു കമ്മറ്റിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം.[13]

6. അസോസിയേഷൻ കമ്മറ്റിക്ക് ഒരു സെക്രട്ടറിയും ഒരു മുതൽപിടിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. സെക്രട്ടറി എഴുത്തുകുത്തുകൾ, ആധാരപ്രമാണങ്ങൾ, കണക്കുകൾ ഇവ സൂക്ഷിക്കണം. മുതൽപിടി പണച്ചുമതല വഹിക്കണം.[14]

7. സുപ്രധാന വിഷയങ്ങൾ കമ്മറ്റി തന്നെ തീരുമാനം എടുക്കാതെ ഭൂരിപക്ഷം അസോസിയേഷൻ അംഗങ്ങളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടിമാത്രം നടത്തണം.[15]

8. സഭയ്ക്ക് ഇടവകസ്വത്തിലും പൊതുസ്വത്തിലും രക്ഷകർത്താ അധികാരം ഉള്ളപോലെ അസോസിയേഷന് സമൂഹസംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും ഉള്ള നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, കമ്മറ്റിക്ക് പൊതുവകയായി വ്യവഹാരം നടത്തുന്നതിനും അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.[16]

9. സ്കൂളുകൾ തുടങ്ങുക, പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുക, ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി, മലയാളം ഭാഷകൾ പഠിപ്പിക്കാൻ വിദഗ്ദ്ധരെ നിയമിക്കുക. ഈ കാര്യങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ഫണ്ടുണ്ടാക്കുക എന്നിവയ്ക്ക് കമ്മറ്റിക്ക് അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.[17]

10. എല്ലാ ഇടവകകളിലും ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കണം.[18]

11. പള്ളികളുടെ അറ്റകുറ്റപ്പണി നടത്തുക, പുതിയ പള്ളി സ്ഥാപിക്കുക, സ്കൂളുകൾ ആരംഭിക്കുക എന്നീ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് പൊതുമുതൽ വായ്പ നല്കുവാനും അതിന് പലിശ വാങ്ങുവാനും, ആയതിന് മതിയായ ഈടുവാങ്ങുവാനും കമ്മറ്റിക്ക് അധികാരമുണ്ട്.[19]

12. അസോസിയേഷൻ നിലവിൽ വന്നതിനാൽ പള്ളികളുടെ സ്ഥാവരജംഗമവസ്തുക്കളുടെ ലിസ്റ്റ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും കമ്മറ്റിക്കും വികാരിയും കൈക്കാരും ചേർന്ന് നല്കണം. പള്ളികളുടെ പ്രതിവർഷ കണക്കും തിരട്ടും നല്കണം.[20]

13. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ബാല്യവിവാഹം നിർത്തലാക്കി. മാമോദീസ, വിവാഹം, ശവമടക്ക് ഇവയ്ക്ക് ഇടവകതോറും രജിസ്റ്റർ സൂക്ഷിക്കണം. അവയുടെ കോപ്പി കമ്മറ്റിക്ക് നല്കണം.[21]

14. സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിന് മിഷനറിമാരെയും ഉപദേശിമാരെയും നിയമിക്കണം. അവർക്ക് ശമ്പളം നല്കാൻ ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കണം.[22]

15. സഭയ്ക്ക് ക്രമീകൃത പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനായി, കാനോനുകൾ, ചരിത്രങ്ങൾ, മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവ എഴുതിയും പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം.[23]

16. മെത്രാൻമാർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പിൻഗാമികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അസോസിയേഷൻ അംഗീകരിക്കാത്ത മെത്രാൻമാർക്ക് ഭരണാധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.[24]

17. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആലോചനയ്ക്കും സഹായത്തിനുമായി ഒരു അർക്കദ്യക്കോനെ അസോസിയേഷൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിക്കണം.[25]

18. മെത്രാൻമാർക്ക് മാന്യമായി ജീവിക്കാനുള്ള സംവിധാനം അസോസിയേഷൻ ഉണ്ടാക്കണം. മെത്രാൻമാർ പള്ളി–പൊതു മുതലുകൾ ദുർവ്യയം ചെയ്യുകയോ, കുടുംബത്തു ചേർക്കുകയോ, പട്ടംകൊടയ്ക്ക് പണം വാങ്ങുകയോ ചെയ്യരുത്.[26]

19. അസോസിയേഷന്റെ പ്രതിവർഷ റിപ്പോർട്ട് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം. റിശീസാ പിരിക്കണം.[27]

20. കമ്മറ്റി നിയമിച്ച മല്പാൻമാർ വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യത അംഗീകരിക്കാത്തവർക്ക് പട്ടംകൊടുക്കാൻ പാടില്ല.[28]

21. ആവശ്യമായ പുതിയ ചട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കമ്മറ്റിക്ക് അധികാരമുണ്ട്.[29]

22. കമ്മറ്റിക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും സഭയ്ക്കെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ അവരെ നീക്കി പകരം ആളെ നിയമിക്കാൻ അസോസിയേഷന് അധികാരമുണ്ട്.[30]

23. അസോസിയേഷൻ കമ്മറ്റി നിലവിൽ വരുന്നതിനാൽ മെത്രാൻമാരുടെ അനുരഞ്ജനത്തിനുള്ള ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ, കമ്മറ്റി മുഖാന്തിരം നടത്തണം.[31]

24. ഈ നിയമാവലി ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും അച്ചടിക്കണം. നിയമാവലിക്ക് സർക്കാർ അംഗീകാരം വാങ്ങണം.[32]

25. ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ അംഗത്വ വിതരണം പൂർത്തിയാക്കണം. അതിനുശേഷം ഈ നിയമങ്ങൾ വിപുലീകരിക്കണം.[33]

26. പരുമല പഠിത്ത വീടിനും പള്ളിക്കും സ്ഥലം നല്കിയ അരികുപുറത്തു മാത്തൻ, പ്രസിനും പൊതു ആവശ്യങ്ങൾക്കും സംഭാവന നല്കുന്നവർ ഇവർക്ക് നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

27. യോഗാദ്ധ്യക്ഷന് (മാർ കൂറിലോസ്) നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

വിഷയ വൈവിധ്യത്തിലും സൂക്ഷ്മതയിലും മുളന്തുരുത്തി കാനോനുകളേക്കാൾ അനേകം പടി മുകളിലാണ് പരുമല കാനോനുകൾ. മതസാമൂഹിക രംഗങ്ങളിൽ അവസാന അധികാരിയായി അസോസിയേഷനെ ചുമതലപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല. ബാല്യവിവാഹ നിരോധനം, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചരണം, മിഷനറി പ്രവർത്തനം മുതലായ പുരോഗമന നടപടികളെയും ഈ യോഗം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

യോഗനിശ്ചയപ്രകാരം പിറ്റേന്നുതന്നെ (1873 ചിങ്ങം 26) അസോസിയേഷൻ കൂടി കമ്മറ്റിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.[34] അന്നുതന്നെ കമ്മറ്റി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഈ കമ്മറ്റി തുടർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചുവോ എന്നത് ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അസോസിയേഷന്റെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയും അസ്തമന കാരണവും ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നടപ്പായിരുന്നുവെങ്കിൽ മലങ്കരസഭയുടെ ഗതിമാറ്റുന്ന ഒന്നായിരുന്നു പരുമലയോഗ നിശ്ചയങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വ്യക്തിപരമായി നടപ്പാക്കി എന്നതുതന്നെ ഇതിന്റെ സൂത്രധാരകൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ – മലങ്കരസഭ കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ തന്ത്രജ്ഞൻ – ആയിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

കുറിപ്പുകൾ

1. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം – പാറേട്ട്, Z. M, *മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്*,കോട്ടയം, 1966, p104
2. പാറേട്ട്, *opp.cit.*, pp 129
3. ഇതു സംബന്ധിച്ച് പത്രോസ് മൂന്നാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് പുറപ്പെടുവിച്ച സർക്കുലർ കല്പന ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുത്ത് 1992-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു (*മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ മുന്നോടി,* എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ലേഖനം കാണുക)
4. കുറിപ്പ് (3) ലെ കല്പനയുടെ മാർജിനിൽ കൈയെഴുത്തു കല്പന.
5. ചാക്കോ ടി.സി., *മാർത്തോമ്മാ സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹം* Vol.II pp 37
6. വർഗ്ഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴ, *പരുമല സെമിനാരി സഭാചരിത്രത്തിൽ (ലേ.),* മലങ്കരസഭാ മാസിക, 1993 ഒക്ടോബർ.
7. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് പട്ടം കൊടുത്ത ആറു മെത്രാൻമാരിൽ ഒരാളായ കരോട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസ് (1823-1886) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി,1550-ൽ അധികം പേജുള്ള ഒരു സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥം എഴുതിയിരുന്നു. *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം* എന്ന ഈ അപ്രകാശിത കൃതിയുടെ പകർപ്പുകൾ ചെങ്ങ

ന്നൂർ ഇടവകയുടെ തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെയും ഈ ലേഖകന്റെയും കൈവശമുണ്ട്.
8. ഇദ്ദേഹം 1846-ൽ മലങ്കരെ എത്തി. മാർ അത്താനാസ്യോസുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പരാജിതനായി. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പട്ടമേറ്റുവന്ന ശേഷം ഇവർ തമ്മിൽ വ്യക്തമായ അഭിപ്രായ ഭിന്നതയും അധികാര മത്സരവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാർ കൂറിലോസിന്റെയും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നവരുടെയും എതിർപ്പ് ഇല്ലാതാക്കാനാവാം നയകോവിദനായ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അദ്ദേഹത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനാക്കിയത്.
9. പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കണമെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ ഒരിക്കലും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. വിശ്വാസവിപരീതം ത്യജിച്ച് മടക്കിവരുത്തണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം. 1889 -ൽ സെമിനാരി കേസ് ജയിച്ച ശേഷവും തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് സത്യവിശ്വാസം അംഗീകരിച്ചാൽ താൻ അധികാരമൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ തയ്യാറാണെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ ഇദ്ദേഹം അറിയിച്ചു (ഫിലിപ്പ്, E. M., *മലങ്കരസഭയുടെ രഹസ്യപേടകം*, കോട്ടയം).
10. മെത്രാൻമാരുടെ ഏകാധിപത്യം ഒരു നൂറ്റാണ്ടായി സഭയ്ക്ക് ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു. *ഏകനായകത്വം* എന്ന പദപ്രയോഗം ആ കാലത്തെ പല രേഖകളിലും കാണുന്നുണ്ട്. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ 7-ാം കാനോനിലും ആവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മുളന്തുരുത്തി കാനോനുകൾ അസോസിയേഷന്റെ അധികാരം ഇത്ര വിപുലമായി പറയുന്നില്ല.
11. വ്യക്തികളെ ചേർത്താണ് പരുമല സുന്നഹദോസും, മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസും അസോസിയേഷൻ രൂപീകരിച്ചത്. പള്ളികളെയും ഓരോ അംഗങ്ങളാക്കി. ഇവിടെ പള്ളികളെ വികാരി പ്രതിനിധീകരിക്കണം എന്നു പറയുമ്പോൾ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ആര് പ്രതിനിധീകരിക്കണം എന്നു പറയുന്നില്ല (പാറേട്ട്, *opp.cit.*, p104).1934-ലെ ഭരണഘടന വ്യക്തി അംഗങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുകയും ഓരോ പള്ളിക്കും ഒരു പട്ടക്കാരനും 2 അയ്മേനികളും വീതം പ്രതിനിധികളായിരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു (വകുപ്പ് 62, *മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാ ഭരണഘടന, ഒന്നാം പതിപ്പ്,* മലയാള മനോരമ പ്രസ്, കോട്ടയം,1110 ME , pp 1-3).
12. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് അംഗത്വ ഫീസ് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൊതു ഫണ്ടിനെപ്പറ്റി പരാമർശനമില്ല. എന്നാൽ *വേറിട്ടും മുതൽ ഉണ്ടാക്കണം* എന്ന് പറയുന്നുണ്ട് (പാറേട്ട്, *opp.cit*, p106).
13. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് കമ്മറ്റി അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിയാക്കി. എട്ടും പതിനാറും. എന്നാൽ അനുപാതം മാറ്റമില്ല. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രസിഡന്റാണെന്നു പറയുന്നു. പരുമല സുന്നഹദോസിൽ പ്രസിഡന്റ് ഇല്ല.
14. സെക്രട്ടറിയും മുതൽപിടിയും മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ജോലി നിർവചിച്ചിട്ടില്ല.
15. സാരമായ സംഗതികൾ അസോസിയേഷന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി മാത്രം നടത്തണം എന്ന നിബന്ധന മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ കമ്മറ്റിക്ക് അപ്രകാരം ആവശ്യമെന്ന് തോന്നുന്നപക്ഷം എ ക്ലാസ്സ് അംഗങ്ങളുടെ അംഗീകാരം വാങ്ങാൻ പറയുന്നുണ്ട്.
16. ഈ കാനോന മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്.
17. ഈ കാനോന മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽഉണ്ട്.

18. ഈ കാനോൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പരമാവധി നടപ്പാക്കി. 1906-ൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് 100-ൽ അധികം സ്കൂളുകൾ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. (കാരുചിറ ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ, *മലങ്കര ഇടവക പഞ്ചാംഗം.* മാർ തോമസ് പ്രസ്, കോട്ടയം, 1906, pp 4-6.)
19. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല: ഇന്നുവരെ നടപ്പായിട്ടുമില്ല.
20. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്.
21. രജിസ്റ്ററുകളുടെ കാര്യം മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്. ബാല്യവിവാഹം സംബന്ധിച്ചു പരാമർശനമില്ല. ഇത് പിന്നെയും ദീർഘകാലം സഭയിൽ നിലനിന്നു.
22. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ വിജാതീയ മിഷന് നൽകിയ പിന്തുണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ കാര്യത്തിലുള്ള ശുഷ്കാന്തിക്ക് തെളിവാണ്.
23. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ പറയുന്നു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തന്റെ വകയായി കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാപിച്ചതും പിന്നീട് പഴയസെമിനാരിയിലേക്കു മാറ്റിയതുമായ മാർ തോമസ് അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വൈപുല്യം അദ്ദേഹം പരുമല തീരുമാനം നടപ്പാക്കിയതിന്റെ തെളിവാണ്.
24. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ ഇത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ നടപ്പാക്കി, തന്റെ ജീവിത കാലത്തുതന്നെ പിൻഗാമിയായി വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസു കത്തനാരെ അസോസിയേഷൻ കൂടി കൊ.വ. 1083 (1908) കുംഭം 15-ന് തിരഞ്ഞെടുത്തു. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല. അന്ത്യോഖ്യർക്ക് എതിർപ്പുമായിരുന്നു
25. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ *നാവും ആലോചനക്കാരനും സഹായിയുമാണ് അർക്കദ്യക്കോൻ* എന്നാണ് ഹൂദായകാനോൻ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് (*ഹൂദായ 7.6*). ഇത് നടപ്പായില്ല. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല.
27. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്.
28. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല. 1934-ലെ ഭരണഘടനയിൽ മിനിമം യോഗ്യത നിർണ്ണയിച്ചു.
29. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ട്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് 1934 -ലെ ഭരണഘടന പാസ്സാക്കിയത്.
30. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇല്ല. കമ്മറ്റിക്കാരുടെ കാലാവധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇപ്രകാരം ഒരു നിശ്ചയം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഇതില്ലാത്തത് ഒരു ന്യൂനതയാണ്. 1934-ലെ ഭരണഘടന, കമ്മറ്റിക്ക് കാലാവധി നിശ്ചയിച്ചു.
31. മുൻ കുറിപ്പ് 9 നോക്കുക.
32. ഇതൊരു സ്ഥിരം സംവിധാനം ആക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവാണ്.
33. മുൻ കുറിപ്പ് 32 നോക്കുക.
34. സെക്രട്ടറിയായി കോര കുര്യനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. മുതൽപിടി തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മാറ്റിവെച്ചു. പുതുതായി സുറിയാനി സഭാ സെക്രട്ടറി എന്ന സ്ഥാനം ഉണ്ടാവുകയും ആസ്ഥാനത്തേക്ക് ഇടവഴിക്കൽ ഫീലിപ്പോസ് കോറെപ്പിസ്ക്കോപ്പായെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു (*മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം* കൈയെഴുത്ത്).

(മലങ്കരസഭ, ഓഗസ്റ്റ്, 1999)

6
മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം കാതോലിക്കേറ്റിനു മുമ്പ്

കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ഏറ്റവും തീവ്രമായ വികാരമായിരുന്നു മാർതോമ്മാ പൈതൃകം. പോർട്ടുഗീസ് കാലഘട്ടത്തിലെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ കടന്നുകയറ്റത്തിനെതിരെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രതിരോധം മലങ്കര നസ്രാണികൾ തീർത്തത്, മാർത്തോമ്മായുടെ *മാർഗ്ഗവും വഴിപാടും* (വിശ്വാസവും ജാതിയും) എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു.[1] ഈ പൈതൃകത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് 1912 മുതൽ തന്നെ മലങ്കരയിലെ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാമാർ *മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം* എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്.

എന്നാൽ അതിലും പിമ്പോട്ടു പോയാൽ മലങ്കരസഭയെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം ഭരിച്ച മലങ്കര മെത്രാന്മാരും അതിനും മുമ്പ് സഭാദ്ധ്യക്ഷൻമാരായി വന്ന പേർഷ്യൻ മെത്രാൻമാരും *മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം* ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ ഏതാനും ചിലതു മാത്രമാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആദ്യ രേഖ എ. ഡി. 1301 ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വെച്ച് ഒരു സഖറിയ ശെമ്മാശൻ പകർത്തിയെഴുതിയ കൽദായ സുറിയാനി വേദവായനക്കുറിപ്പു പുസ്തകമാണ്. വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ടി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (Vat. Syr. 22) കോലഫോണി (പകർപ്പെഴുത്തു വിവരം) -ൽ അന്ന് ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പറ്റി *ഞങ്ങളുടെ തലവനായ മാർ യാക്കോബ്, മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെയും* (The holy see of Apostle Mar Thomas) *ഇന്ത്യൻ സഭ മുഴുവന്റെയും അദ്ധ്യക്ഷനും തലവനും* എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്[2] (റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ തലവനായ മാർപ്പാപ്പാ "The Holy Roman See" എന്നുപയോഗിക്കുന്നതുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുക).

1653 ൽ കൂനൻകുരിശു സത്യം മുതൽ 1815 വരെ മലങ്കര ഭരിച്ച ഒൻപതു മെത്രാൻമാരുടെയും സ്ഥാനനാമം *മാർത്തോമ്മാ* എന്നായിരുന്നു. ഇവരിൽ മൂന്നു പേരുടെയെങ്കിലും സ്വന്തം പേര് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനനാമം മാർത്തോമ്മാ സിംഹാസനത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമായി വേണം കണക്കാക്കാൻ.

വ്യക്തമായും *മാർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം* എന്നു പരാമർശിക്കുന്ന ലഭ്യമായ ആദ്യരേഖ 1817 വൃശ്ചികം രണ്ടിന് കിടങ്ങൻ ഗീവർഗീസ് മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, പുന്നത്ര ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാ

സിയോസ് മൂന്നാമൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ *മലങ്കരയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്ക് മെത്രാപ്പോലീത്താ* ആയി നൽകിയ സ്താത്തിക്കോനാണ്. ഈ സ്താത്തിക്കോനിൽ തന്റെ സ്ഥാനനാമമായി മാർ പീലക്സീനോസ് ചേർത്തിരിക്കുന്നത് *തോമസ് അപ്പോസ്തോലന്റെ സിംഹാസനമാകുന്ന മലങ്കരയുടെയും ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും സിംഹാസനത്തിൽ ഗീവർഗീസ് എന്നു പേരുള്ള പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ*[3] എന്നാണ്. സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് രണ്ടാമൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ 1816 നവംബർ 24-ന് കാലം ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് മാർ പീലക്സീനോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്ഥാനമേറ്റിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പ് പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആക്കണമെന്നുള്ള കേണൽ മൺറോയുടെ ആവശ്യം പരിഗണിക്കുന്നതിനുമായി മലങ്കര പള്ളിയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടാനുള്ള മാർ പീലക്സീനോസിന്റെ കൽപനയിൽ *തൊഴിയുർ ഇടവകയുടെ മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ* എന്നു മാത്രമായിരുന്നു തലവാചകം.[4] രണ്ടു വർഷത്തിന്റെ ഇടവേളയിലുള്ള ഈ കൽപനകളിലെ തലവാചകത്തിലെ വ്യത്യാസത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത്, ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച ആക്ടിംഗ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനമാണ് അദ്ദേഹത്തെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനാക്കിയത് എന്നാണ്.

അടുത്ത രേഖ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ചേപ്പാട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ തൊഴിയൂർ ഇടവകയുടെ കുത്തൂർ ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസിന് കൊ.വ. 1005 (എ. ഡി. 1829) മീനം 15-നു നൽകിയ സ്താത്തിക്കോനാണ്. *ദൈവകൃപയാൽ ഇന്ത്യയുടെ അതിർത്തിയിലുള്ള മലയാളത്തിൽ വസിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടികളുടെയും പെണ്ണാടുകളുടെയും ഇടയനും യാക്കോബായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സമൂഹത്തിന്റെ പിതാവും പരിശുദ്ധനും ഭാഗ്യവാനുമായ മാർ തോമസ് അപ്പോസ്തോലന്റെ സിംഹാസനാരൂഢനുമായിരിക്കുന്ന ഫിലിപ്പോസെന്ന ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ നാം.....* [5] എന്നാണ് സ്താത്തിക്കോൻ ആരംഭിക്കുന്നത്.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നാലാമന് 1840 കന്നി 1-നു അന്ത്യോഖ്യായുടെ ഏലിയാസ് ദ്വിതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച കൽപ്പനയിൽ മലങ്കരസഭയെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, *പരിശുദ്ധ അപ്പോസ്തോലനായ മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസന ഇടവക*[6] എന്നാണ്.

1848 ലെ കൊച്ചി പഞ്ചായത്തു വിധിപ്രകാരം മലങ്കര മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് *പരിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം* എന്ന സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. തോമസ് അത്താനാസ്യോസിനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി വാഴിച്ചപ്പോൾ നൽകിയ സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ അദ്ദേഹം മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനാരൂഢനാണെന്നും പിൻഗാമിയെ വാഴിക്കുന്നത് ആ സിംഹാസനത്തിലേയ്ക്കാണെന്നും വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[7] കൊല്ലവർഷം 1048

(1873) നു മുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹം കല്പനകളിൽ *മലങ്കര സിംഹാസനം* എന്നെഴുതുക പതിവായിരുന്നു എന്ന് തോമസ് അത്താനാസ്യോസ് സെമിനാരിക്കേസിൽ മൊഴികൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നവീകരണ സുറിയാനിക്കാർ (മാർത്തോമ്മാ സഭ) അവരുടെ സഭാതലവനെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് *മലങ്കര ശ്ലീഹായ്ക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ*[8] എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ അവരുടെ കല്പനകളുടെ തലവാചകം *മലങ്കര ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ .... മാർതോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ* എന്നാണ്.

1846 -ൽ മലങ്കരെ എത്തി, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിനു അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുകയും 1848 ലെ കൊച്ചി പഞ്ചായത്തു വിധിമൂലം ആ സ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോവുകയും ചെയ്ത അന്ത്യോഖ്യൻ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായിരുന്നു യുയാക്കിം മാർ കൂറീലോസ്. 1874-ൽ കാലം ചെയ്യുന്നതു വരെയും അദ്ദേഹം അധികാരമില്ലെങ്കിലും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നു ഭാവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ഫോർട്ടുകൊച്ചി പള്ളിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന തബ്ലൈത്തായിൽ *ഇന്ത്യയിലെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ യുയാക്കീം കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈകളാൽ....* [9] എന്നു സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

1857 ൽ മലങ്കര സന്ദർശിച്ച യറുശലേമിലെ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദേദു നുഹറോ 1857 മീനം 13-നു റാക്കാട്ടുപള്ളി സന്ദർശിച്ചു. അതിന്റെ സ്മാരകമായി അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ വി. മദ്ബഹായിൽ സ്ഥാപിച്ച ശിലാരേഖയിൽ യുയാക്കിം കൂറിലോസിനെ *മലങ്കരയുള്ള മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴുന്ന*[10] എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമനെ (1865-1909) പ്പറ്റി കടുത്ത അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തനായ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് *...മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ വാഴ്ച ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു*[11] എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ഇതുപോലെ തന്നെ വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹായ്ക്കു മാത്രമേ സിംഹാസനമുള്ളൂ എന്ന വാദം നിരർത്ഥകമാണ്. മലങ്കരയിൽ മാത്രമല്ല ക്രൈസ്തവ ലോകത്തെ പല സഭകളും അവരുടെ തലവന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരിൽ *സിംഹാസനം* ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ കുടുംബത്തിൽ പെടുന്ന കോപ്റ്റിക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ തലവൻ *അലക്സന്ത്രിയായുടെ പോപ്പും വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പാത്രിയർക്കീസും* (Pope of Alexandria and Patriarch of the See of St. Mark) എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ സഭാതലവൻ പോപ്പ് ഷെനൗഡാ III, വി. മർക്കോസ് മുതലുള്ള 117-ാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസാണ്. സമന്മാരായ ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാതലവന്മാരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നാം സ്ഥാനമാണുള്ളത്. വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ പിൻഗാമിയായ പ. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന് രണ്ടാം സ്ഥാനവും. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സ്ഥാനക്രമമനുസരിച്ചാണിത്.

അർമേനിയൻ സഭയിൽ വിശുദ്ധ എച്ച്മിയാഡ്സിനിലെ മാതൃസിംഹാസനത്തിലെ സുപ്രീം കാതോലിക്കായുടെ കീഴ്സ്ഥാനി മാത്രമായ ജറുസലേമിലെ അർമേനിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് *വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനത്തിന്റെ പാത്രിയർക്കീസ്* (Patriarch of the Apostolic Throne of St. James) എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സഹോദരനും ഊർശ്ലേമിലെ ഒന്നാമത്തെ എപ്പിസ്ക്കോപ്പായുമായ മാർ യാക്കോബിനെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ശ്ലീഹന്മാരായ വി. ബർത്തലോമിയായുടെയും വി. തദ്ദായിയുടെയും പിൻഗാമിയായ സുപ്രീം കാതോലിക്കായ്ക്ക് തന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയായ ജറുസലേം പാത്രിയർക്കീസ് ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ യാതൊരെതിർപ്പുമില്ല. ഒരേ സഭയിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനമാകാം എന്നുള്ളതിന് ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണിത്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണ് ജറുസലേമിലെ അർമേനിയൻ മെത്രാൻ *പാത്രിയർക്കീസ്* എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു സ്വീകരിക്കുന്നത്.

എത്യോപ്യയുടെ പാത്രിയർക്കീസും വി. തക്‌ലേഹൈമനോത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ എസ്ചെഗേയും (Patriarch of Ethiopia and Echegue of the See of St. Teklehaymanot) എന്നാണ് എത്യോപ്യൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സ്ഥാനനാമം. ഇപ്പോഴത്തെ ആബുനാ പൗലോസ്, അഞ്ചാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസും 62-ാമത്തെ *എസ്ചെഗേ*യുമാണ്. 13-ാം ശതകത്തിലെ വി. തക്ലേഹൈമനോത്തിനെയാണ് ഒന്നാമത്തെ *എസ്ചെഗേ*യായി പരിഗണിക്കുന്നത്. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് മലങ്കരസഭയിലുണ്ടായിരുന്ന അർക്കദ്യക്കോൻ (Archdeacon) പദവിക്കു സമാനമാണ് കോപ്റ്റിക് ബിഷപ്പിനു കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന *എസ്ചേഗേ* പദവി.

മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന് അനുകൂലമായും, ഇന്നത്തെ ക്രൈസ്തവലോകം ഏകസിംഹാസന വാദത്തിന് പ്രതികൂലമായും തെളിവുകൾ നിരത്തുമ്പോൾ മറിച്ചു വാദിക്കുന്നവർ കണ്ണടച്ച് ഇരുട്ടാക്കുകയാണെന്ന് ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1 സ്കറിയ സക്കറിയ, ഡോ., *ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനാകൾ*, ഇടമറ്റം, 1994, പേജ് 10

2 Van Der Ploeg, O.P.M, J.P., *The Syriac Manuscripts of St. ThomasChristians*, Bangalore, 1983, p.4

3 *Semeniry Case Book Vol.III*, P 259

4 *Semeniry Case Book Vol.III*, P 271

5 ഉമ്മൻ, പി. എ., *ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്*, ചേപ്പാട്, 1956, pp. x-xi.

6 1889-ൽ റോയൽ കോർട്ട് വിധിയിൽ അവസാനിച്ച നവീകരണക്കാരുമായുള്ള സെമിനാരിക്കേസിൽ T. T. അക്കപ്രമാണം.

7 ജോർജ് വർഗീസ് മദ്രാസ്, *മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാ ചരിത്രം, ഭാഗം 2*, കോട്ടയം, 1993, പേജ് 351.

8 ചാക്കോ, റ്റി. സി., *മലങ്കര മാർത്തോമ്മാ സഭാ ചരിത്ര സംഗ്രഹം*, തിരുവല്ല, 2000, പേജ് 210.

9 വർഗീസ് കത്തനാർ നെടുന്തള്ളിൽ, *മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായും മലങ്കര സഭയും*, കൊച്ചി, 1975, പേജ് 70.

10 അബ്രഹാം മല്പാൻ, കോനാട്ട്, *മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം*, കടമറ്റം, പേജ് 16.

11 ഫിലിപ്പ്, ഇ.എം., *മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ*, ചിങ്ങവനം, 1977, പേജ് 229.

(വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴയോടൊപ്പം. മലങ്കരസഭ, ഫെബ്രുവരി, 2001)

7

ചരിത്രം മറന്ന വെളിയനാട് സുന്നഹദോസ്

കുട്ടനാട്ടിലെ വെളിയനാടു പള്ളിയിൽ കൂടിയ ഈ സുന്നഹദോസിൽ മലങ്കര പള്ളിയോഗം തങ്ങളുടെ അവകാശ-അധികാരങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രകടിപ്പിച്ച അതേ വികാരമാണ് 1909 ൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ലൗകീകാധികാരം ആവശ്യപ്പെട്ട പഴയസെമിനാരി അസോസിയേഷനിലും അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചത്. ജാതിക്കുതലവനെന്ന നിലയിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അന്ന് തന്റെ ജനങ്ങളോടൊത്തു നിന്നു. തുടർന്ന് മലങ്കരസഭയും അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിനെ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം കാണാൻ.

1876 മിഥുനം 17 (ജൂൺ 29) നു വിജയകരമായി സമാപിച്ച മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് തുടങ്ങിയുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷന്റെയും അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയുടെയും സുദീർഘ ചരിത്രത്തിൽ ബോധപൂർവം തമസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സുപ്രധാനയോഗമുണ്ട്. 1877 മകരം 15-18 (ജനുവരി 27-30) തീയതികളിൽ വെളിയനാട് മാർ സ്തേഫാനോസ് സഹദാ പള്ളിയിൽ നടന്ന വെളിയനാട് സുന്നഹദോസെന്ന മലങ്കര പള്ളി യോഗം.[1] 1875 ഇടവം 29 മുതൽ 1877 ഇടവം 9 വരെ മലങ്ക രയിൽ ജൈത്രയാത്ര നടത്തിയ അന്ത്യോഖ്യായുടെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ *വാട്ടർലൂ* ആയിരുന്നു വെളിയനാട് സുന്നഹദോസ്.

പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മലങ്കരയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു മുമ്പെന്നും പിമ്പെന്നും രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിക്കാം. പൂർവാർദ്ധത്തിൽ നവീകരണക്കാരുമായുള്ള സമരത്തിന് സഭയെ ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതിലും സഭയിൽ കടന്നുകൂടിയ റോമൻ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ആചാരങ്ങളെയും, കാലികമായ ജീർണതയേയും ദേശീയ ആചാരങ്ങളെയും മാറ്റി പൂർണമായും അന്ത്യോഖ്യവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ മാത്രമായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ശ്രദ്ധ. അതിലദ്ദേഹം ഭാഗികമായി വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനുശേഷം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ശ്രദ്ധ തന്റെ ലൗകീകാധികാരം ഉറപ്പിക്കുന്നതിലായി മാറി. പള്ളികളിൽ നിന്നും രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടി വാങ്ങുക, മലങ്കരയെ തന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൻ കീഴിലുള്ള ഏഴ് ഇടവകകളാക്കി തിരിക്കുക, രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടി വാങ്ങി ആറുപേർക്ക് മെത്രാൻ സ്ഥാനം കൊടുക്കുക, കൈമുത്തും റിശീസയും കണക്കു പറഞ്ഞു വാങ്ങുക തുടങ്ങിയ നടപടികൾ എല്ലാം നടത്തിയത് ഈ രണ്ടാം പകുതിയിലാണ്. ഈ മനം മാറ്റത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഇനിയും വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.[2]

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനുശേഷം പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ആദ്യം ചെയ്ത പ്രധാന കർമ്മം വി. മൂറോൻ കൂദാശയാണ്. 1876 ആഗസ്റ്റ് 27 ന് മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയിൽ വെച്ച് സർവരുടെയും സഹകരണത്തോടെ ആ കൂദാശ ഭംഗിയായി നടത്തി. ഇതിനെ തുടർന്ന് കോനാട്ടു ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ, കടവിൽ പൗലൂസ് റമ്പാൻ, അമ്പാട്ട് ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ, ചാത്തുരുത്തി ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ എന്നിവരോട് മേല്പട്ടസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത ഉടമ്പടികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൊച്ചി രാജ്യത്ത് ഇവ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിന് ചിങ്ങം 15-ന് രജിസ്റ്ററാർ മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയിലെത്തി. ഈ സമയത്ത് മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി അംഗങ്ങൾ മുളന്തുരുത്തിയിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ നടപടി കമ്മറ്റി അംഗങ്ങളെ ക്ഷുഭിതരാക്കി. *ജാതിയുടെ പൊതുവിലേയ്ക്കു വേണ്ട മതസംബന്ധമായും സമൂഹസംബന്ധമായും ഉള്ള സകല കാര്യങ്ങൾക്കും കൈകാരകർത്താക്കളും ഭാരവാഹികളുമായി*[3] തങ്ങളെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ അറിവും ആലോചനയും കൂടാതെ തങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ രജിസ്റ്റർ പ്രമാണമാക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് ഇരുപത്തിനാല് അംഗങ്ങളുള്ള കമ്മറ്റിയിൽ നിന്നും മാലിത്ര ഏലിയാസ് കത്തനാർ മുതൽ ആറ് പട്ടക്കാരും പനയ്ക്കൽ അയ്പ്പൂരു മുതൽ ഒൻപത് അയ്മേനികളും - അതായത് അന്നു മുളന്തുരുത്തിയിലുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചു കമ്മറ്റിക്കാരും - ചിങ്ങം 16-ന് രാജി എഴുതിക്കൊടുത്തു. ഇവരിൽ പിന്നീട് പാത്രിയർക്കീസ് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായി വാഴിച്ച മുറിമറ്റത്തിൽ പൗലോസ് കത്തനാർ (ഒന്നാം കാതോലിക്കാ), കരവട്ടുവീട്ടിൽ ശിമവോൻ കോറി എന്നിവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതു പാത്രിയർക്കീസിനെ ചൊടിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് പാത്രിയർക്കീസും കമ്മറ്റിക്കാരും തമ്മിൽ ഇതേപ്പറ്റി സംവാദം നടന്നു. മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകുന്നത് തന്റെ അധികാരമാണെന്നും മറ്റാർക്കും അതിൽ കാര്യമില്ലെന്നുമായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വാദം. അതിൽ തർക്കമില്ലെന്നും പക്ഷേ ഈ നാട്ടിൽ തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്കേ പട്ടം കൊടുക്കാവൂ എന്നുമായിരുന്നു കമ്മറ്റിക്കാരുടെ പക്ഷം.[4]

കമ്മറ്റി ഇതുവരെ ആവശ്യപ്പെടുകയോ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയോ ചെയ്യാഞ്ഞതിനാലാണ് താൻ അപ്രകാരം ചെയ്തതെന്നും കമ്മറ്റി ഇനി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്ക് പട്ടം കൊടുക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നും മലങ്കര ഭരിപ്പാൻ ഇനി ഒരു മെത്രാൻ പോരെന്നും നാലോ ആറോ പേരു വേണമെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് കമ്മറ്റിക്കാരെ അറിയിച്ചു. താൻ തെരഞ്ഞടുത്തവരിൽ ആരെങ്കിലും അയോഗ്യരെങ്കിൽ ആ വിവരം അറിയിച്ചാൽ അവരെ ഒഴിവാക്കാമെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് പറഞ്ഞു. അവർ അന്നത്തെ ഏറ്റവും മികച്ച സ്ഥാനാർത്ഥികളായതിനാലാവാം തൽക്കാലം കമ്മറ്റിക്കാർ അടങ്ങി. പകരം കമ്മറ്റിക്കാർ എന്ന നിലയിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ച് കല്പന നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും പാത്രിയർക്കീസ് അതു നൽകുകയും ചെയ്തു. ആ അദ്ധ്യായം തൽക്കാലം അങ്ങനെ അവസാനിച്ചു.

കൊച്ചി രാജ്യത്തു രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതു കൂടാതെ തിരുവിതാംകൂറിലും രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത പ്രമാണങ്ങൾ വാങ്ങിയശേഷം,[5] പാത്രിയർക്കീസ് 1876 ഡിസംബർ മൂന്നിന് കോനാട്ട് ഗീവർഗീസ് മാർ യൂലിയോസിനും കടവിൽ പൗലോസ് മാർ അത്താനാസിയോസിനും ഡിസംബർ 10-ന് അമ്പാട്ട് ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസിനും ചാത്തുരുത്തിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനും വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ വച്ച് മേല്പട്ടസ്ഥാനം നൽകി. അന്നു മലങ്കരെ ഉണ്ടായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ, അബ്ദുള്ളാ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്നീ മേല്പട്ടക്കാരുടെ സഹകരണം കൂടാതെ പാത്രിയർക്കീസ് ഒറ്റയ്ക്കാണ് ഈ വാഴ്ച നടത്തിയത്.[6] ഇതിനിടയിൽ ഏതാനും പള്ളികളിൽ നിന്നും ലൗകികാധികാരം സംബന്ധിച്ച രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടികൾ വാങ്ങി.

ആ വർഷം ധനു 15-നു കൊച്ചീക്കോട്ട പള്ളിയിൽ കൂടിയ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി സമുദായ സ്വത്തുക്കൾക്കുവേണ്ടി വ്യവഹാരപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ ഒരു മലങ്കരപള്ളി യോഗം മകരം 15-നു വെളിയനാടു പള്ളിയിൽ കൂടുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. അതിലേയ്ക്ക് ഒരോ പള്ളിയിൽ നിന്നും *ഒരു പട്ടക്കാരനും രണ്ടു പ്രധാനികളും പള്ളിക്കാരുടെ സമ്മതപത്രത്തോടു കൂടെ വന്നു കൂടത്തക്കവണ്ണം*[7] കല്പന അയച്ചു.

മകരം 14-നു പാത്രിയർക്കീസും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും നാല് അഭിനവ മെത്രാൻമാരും വെളിയനാട്ടെത്തി. മകരം 15 നു രാവിലെ നമസ്ക്കാരവും വി. കുർബാനയും കഴിഞ്ഞ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അടുക്കൽ കൂടി. വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥിരതയെക്കുറിച്ചും ഇപ്പോൾ ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വീഴ്ചകളെപ്പറ്റിയും പാത്രിയർക്കീസ് ആമുഖ പ്രസംഗം പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് സമുദായത്തിന്റെ പൊതു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് 15, 16, 17 തീയതികളിൽ രാവിലെ എട്ടു മുതൽ ഒന്നുവരെയും രണ്ടു മുതൽ അഞ്ചുമണിവരെയും യോഗം കൂടണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തുടർന്നു യോഗം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യ ദിവസം ആലോചനാ വിഷയങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്.

1876 മിഥുനം 15-ന് കൂടിയ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് കമ്മറ്റിയേയും ആലോചനക്കാരെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടും ഇതുവരെ കൂടി തീരുമാനമെടുക്കാത്തതിനാൽ പ്രധാനമായും ഈ സുന്നഹദോസിൽ ആലോചിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ രണ്ടാണെന്നു യോഗം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. സഭയിൽ മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മുഖാന്തിരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിശ്വാസ വിപരീതങ്ങളെ ഒതുക്കുന്നതിനും നവീകരണ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന പൊതു മുതൽ ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിനുമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. *ഒന്നുകിൽ ശത്രുവിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുക, അല്ലെങ്കിൽ അവരോടു മറ്റു വിധത്തിൽ പെരുമാറുക.*[8] ഇതിൽ ഏതു വേണമെന്ന് സുന്നഹദോസ് അംഗങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കണമെന്നും ഏതു വിധമായാലും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കൂടി അവർതന്നെ വിവരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

സുന്നഹദോസിനു ഹാജരായ പള്ളിപ്രതിപുരുഷന്മാരുടെ സമ്മതപത്രങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുവാൻ കരോട്ടുവീട്ടിൽ ശീമോൻ റമ്പാനെയും, മുറിമറ്റത്തിൽ

പൗലൂസു മല്പാനെയും ചുമതലപ്പെടുത്തി അന്നത്തെ യോഗം അവസാനിച്ചു.

രണ്ടാം ദിവസം (മകരം 16) രാവിലെ വി. കുർബാനയ്ക്കു ശേഷം 8 മണിക്ക് യോഗം ആരംഭിച്ചു. കോട്ടയത്തു സെമിനാരിക്കും വട്ടിപ്പണപലിശയ്ക്കും വേണ്ടി സിവിൽ കേസു കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനാവശ്യമായി വരുന്ന ചെലവ് ഏകദേശം 10,000 രൂപ വരുമെന്നും അതു തൽക്കാലം പള്ളികളിൽ നിന്നു പിരിക്കുക അസാദ്ധ്യമായതിനാൽ കമ്മറ്റിക്കാർ 24 പേരും അറുപതു രൂപ വീതവും ആലോചനക്കാർ എഴുപതുപേർ മുപ്പതു രൂപ വീതവും എടുക്കണമെന്നും, മുപ്പതുരൂപ കൊടുക്കാൻ മനസുള്ള എല്ലാവരെയും ആലോചനാ സമൂഹത്തിൽ ചേർക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.[9]

മുളന്തുരുത്തിയിൽ വെച്ചു കമ്മറ്റിക്കാരായി തിരഞ്ഞെടുത്തവരിൽ സഹകരിക്കാത്തവരെയും, റമ്പാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റവരെയും കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നും നീക്കി, പകരം മറ്റ് ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് അന്നത്തെ യോഗം അവസാനിച്ചു.[10]

മൂന്നാം ദിവസം നമസ്ക്കാരം കഴിഞ്ഞ് ഏഴു മണിക്കു തന്നെ യോഗം ആരംഭിച്ചു. സെമിനാരിക്കേസിൽ വക്കീലായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കർ സായിപ്പിനെ അന്നു ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയിരുന്നു. അന്നു പാത്രിയർക്കീസ് ഹൂദായ കാനോനിൽ നിന്നും സംഗ്രഹിച്ചെഴുതിയ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം സുന്നഹദോസിൽ വായിച്ചു. സുന്നഹദോസ് അത് അംഗീകരിച്ചു. തുടർന്ന് ആ പുസ്തകം മലയാളത്തിൽ അച്ചടിപ്പാൻ ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഏല്പിച്ചു. അന്നു തുടർന്നു നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം ഇപ്രകാരമാണ്:

"അതിന്റെ ശെഷം മലയാളം ഏഴ് എടവകയായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ അഞ്ചു മെത്രാന്മാരു മലയാളത്തിലുള്ളതിനോടു കൂടി ഇനി രണ്ടു പേർക്കു കൂടി പട്ടം കൊടുക്കണമെന്നും മറ്റും പിതാവു നിശ്ചയിച്ചു കൂട്ടത്തൊടു കല്പിച്ചു. രണ്ടു പേർക്കുകൂടെ പട്ടം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ജനത്തിനു തീരുമാനം ഇഷ്ടം ഇല്ലന്നും - ഇപ്പോൾ ഈ അഞ്ചുപേരുള്ളതു മതി എന്നും - ഇതിൽ പൊതുകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനു പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസിയോസു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കമ്മറ്റിയിൽ തലവനായി കല്പിച്ച് ആക്കിത്തരണമെന്നു കൂട്ടമായി പിതാവിന്റെ തിരുമുമ്പാകെ ഒരു സങ്കടം എഴുതി വച്ചു - ആയ്ത് അവിടത്തെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരോധം ആയിരുന്നതിനാൽ കോപിച്ച - ആത്മീയമായ നമ്മുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്തു കാര്യമെന്നും മറ്റും കല്പിച്ച ആ കടലാസ കീറി കൂട്ടത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഇട്ടുകളഞ്ഞു - അതിനാൽ കൂട്ടത്തിന്ന് എത്രയും വ്യസിനവും ദുഃഖവും ആയിതീർന്നു - ഇതിന്റെ ശെഷം യാതൊരു ആലോചനയും നിവൃത്തിയും കൂടാതെ തീർന്നതു തന്നെ അല്ല - വക്കീലായിട്ടു വന്നിരുന്ന മെസ്തർ വാക്കർ സായ്പ്പും കൊച്ചിക്കു തിരിച്ചു പൊകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശെഷം വിശുദ്ധ പിതാവു ദീവന്നാസ്യോസു മെത്രാപൗലീത്തയുടെയും പനയ്ക്കൽ അയിപ്പൂരുവിന്റെയും കുര്യൻ റൈട്ടരുടെയും ആലോചനയിൽ കൂട്ടം മേൽപ്രകാരം നമ്മുടെ മുമ്പാകെ എഴുതി വെപ്പാൻ ഇടവന്നതാകുന്നു എന്നും മറ്റും കല്പിച്ച അവർ മൂവരുടെമേൽ കോപിച്ചു - ദീവന്നാസ്യോസു മെത്ര - മെലിൽ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രവേശിക്കരുതെന്നും കല്പിച്ചു - അതിനാൽ അദ്ദെഹവും തെക്കരിൽ ഏതാനും പള്ളിക്കാരും കൂടി അന്നുതന്നെ പോയി - പരുമലെ താമസിച്ചു - അതിന്റെശെഷം അന്നുതന്നെ കുര്യൻ റൈട്ടറും ആയിപ്പൂരുവും മറ്റ ഏതാനും പെരുകൂടി പൊയി - അയിപ്പൂരു കൊച്ചിക്കും - റൈട്ടരു ശെങ്ങനാശെരിക്കുമത്രെ പോയതു - വടക്കുനിന്നുള്ള പള്ളിക്കാററിൽ ആരും തന്നെ പൊയില്ല - തെക്കരിൽ കൊട്ടയത്തുനിന്നും പുതുപ്പള്ളിയിൽ നിന്നും ഏതാനും പേരു മാത്രം താമസിച്ചു."

ഭൂരിഭാഗം ജനപ്രതിനിധികളും സ്ഥലം വിട്ടു എന്ന വസ്തുത പാത്രിയർക്കീസിനെ ഞെട്ടിച്ചു. പിറ്റേദിവസം സുന്നഹദോസിൽ ശേഷിച്ചിരുന്നവരോട് സിവിൽക്കേസു കൊടുക്കാനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ പണപ്പിരിവിനു മുമ്പു ചെയ്ത തീരുമാനം ഉറപ്പിക്കാനും, അപ്രകാരം പിരിച്ച പണവുമായി കുംഭം 15-നു കോട്ടയത്തു പള്ളിപ്രതിനിധികൾ കൂടത്തക്കവണ്ണം കല്പന നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും പാത്രിയർക്കീസ് കല്പന നൽകിയില്ല.

യോഗം പിരിഞ്ഞ ശേഷം പിറ്റേന്ന് കുര്യൻ റൈട്ടർ പാത്രിയർക്കീസിനെ വന്നു കണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾ പറഞ്ഞു തീർത്ത് *ഐമോസ്യപ്പെട്ടു*. നവീകരണക്കാരുമായുള്ള വ്യവഹാരത്തിന് സഭ ഒരുമിച്ചു നിൽക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും അതിന് പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിന്റെ അത്യാവശ്യവും നന്നായി അറിയാമായിരുന്ന കുര്യൻ റൈട്ടർ, പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ തന്നെ പരുമലെച്ചെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. തൽക്കാലം പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള പ്രശ്നം പറഞ്ഞു തീർത്ത് അന്നുതന്നെ അവർ കോട്ടയത്തിനു പോയി.

വെളിയനാട് സുന്നഹദോസ് സാങ്കേതിക അർത്ഥത്തിൽ ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. കാര്യമായ തീരുമാനങ്ങൾ ഒന്നുമെടുക്കാനാവാതെ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ ബഹിഷ്കരണത്തിലെത്തിച്ചേർന്ന ഈ യോഗം പുരാതനമായ മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന്റെ അവകാശ സംരക്ഷണ സമരത്തിന്റെ വേദിയായി. ആ അർത്ഥത്തിൽ ഈ യോഗം മലങ്കരയുടെ വിജയമായി കണക്കാക്കാം.

വെളിയനാട് യോഗം പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പരാജയവുമായിരുന്നു. തന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ നിന്നും തെക്കൻ പള്ളികൾ സമ്പൂർണ്ണ ബഹിഷ്ക്കരണം നടത്തിയത് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ലൗകീകാധികാരമോഹങ്ങൾക്കേറ്റ കനത്ത തിരിച്ചടി ആയിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ, തന്റെ കണ്ണിലെ കരടായി മാറിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനോടുള്ള യോഗത്തിന്റെ കൂറ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഭാവിയിലേയ്ക്കുള്ള ചൂണ്ടുപലകയായിരുന്നു. മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന്റെ എതിർപ്പ് വകവയ്ക്കാതെ 1877 മെയ് 17-ന് ചിറളയത്ത് പള്ളിയിൽ വച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് രണ്ടു മേൽപ്പട്ടക്കാരെക്കൂടി വാഴിച്ചു. ഇതിലും

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും അബ്ദുള്ളാ ഗ്രീഗോറിയോസും പങ്കെടുത്തില്ല. മാത്രമല്ല, 1877 ഇടവം 9-ന് തന്റെ മടക്കയാത്രയ്ക്കു തൊട്ടുമുമ്പ് കുന്നംകുളത്തു വെച്ച് ഇനിയൊരിക്കലും മലങ്കര പള്ളിയോഗമോ മജ്‌ലിസോ (അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി) വിളിച്ചു കൂട്ടരുതെന്ന് ആറ് നവ മെത്രാന്മാർക്കും പാത്രിയർക്കീസ് കർശനനിർദ്ദേശം നൽകി. അത് നടപ്പിലായില്ല എന്ന ചരിത്ര സത്യം വിരൽചൂണ്ടുന്നത് പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പരാജയത്തിലേക്കാണ്.

1 വെളിയനാട് സുന്നഹദോസിനെ പറ്റി വിശദമായ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം കരോട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദിവന്നാസിയോസിന്റെ (+1886) നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. അതേ കാലഘട്ടത്തിലെ മറ്റ് പല കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ സുന്നഹദോസിലെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പരാമർശനങ്ങളുണ്ട്. സമീപകാലത്ത് "മലങ്കരസഭയിലെ ആദ്യ ഭദ്രാസനങ്ങൾക്ക് 125 വയസ്സ്" (മലങ്കരസഭാ ദീപം 2001 ആഗസ്റ്റ് 16-31, സെപ്തം. 1-16) എന്ന ലേഖനത്തിൽ വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴയും, മലങ്കരസഭാ വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ ഈ ലേഖകനും ഈ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി ലഘുവായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2 മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിലോ തുടർന്നോ തന്റെ ലൗകീക അധികാരം ഉറപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയും നൽകാൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസോ മലങ്കര പള്ളിയോഗമോ തയ്യാറാകാതിരുന്നതാണോ ഈ മനം മാറ്റത്തിനു പിന്നിലെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

3 കമ്മറ്റിയംഗങ്ങൾ പാത്രിയർക്കീസിനു നൽകിയ രാജിക്കത്തിൽ നിന്ന് (നാളാഗമം).

4 പകലോമറ്റം മെത്രാൻ വാഴ്ചയുടെ ജീർണതയുടെ കാലം മുതലെങ്കിലും (19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭം) മലങ്കര സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയോ വാഴ്ച അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ അധികാരം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ കമ്മറ്റിക്കാർ തയ്യാറായില്ല എന്നതിന്റ സൂചനയാണ് ഈ പരമാർശം.

5 ഇസ്സഡ് എം. പാറേട്ട്, മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്, കോട്ടയം 1966, pp. 197-206.

6 പുരാതന സഭകളുടെ കാനോൻ പ്രകാരം മൂന്ന് മേൽപ്പട്ടക്കാരെങ്കിലും ചേർന്നുവേണം മറ്റൊരു മേല്പട്ടക്കാരനെ വാഴിക്കുവാൻ. അടിയന്തര സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇതിന് അപവാദമായി ഒറ്റ മെത്രാൻ തനിച്ച് മേല്പട്ട സ്ഥാനാഭിഷേകം നടത്തിയ ധാരാളം സംഭവങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ 1665 മുതൽ 1825 വരെ ഒരു മെത്രാൻ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന മലങ്കരയിൽ പിൻഗാമികളെ ഒറ്റയ്ക്കു വാഴിച്ചത് ക്രമരഹിതമെന്ന് വാദിച്ചിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസ്, അത്തരം അടിയന്തരസാഹചര്യങ്ങളൊന്നും നിലവിലില്ലാതിരുന്നിട്ടും, മറ്റു രണ്ടു മെത്രാന്മാർ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒറ്റയ്ക്കു വാഴിച്ചത് ദുരൂഹമായിരിക്കുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസിയോസിനെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് പ. യാക്കോബ് ദ്വിതീയൻ 1865 ഏപ്രിൽ 30 ന് ഡയർബക്കറിൽ വച്ച് വാഴിച്ചപ്പോൾ മൂന്നു മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണം തികയ്ക്കുവാൻ അർമേനിയൻ സഭയിലെ മേല്പട്ടക്കാരനെ കൂടി ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയിരുന്നു.

7 ഈ ലേഖനത്തിലെ ഉദ്ധരണികൾ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസിയോസിന്റെ നാളാഗമത്തിൽ നിന്നുള്ളവയാണ്.

8 ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസിയോസിന് സഭ പിളർത്തണമെന്നോ പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസിനെ പരിത്യജിക്കണമെന്നോ ആഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. 1889 ൽ സെമിനാരിക്കേസിൽ സമ്പൂർണ്ണ വിജയം നേടിയ ശേഷം, പാലക്കുന്നത്ത് തോമസ് അത്താനാസിയോസ് വിശ്വാസ വിപരീതം ത്യജിച്ച് മടങ്ങിവരുന്നപക്ഷം താൻ സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്ത് അധികാരം അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കാമെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചിരുന്നു.

9 മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ കമ്മറ്റിക്കാർക്ക് അംഗത്വഫീസ് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ആ തുക പിരിക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് സമ്മതിച്ചില്ല.

10 മുളന്തുരുത്തിയിൽ വച്ച് കമ്മറ്റിക്കാരായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിൽ രണ്ടുപേർ ഇതിനിടയിൽ റമ്പാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റിരുന്നു. ഈ നിശ്ചയത്തിൽ നിന്ന്, ഇടവക ഭരണമുള്ള പട്ടക്കാരെ മാത്രമാണ് കമ്മറ്റിക്കാരായി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്.

(മലങ്കരസഭ, മാർച്ച്, 2002)

8
മലങ്കര അസോസിയേഷൻ 1653 മുതൽ 2006 വരെ

ആദിമസഭയുടെ ശക്തിയായിരുന്നു യോഗം. *ജനമെല്ലാം ഏകമനസോടെ* ഒന്നിച്ചുകൂടി സഭാകാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. പ്രാദേശിക സഭകൾ ഭരണശ്രേണിയിലെ ഘടകങ്ങളാകുകയും എപ്പിസ്കോപ്പസി ശക്തിയാർജിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ ആഗോളസഭയിൽ യോഗങ്ങൾ അപ്രസക്തങ്ങളായി.

എന്നാൽ മദ്ധ്യ പൗരസ്ത്യ ദേശവും യൂറോപ്പും കേന്ദ്രമാക്കി വളർന്ന ക്രൈസ്തവ സഭാ ഭരണരീതി അവരുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെടാതിരുന്ന കേരള ക്രൈസ്തവർക്ക് അപരിചിതമായിരുന്നു. ആദിമസഭയുടെ തനിമയിൽ ഇടവക പള്ളികളും, മലങ്കരസഭ മുഴുവനും പള്ളി യോഗങ്ങളാലും *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ത്താലും ഭരിക്കപ്പെട്ടു. *ജാതിക്കു തലവനായ* അർക്കദിയാക്കോൻ (Archdeacon of All India) ആയിരുന്നു മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന്റെ തലവൻ. *സുന്നഹദോസ്* എന്ന പേരിലാണ് 16 മുതൽ 19 വരെയുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മലങ്കര പള്ളിയോഗങ്ങൾ അറിയപ്പെടുന്നത്. പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു *മലങ്കര പള്ളിയോഗം.*

മലങ്കരപള്ളിയോഗത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ തെളിവ് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് തന്നെയാണ്. മലങ്കര നസ്രാണികളെ റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിലാക്കാൻ *സർവ്വശക്തനായ* ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനസിസിന് റോമൻ സഭയുടെ കാനോനകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടി വന്നു. കാരണം, *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ത്തിന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ യാതൊരു തീരുമാനവും ഈ സഭയ്ക്ക് ബാധകമല്ലായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂരിനു ശേഷം *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ റോമൻ സഭാധികാരികൾ ബോധപൂർവമായ ശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും അതു വിജയിച്ചില്ല. ജാതിക്കുതലവനായ പകലോമറ്റം തോമ്മാ അർക്കദിയക്കോന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു പിന്നിലെ ശക്തി ഒറ്റക്കെട്ടായി നിന്ന മലങ്കര പള്ളിയോഗമായിരുന്നു. 1599 നും 1653 നും ഇടയിൽ *മലങ്കരപള്ളി യോഗം* സമ്മേളിച്ചപ്പോഴൊക്കെ ഈ ഐക്യദാർഢ്യം പ്രകടമായിരുന്നു.

കീഴ്വഴക്കങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന് നിയതമായ ഒരു നിയമാവലി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്ത് ആരംഭിച്ചുവെങ്കിലും 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിലാണ് ആ ശ്രമം വിജയിച്ചത്. 1934-ൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന പാസ്സാക്കിയതോടുകൂടി *മലങ്കരപള്ളിയോഗ*ത്തിനു വ്യക്തമായ ഒരു നിയമാവലി ഉണ്ടായി. പക്ഷേ ഈ പ്രക്രിയകൾക്കിടയിൽ അതിന്റെ അധികാരങ്ങളിൽ നല്ല പങ്കും ചോർന്നുപോയി. എന്നാൽ ഇന്നും മലങ്കരസഭയുടെ അത്യുന്നത നിയമനിർമ്മാണകേന്ദ്രം *മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷൻ* എന്ന *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* തന്നെയാണ്.

1653 മുതൽ 2006 വരെ നടന്ന സുപ്രധാന *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ങ്ങളുടെ ഒരു ലഘുവിവരണമാണ് താഴെ. 1876 ന് മുമ്പുള്ള പല യോഗങ്ങളും വിട്ടു പോയിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട് (സ്ഥലം, അദ്ധ്യക്ഷൻ, തീയതി, തീരുമാനം എന്ന ക്രമത്തിൽ):

1. മട്ടാഞ്ചേരി– 1653 ജനുവരി 3– പകലോമറ്റം തോമ്മാ അർക്കദിയക്കോൻ – റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി ബന്ധം വിഛേദിച്ച് കൂനൻകുരിശു സത്യം ചെയ്തു.

2. ഇടപ്പള്ളി – 1653 ഫെബ്രുവരി 5 – പകലോമറ്റം തോമ്മാ അർക്കദിയക്കോൻ – *ജാതിക്കുകർത്തവ്യൻ* തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ *വേദതലവനായി* തെരഞ്ഞെടുത്തു.

3. ആലങ്ങാട് – 1653 മെയ് 2 – പകലോമററം തോമ്മാ അർക്കദിയക്കോൻ – തോമ്മാ അർക്കദിയക്കോനെ, മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമൻ എന്ന പേരിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായായി വാഴിച്ചു. നാലു പട്ടക്കാരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനക്കാരായി നിയമിച്ചു. മൂന്നു വർഷം കൂടുമ്പോൾ യോഗം കൂടി ആലോചനക്കാരെ മാറ്റി നിയമിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

4. ചെങ്ങന്നൂർ – 1686 – പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി മെത്രാൻ മാർ ഈവാനിയോസ് ഹദിയള്ള – അടിസ്ഥാന അലക്സന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്ര പ്രമാണങ്ങളിൽ അഞ്ചെണ്ണം (സഭ, സ്വർഗ്ഗം, പ. റൂഹാ, നോമ്പ്, വി. കുർബാന) മലങ്കരസഭ അംഗീകരിച്ചു. ബാക്കി കാര്യങ്ങളിൽ *കീഴ്നടപ്പ്* തുടരാനും തീരുമാനിച്ചു.

5. കണ്ടനാട് – 1774 ജൂൺ (949 മിഥുനം) വലിയ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് (ആറാം മാർത്തോമ്മാ) – അനധികൃതമായി മെത്രാൻ പട്ടമേറ്റ് കൊച്ചി രാജ്യത്ത് അധികാരം നടത്തിയ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മാർ കൂറിലോസിനെ *വടിയും മുടിയും വയ്പ്പിച്ച്* സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി.

6. നിരണം – 1780 നവംബർ (956 തുലാം 21) – വലിയ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ അടിയറ തീർക്കാൻ 40,000 പണം പള്ളിക്കാർക്ക് വരിയിട്ടു. പസാരം നൂറു പണമിടയ്ക്ക് നാലും ആറുമായി ഒരു രാശി (ഈ അനുപാതം വരനും വധുവിനുമാകണം) ആയി നിശ്ചയിച്ചു.

7. മാവേലിക്കര – 1789 (കൊല്ലവർഷം 964)– വലിയ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – വി. യാക്കോബിന്റെ കുർബാന തക്സാ ഉൾപ്പെടെ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിക്രമങ്ങൾ മലങ്കരസഭ സ്വീകരിച്ചു. വിവാഹവും മാമോദീസായും കീഴ്വഴക്കമനുസരിച്ച് തുടരാനനുവദിച്ചു.

8. നിരണം – 1807 ഡിസംബർ (983 ധനു 5) – വലിയ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാൻ മാർ ദീയസ്കോറോസിന്റെ ഭരണാവകാശവാദം നിരാകരിച്ചു.

9. കണ്ടനാട് – 1809 ആഗസ്റ്റ് 13 (985 ചിങ്ങം 1)– മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമൻ– സുപ്രധാനമായ ഈ യോഗത്തിൽ വച്ച് മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമനെ മോതിരമിടുവിച്ച് മലങ്കര മെത്രാനായി അംഗീകരിച്ചു. കായംകുളം ഫീലിപ്പോസ് റമ്പാനേയും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് കത്തനാരെ റമ്പാനാക്കി അദ്ദേഹത്തെയും മെത്രാന്റെ കാര്യവിചാരകരായി നിയമിച്ചു. *കണ്ടനാട് പടിയോല* എന്ന പ്രസിദ്ധമായ പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ മലങ്കരസഭയുടെ ആത്മീയവും ലൗകീകവുമായ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പതിനൊന്ന് ഭാഗമുള്ള നിയമാവലി പാസ്സാക്കി. മറ്റു ക്രമങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിച്ച് മലങ്കരസഭ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിക്രമങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് ആരാധനാക്രമങ്ങൾ ഏകീകരിക്കുന്നതും അതിനായി രണ്ടു *പഠിത്ത വീടുകൾ* സ്ഥാപിക്കുന്നതുമാണ് ഇവയിൽ മുഖ്യം.

10. കോട്ടയം (?) –1816 ജനുവരി – (991 മകരം) – കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സീനോസ് – പകലോമറ്റം പാരമ്പര്യ വാഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കുകയും പകരം പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

11. കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി – 1817 ജനുവരി (992 മകരം 10)– കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സീനോസ് – പുന്നത്ര കുര്യൻ കത്തനാരെ വികാരി ജനറലായി നിയമിച്ചു.

12. മാവേലിക്കര – 1818 ഡിസംബർ 3 – പുന്നത്ര മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചുള്ള പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ മലങ്കരസഭയുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വരുത്തണമോ എന്ന് പഠിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു.

13. കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി – 1825 ജൂൺ 27 (1000 മിഥുനം 15) – കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സീനോസ് – ചേപ്പാട് ആഞ്ഞിലിമൂട്ടിൽ ഫിലിപ്പോസ് മല്പാനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

14. കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി – 1825 ഡിസംബർ (1001 ധനു 13–16) – ചേപ്പാട് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നും വന്ന് *മലങ്കര മെത്രാൻ* സ്ഥാനം അവകാശപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസിയോസ് എന്ന മെത്രാനെ മാർ പീലക്സീനോസിന്റെയും മാർ ദീവന്നാസിയോസ് നാലാമന്റെയും സഹായിയായി മാത്രം അംഗീകരിച്ചു.

15. മാവേലിക്കര – 1836 ജനുവരി 16 (1011 മകരം 5) – ചേപ്പാട് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷണറിമാരുടെ നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പാടെ തിരസ്ക്കരിച്ച് *മാവേലിക്കര പടിയോല* എഴുതി.

16. കണ്ടനാട് – 1843 ആഗസ്റ്റ് 15 (1019 ചിങ്ങം 3) – ചേപ്പാട് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് – പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസിയോസിന്റെ സ്താത്തിക്കോൻ അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു.

17. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1853 ഫെബ്രുവരി 14 (1028 കുംഭം 2) – പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസിയോസ് – ഇടവഴീക്കൽ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാർ മുതൽ പേർ മുൻകയ്യെടുത്തു തയ്യാറാക്കിയ മലങ്കരസഭ

യുടെ വിശ്വാസ, ആചാര, ഭരണസംബന്ധമായി 101 ഭാഗങ്ങളുള്ള ഒരു *ചട്ടവ ര്യോല* പാസ്സാക്കി. മലങ്കരസഭയുടെ ആദ്യ സമ്പൂർണ ലിഖിത ഭരണഘട നയാണ് ഇത്.

18. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1869 ഒക്ടോബർ 21 (തുലാം 9) പാല ക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസ് – വട്ടിപ്പണപ്പലിശ വാങ്ങു ന്നതിന് കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികളായി താഴത്ത് ചാക്കോ ചാണ്ടപ്പിള്ള കത്തനാരെയും കുളങ്ങര ഇട്ടിച്ചൻ പൈലിയേയും തെരഞ്ഞെടുത്തു.

19. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1870 ഫെബ്രുവരി 7 (മകരം 26) പാലക്കു ന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസ് – വട്ടിപ്പണം ചെലവാക്കുന്ന തിനും സെമിനാരി പഠനം സുഗമമായി നടത്തുന്നതിനുമായി ഒരു കമ്മിറ്റി ഉണ്ടാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പത്തു ഭാഗങ്ങളുള്ള ഒരു *പടിയോലയും* പാസ്സാ ക്കി.

20. പരുമല സെമിനാരി – 1873 സെപ്ററംബർ 8 – യുയാക്കിം മാർ കൂറി ലോസ്/പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ– മലങ്കര അസോ സിയേഷനും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്കും രൂപംകൊടുത്തു. വിശദമായ ഒരു നിയമാവലി പാസാക്കി.

21. മുളന്തുരുത്തി പള്ളി – 1876 ജൂൺ 27–30 – പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ്– സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷനും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും രൂപീകരിച്ചു. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 24 പേരെ തെരഞ്ഞെ ടുത്തു.

22. വെളിയനാട് പള്ളി – 1877 ജനുവരി 27–30 – പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് – മെത്രാന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള *മലങ്കര പള്ളിയോ ഗ*ത്തിന്റെ അവകാശം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ അംഗീകരിക്കാതിരുന്നതി നാൽ പ്രതിനിധികൾ യോഗം ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു.

23. പരുമല സെമിനാരി – 1878 ഫെബ്രുവരി 18 – പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ – പുതിയ കമ്മിറ്റിക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചു. നവീ കരണക്കാരുമായുള്ള കേസും അതിനായുള്ള പണപ്പിരിവും ഊർജ്ജി തപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചു.

24. പുതുപ്പള്ളി പള്ളി – 1879 ഏപ്രിൽ 26 – മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ – കേസു മൂലമുണ്ടായ കടം വീട്ടാൻ നടപടി. പള്ളികളെ നാലു ക്ലാസായി തിരിച്ചു. പിരിവു തുക നിശ്ചയിച്ചു.

25. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1886 സെപ്ററംബർ 11–13 – മാർ ദീവ ന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ – ഇടവക പള്ളികളുടെ വരുമാനത്തിന്റെ അഞ്ചു ശതമാനം എല്ലാ വർഷവും പൊതുവകയ്ക്ക് നല്കണം. കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിമാരായി കോനാട്ട് കോര യോഹന്നാൻ മല്പാനെയും കുന്നുംപുറത്ത് കോര ഉലഹ ന്നാനെയും തെരഞ്ഞെടുത്തു.

26. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1892 മാർച്ച് 30,31 – മാർ ദീവന്നാസി യോസ് അഞ്ചാമൻ – മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് പുതിയതായി 24 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. കമ്മിറ്റിയുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾക്ക് രൂപംകൊടുത്തു.

27. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1895 നവംബർ 21–23 – മാർ ദീവന്നാസി യോസ് അഞ്ചാമൻ – വൈദിക ട്രസ്റ്റിയായ കോനാട്ട് കോര യോഹന്നാൻ മല്പാന്റെ നിര്യാണം മൂലം ഒഴിവു വന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് കോനാട്ട് കോര മാത്തൻ മല്പാനെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

28. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1901 ഏപ്രിൽ 24, 25 – മാർ ദീവന്നാസി യോസ് അഞ്ചാമൻ – കുന്നുംപുറത്ത് കോര ഉലഹന്നാൻ മരിച്ച ഒഴിവിൽ കുന്നുംപുറത്ത് കോര കുര്യനെ (സി.ജെ. കുര്യൻ) അത്മായ ട്രസ്റ്റിയായും പുതിയ 24 അംഗ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയേയും തെരഞ്ഞെടുത്തു. മാർ ദീവ ന്നാസിയോസിന്റെ പൗരോഹിത്യ കനകജൂബിലി ആഘോഷിക്കണം എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

29. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1908 ഫെബ്രുവരി 27 – മാർ ദീവന്നാസി യോസ് അഞ്ചാമൻ – മലങ്കര മല്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് റമ്പാനെയും, കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലോസ് റമ്പാനെയും മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്കും തെര ഞ്ഞെടുത്തു. ഇവരിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അസിസ്റ്റന്റും പിൻഗാമിയുമായി നിശ്ചയിച്ചു. 26 അംഗ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

30. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി –1909 നവംബർ 25–27 – അബ്ദുള്ളാ ദ്വിതീ യൻ പാത്രിയർക്കീസ് – പാത്രിയർക്കീസ് ലൗകീകാധികാരം ആവശ്യപ്പെ ട്ടത് യോഗം നിരസിച്ചതിനാൽ തീരുമാനമെടുക്കാതെ പിരിഞ്ഞു.

31. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1911 സെപ്റ്റംബർ 7 – പ. വട്ടശ്ശേ രിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് ആറാമൻ – *ബാവാ കക്ഷിയിൽ* ചേർന്ന കോനാട്ട് കോര മാത്തൻ മല്പാൻ, സി. ജെ. കുര്യൻ എന്നിവരെ മാറ്റി പകരം പാലപ്പള്ളിൽ മാണി പൗലോസ് കത്തനാരെയും ചിറക്കടവിൽ കോര കൊച്ചുകോരുളയെയും കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികളായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

32. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി – 1930 സെപ്റ്റംബർ 4 – പ. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് ആറാമൻ – ആറു പേരെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കും 36 പേരെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്കും തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഒ. എം. ചെറിയാൻ കൺവീനറായി ഭരണഘടനാ രൂപീകരണ സമിതിയെ നിയമിച്ചു.

33. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1931 ജൂലൈ 10 – മാർ ദീവന്നാസി യോസ് ആറാമൻ – ചിറക്കടവിൽ കോര കൊച്ചുകോരുളയുടെ നിര്യാണം മൂലം ഒഴിവു വന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് എറികാട് ഇ. ഐ. ജോസഫിനെ കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

34. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1934 ഡിസംബർ 26 – പ. ഗീ വർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ – പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാ മാർ ബസേ

ലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ യായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. സഭാഭരണഘടന പാസ്സാക്കി. 60 അംഗ മാനേ ജിംഗ് കമ്മിറ്റിയെയും ഒരാളെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കും തെരഞ്ഞെടുത്തു. 10 അംഗ വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. *കാതോ ലിക്കാനിധി* രൂപീകരിച്ചു.

35. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1951 മെയ് 17 – പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീ യൻ കാതോലിക്കാ – ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്തു. രണ്ടുപേരെ മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്കും 66 പേരെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്കും തെരഞ്ഞെടുത്തു. 15 പേരെ നോമിനേറ്റ് ചെയ്തു.

36. പുത്തൻകാവ് പള്ളി – 1958 ഡിസംബർ 26 – പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീ യൻ കാതോലിക്കാ – നിര്യാതരായ കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികൾക്കു പകരം മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ, ഉപ്പൂട്ടിൽ കുര്യൻ ഏബ്രഹാം എന്നിവരെ തെരഞ്ഞെ ടുത്തു. *ബാവാ കക്ഷിയിലെ* മേല്പട്ടക്കാരെ അംഗീകരിച്ചു.

37. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1959 സെപ്റ്റംബർ 16 – പ. ഗീ വർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ – മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 72 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 18 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

38. നിരണം പള്ളി – 1962 മെയ് 17 – പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോ ലിക്കാ – പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ യുടെയും പിൻഗാമിയായി ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീ ത്തായെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

39. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1965 ഡിസംബർ 28 – പ. ഔഗേൻ കാതോലിക്കാ – മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ രാജിവച്ച ഒഴിവിൽ തെങ്ങും തോട്ടത്തിൽ ടി. എസ്. ഏബ്രഹാം കോറെപ്പിസ്കോപ്പായെ വൈദികട്രസ്റ്റി യായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് 5 പേരെയും പുതിയ മാനേ ജിംഗ് കമ്മിററിയിലേക്ക് 86 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 22 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

40. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1970 ഡിസംബർ 31 – പ. ഔഗേൻ കാതോലിക്കാ – പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോ ലീത്തായുടെയും പിൻഗാമിയായി വട്ടക്കുന്നേൽ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാ സിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 86 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 22 പേരെ നോമി നേറ്റു ചെയ്തു).

41. നിരണം പള്ളി – 1974 ഒക്ടോബർ 2 –പാറേട്ട് മാത്യൂസ് മാർ ഈവാ നിയോസ് – മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് 5 പേരെയും പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മി റ്റിയിലേക്ക് 86 പേരെയും തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 22 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

42. മാവേലിക്കര എം. എസ്. എസ്. ഹൈസ്കൂൾ – 1977 മെയ് 16 – പ. മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ – മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് 5 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

43. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1980 മെയ് 1 – പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ – പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോ ലീത്തായുടെയും പിൻഗാമിയായി മാത്യൂസ് മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോ ലീത്തായെയും നിര്യാതനായ ഉപ്പൂട്ടിൽ കുര്യൻ ഏബ്രഹാമിനു പകരം പടിഞ്ഞാറേക്കര പി. സി. ഏബ്രഹാമിനെ അത്മായ ട്രസ്റ്റിയായും തെരഞ്ഞെ ടുത്തു. പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 90 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. (പിന്നീട് 24 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

44. തിരുവല്ല എം. ജി. എം. ഹൈസ്കൂൾ – 1982 ഡിസംബർ 28 – പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ – രാജിവച്ച ടി. എസ്. ഏബ്രഹാം കോർ എപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു പകരം കോനാട്ട് ഏബ്രഹാം മല്പാനെ വൈദിക ട്രസ്റ്റി യായും അഞ്ചുപേരെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കും തെരഞ്ഞെടുത്തു.

45. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1985 ഒക്ടോബർ 23 – പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ – മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 90 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 24 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

46. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി – 1987 ഡിസംബർ 29 – പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ – നിര്യാതനായ കോനാട്ട് ഏബ്രഹാം മല്പാന് പകരം നൂറനാൽ മത്തായി കത്തനാരെ വൈദിക ട്രസ്റ്റിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും മതി യായ മിനിമം വോട്ടു ലഭിക്കാതിരുന്നതിനാൽ ആരെയും തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

47. പത്തനംതിട്ട കാതോലിക്കേററ് കോളജ് – 1989 ഡിസംബർ 28 – പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ – മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് 5 പേരെയും പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 108 പേരെയും തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 30 പേരെ നോമിനേറ്റു ചെയ്തു).

48. പരുമല സെമിനാരി – 1992 സെപ്റ്റംബർ 10 – പ. മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ – പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും പിൻഗാമിയായി തോമസ് മാർ തീമോ ത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. മേല്പട്ടസ്ഥാന ത്തേക്ക് രണ്ടുപേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (മൂന്നു പേരെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്).

49. പരുമല സെമിനാരി – 1994 മെയ് 26 – പ. മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോ ലിക്കാ – പുതിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 108 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 30 പേരെ നോമിനേറ്റ് ചെയ്തു).

50. പരുമല സെമിനാരി – 2002 മാർച്ച് 20 – പ. മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ – സുപ്രീംകോടതി നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ജസ്റ്റീസ് വി. എസ്.

മളീമറിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ പ. ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവായുടെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം സ്ഥിരീകരിച്ചു. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 108 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു (പിന്നീട് 30 പേരെ നോമിനേറ്റ് ചെയ്തു).

51. പരുമല സെമിനാരി – 2004 ജൂൺ 10 – പ. മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ – വൈദികട്രസ്റ്റിയായി ഡോ. ഒ. തോമസ് കത്തനാരെയും മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് ഫാ. ഡോ. കെ. ജെ. ഗബ്രിയേൽ, ഫാ. ഡോ. എം. സി. ചെറിയാൻ, ഡോ. യൂഹാനോൻ റമ്പാൻ, ഔഗേൻ റമ്പാൻഎന്നിവരെയും തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഏഴു പേരെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനാണുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും മതിയായ വോട്ടു ലഭിച്ചത് നാലു പേർക്കു മാത്രമാണ്.

52. പരുമല സെമിനാരി – 2006 സെപ്റ്റംബർ 21, ഒക്ടോബർ 12 – പ. ദിദിമോസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാബാവാ – 1971 മുതലുള്ള എല്ലാ അസോസിയേഷൻ, മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി, വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി, എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് തീരുമാനങ്ങളും സ്ഥിരപ്പെടുത്തി.പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും പിൻഗാമിയായി പൗലോസ് മാർ മിലിത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം 159 ആയി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഇതിൽ 129 പേർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർ ആയിരിക്കും.

(വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴയോടൊപ്പം. മലങ്കരസഭാദീപത്തിൽ – മാർച്ച് 2002 – പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് കാലികമായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളോടെ)

9
മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പ്രസക്തി

കുപ്രസിദ്ധമായ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനും ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരമായ കൂനൻകുരിശുസത്യത്തിനും ശേഷം ഒരു സ്വതന്ത്ര, പരമാധികാര, ദേശീയ സഭയായുള്ള മലങ്കര സഭയുടെ പുനർ രൂപീകരണത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന നാഴികക്കല്ലുകളിലൊന്നായിരുന്നു 1912 സെപ്റ്റംബർ 15 ഞായറാഴ്ച നിരണം വലിയപള്ളിയിൽ നടന്ന കാതോലിക്കാ സ്ഥാനാരോഹണം. അന്ന് അന്ത്യോഖ്യയുടെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് അബ്ദുൽ മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മലങ്കര സുന്നഹദോസ്, മുറിമറ്റത്തിൽ പൗലോസ് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മാർ ബസേലിയോസ് പൗലോസ് പ്രഥമൻ എന്ന പേരിൽ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായായി വാഴിച്ചു. ചരിത്രത്തിന്റെ കറുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിലെവിടെയോ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഭാഗികമായി നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വയംശീർഷകത്വത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനമായിരുന്നു ആ സംഭവം.

പ. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിച്ച ഏഴര പള്ളികൾ അഥവാ പ്രാദേശിക സഭകൾ എങ്ങനെ ഒരൊറ്റ സഭയായി വളർന്നുവെന്ന വസ്തുത ഇന്നജ്ഞാതമാണ്. ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ റോമ – പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യങ്ങളിലെ സഭകൾ വളർന്ന് അധികാരശ്രേണി ഉണ്ടാക്കിയ അതേ രീതിയിൽ തന്നെയാവണം മലങ്കരസഭയിലും അത്തരമൊന്നുണ്ടായത്.

എന്നാൽ മറ്റു ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ആദ്യ സഹസ്രാബ്ദത്തിലെവിടെയോ തനത് വൈദീക പാരമ്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷേ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് കൈത്താങ്ങലുമായി പേർഷ്യൻ സഭയെത്തി. അതോടെ മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം വല്ലപ്പോഴുമെത്തുന്ന പേർഷ്യക്കാർക്കു മാത്രമായിച്ചുരുങ്ങി. പക്ഷേ പട്ടം കെട്ടുവാനും അപൂർവമായി പുതിയ പള്ളികൾ കൂദാശ ചെയ്യുവാനുമല്ലാതെ നസ്രാണികൾക്ക് അന്ന് മേല്പട്ടക്കാരുടെ ആവശ്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ മെത്രാന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കിടയുള്ള അസാന്നിധ്യം അവർക്ക് പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. സഭയുടെ ദൈനംദിന ഭരണത്തിനു പൂർണ അധികാരങ്ങളോടെ സ്വദേശിയായ അർക്കദ്യക്കോനുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ കൈയ്യാളുന്ന അധികാരങ്ങൾ ഏതാണ്ട് മുഴുവനും അന്ന് *ഇന്ത്യയൊക്കെയും അർക്കദ്യക്കോൻ* എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന നസ്രാണികളുടെ ജാതിക്കു തലവനുണ്ടായിരുന്നു.

മെത്രാൻ വിദേശിയായിരുന്നെങ്കിലും മലങ്കരസഭ തനതായ ഒരു സ്വത്വം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. മലങ്കരയിലെ പേർഷ്യൻ മേല്പട്ടക്കാരൻ *പരിശുദ്ധ മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇന്ത്യയൊ*

ക്കയുടെയും വാതിലും എന്ന മഹത്തായ സ്ഥാനനാമത്തിലാണ് അറിഞ്ഞിരുന്നത്. 15–ാം നൂറ്റാണ്ടോടെ മലങ്കരയിലെ പേർഷ്യൻ മെത്രാൻമാർ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന സ്ഥാനനാമത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതായി ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഇതൊക്കെയും മലങ്കരസഭയുടെ സ്വതന്ത്രമായ വ്യക്തിത്വം പോർട്ടുഗീസ് യുഗത്തിനു മുമ്പു തന്നെ നിലനിന്നിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ 1498–ൽ ആരംഭിച്ച പോർട്ടുഗീസ് അധിനിവേശം സ്ഥിതിഗതികൾ ആകെ മാറ്റി മറിച്ചു. 16–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തോടെ മലങ്കരയിലേയ്ക്കുള്ള പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാരുടെ വരവു തടഞ്ഞു പോർട്ടുഗീസുകാർ മലങ്കരസഭയുടെ ആത്മീയാധികാരം പിടിച്ചടക്കി. 1599 –ലെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിലൂടെ മലങ്കരസഭയെ ആത്മീയമായും ലൗകീകമായും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ കീഴിലാക്കി മലങ്കരയുടെ ഭരണം റോമൻ മെത്രാൻമാർ ഏറ്റെടുത്തു. തദ്ദേശീയമായ അർക്കദിയാക്കോൻ സ്ഥാനത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ തീവ്ര ശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും അവർക്കതിൽ വിജയിക്കാനായില്ല. ദേശീയതയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമായി അത് നിലകൊണ്ടു. 54 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമുണ്ടായ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിന് വഴി വെച്ചത് ഈ സ്ഥാനത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പായിരുന്നു.

പോർത്തുഗീസ് കാലഘട്ടത്തിലെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ അധിനിവേശം സഭാ വിജ്ഞാനത്തിൽ അവരുടേതായ സരണിയും ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അതോടെ ഒരു എപ്പിസ്ക്കോപ്പായുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇവിടെ സ്ഥിരമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് സഭയുടെ നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന ഒരു വിശ്വാസവും നസ്രാണികൾക്കുണ്ടായി. പോർട്ടുഗീസ് കാലഘട്ടം പ്രദാനം ചെയ്ത ഉയർന്ന വ്യാപാര സാദ്ധ്യതകളും അതിലൂടെ ഉണ്ടായ സാമ്പത്തിക ഉന്നമനവും മലങ്കരയിലെ പള്ളികളുടെ എണ്ണത്തിൽ കാര്യമായ വർദ്ധന ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെ തുടർന്ന് തോമാ അർക്കദ്യക്കോനെ മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തിയത്.

ഒരു പൗരസ്ത്യ മെത്രാനും മലങ്കരയിൽ കാലുകുത്താതിരിക്കാനുള്ള സുരക്ഷാ സന്നാഹങ്ങൾ റോമൻ കത്തോലിക്കർ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുത *ഉർവശീശാപം ഉപകാരമായി* എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെയാണ് മലങ്കര സഭയ്ക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ഏതെങ്കിലും പൗരസ്ത്യ മെത്രാനെ അന്നു ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മലങ്കരസഭയിൽ ഒരിക്കലും നാട്ടു മെത്രാൻമാരുടെ ഒരു ശ്രേണി ഉണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു.

കൂനൻകുരിശുസത്യത്തെ തുടർന്നുള്ള കാലത്ത് മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തിനും സഭാ വിജ്ഞാനീയത്തിനും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ അന്ത്യോഖ്യയുടെ അധീശത്വാവകാശവാദങ്ങൾ മലങ്കരസഭ വകവെച്ചു കൊടുത്തില്ല. മലങ്കര മെത്രാൻമാർ മാർത്തോമ്മാ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് സ്വീകരിക്കുകയും *ഇന്ത്യയൊക്കെയുടെയും വാതിൽ* എന്ന സ്ഥാനനാമം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. തന്റെ മേലധികാരം അംഗീകരിക്കണമെന്ന അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അഭ്യർത്ഥന അവർ തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്തു.

1770–ൽ ആറാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനെ അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാൻമാർ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനത്തേക്കുയർത്തി. സഭയിലെ വിഘടിത വിഭാഗങ്ങളെ ഒരുമിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹമതിനു സമ്മതിച്ചത്. മാർത്തോമ്മാ എന്ന നാമത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യർക്കുള്ള അസഹിഷ്ണുതയായിരുന്നു ഈ സ്ഥാനോരോഹണത്തിന്റെ പിമ്പിലെ ഒരു കാരണം. പക്ഷേ തന്റെ പിൻഗാമിയെ മാർത്തോമ്മാ ഏഴാമനായി വാഴിച്ചുകൊണ്ട് വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പാരമ്പര്യം നിലനിർത്തി. പിന്നീട് 1815 ൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് രണ്ടാമൻ, തൊഴിയൂർ നിന്നും പട്ടമേൽക്കുന്നതോടെയാണ് മലങ്കര സഭാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സ്ഥാനം എപ്പിസ്ക്കോപ്പായിൽ നിന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തേക്കു സ്ഥിരമായി ഉയരുന്നതും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥാനപ്പേര് ആകുന്നതും.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ആരുടെയും കീഴ്സ്ഥാനികളായിരുന്നില്ല. അവർ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനായിരുന്ന് മലങ്കരസഭയെ ഭരിയ്ക്കുകയും പിൻഗാമികളെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന് ഒരു മാറ്റം വന്നത് പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് പരദേശത്തുപോയി അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നും പട്ടമേറ്റ് വന്നതോടെയാണ്. അതിനുശേഷമാണ് മലങ്കരയുടെ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം ദൃഢതരമാകുന്നത്. പാലക്കുന്നത്ത് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മേല്പട്ടസ്ഥാനമേറ്റതുമുതൽ ഉണ്ടായ സംഭവ വികാസങ്ങൾ മലങ്കരസഭയിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധീശത്വം ഉറപ്പാക്കുന്നതിനു കാരണമായി. മേല്പട്ട സ്ഥാനാരോഹണം തങ്ങളുടെ അവകാശമാണെന്നതായിരുന്നു അന്ത്യോഖ്യായുടെ 1665 മുതൽ എക്കാലത്തെയും അവകാശവാദം. ഏത് എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭയെയും വരുതിയ്ക്കു നിർത്താനുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച മാർഗ്ഗമാണത്. മലങ്കരസഭ എക്കാലത്തും ഈ നീക്കത്തെ ചെറുത്തു നിന്നിരുന്നു. തുടർന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനു പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നും പട്ടമേൽക്കേണ്ടി വന്നു.

ക്രമാനുസൃതം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാതെ മേല്പട്ട സ്ഥാനമേറ്റ പാലക്കുന്നത്ത് മാർ അത്താനാസ്യോസിന് തന്റെ സ്ഥാനം സാധുവാണെന്ന് ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നും സ്ഥാനമേറ്റ വസ്തുത ഉയർത്തിപ്പിടിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം തന്നെ അത് നിഷേധിച്ചെങ്കിലും പാത്രിയർക്കീസ് അപ്പോഴേക്കും തന്റെ അധീശത്വം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. എതിർവിഭാഗത്തിനു വേണ്ടി മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നും പട്ടമേറ്റതോടെ മെത്രാൻമാരെ വാഴിക്കേണ്ടത് പാത്രിയർക്കീസാണെന്ന ഒരു വിശ്വാസം മലങ്കരയിൽ ഉറച്ചു. അക്കാലത്തെ മലങ്കരസഭാഭരണത്തിലെ അരാജകത്വം ഇതിന് നല്ലൊരു ത്വരകഘടകമായി മാറി.

1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് മലങ്കരസഭയുടെ കേന്ദ്രീകൃതഭരണത്തിന് ഒരു ലിഖിത ഭരണഘടന പ്രദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ സുന്നഹദോസിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ച അന്ത്യോഖ്യയുടെ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ്, പിന്നീട് ഏകപക്ഷീയമായി മലങ്കരയെ ഏഴ് ഇടവകകളാക്കി തിരിക്കുകയും ആറു മെത്രാന്മാരെ കൂടി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ഏകീകൃത മലങ്കരസഭയായിരുന്നില്ല പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ലക്ഷ്യം. മറിച്ച് തന്റെ കീഴിൽ പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത ഏഴ് ഇടവകകളായിരുന്നു അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്തത്. ഈ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കായി ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു മടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അനുസരിക്കരുതെന്നും അസോസിയേഷൻ വിളിച്ചു കൂട്ടരുതെന്നും കർശന നിർദ്ദേശം അഭിനവ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്കു നൽകിയ ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം യാത്രയായത്.

എന്നാൽ മലങ്കരസഭയോ നയകോവിദനായ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനോ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വിഭജനത്തെ അംഗീകരിച്ചില്ല. പുതിയ ആറു മെത്രാന്മാരും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മേലധികാരം സമ്മതിയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പാത്രിയർക്കീസിനാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട അസോസിയേഷന്റെ വൈസ് പ്രസിഡന്റു മാരാവുകയും ചെയ്തു. ഒരു പടികൂടി കടന്ന് പ. പരുമല തിരുമേനിയെ പിന്നീട് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അസിസ്റ്റന്റായി മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി നിയമിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസ് പിളർക്കാൻ വിതച്ചത് മലങ്കരസഭയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി.

പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസും തുടർന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു പട്ടമേൽക്കുകയും അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാശാസ്ത്രം മലങ്കരയിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ മേല്പട്ടസ്ഥാനാരോഹണം നടത്താൻ ഒരു പാത്രിയർക്കീസോ കാതോലിക്കായോ അത്യാവശ്യമാണെന്ന തോന്നൽ മലങ്കരയിലുണ്ടായി. എന്നാൽ 1876 ലെ സന്ദർശന ശേഷമുള്ള അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രവർത്തനം, മലങ്കരസഭയുടെ ഭാവി മേല്പട്ടവാഴ്ചകൾ സുഗമമായി നടക്കാനിടയില്ല എന്ന വസ്തുതയും വ്യക്തമാക്കി. മലങ്കരസഭയുടെ ഉൾഭരണസ്വാതന്ത്ര്യം തീറെഴുതാതെ മലങ്കരസഭയ്ക്കിനി മെത്രാൻമാരെ ലഭിക്കില്ല എന്നുതന്നെ അവർക്കു വ്യക്തമായിരുന്നു.

ഈ സാഹചര്യമാണ് മലങ്കരയിൽ ഒരു മഫ്രിയാനേറ്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ആലോചിക്കാൻ മലങ്കരസഭയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. 1901 ൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ പൗരോഹിത്യ കനകജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി അദ്ദേഹത്തെ മഫ്രിയാനാ ആയി ഉയർത്താൻ കോനാട്ടു മൽപ്പാൻ മുതൽ പേർ ശ്രമിച്ചതിനെ ഒരു ദീർഘവീക്ഷണമായി വേണം കാണാൻ. മഹാ പ്രാഭവനായ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനെ മഫ്രിയാന ആക്കി ഉയർത്തി അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാശാസ്ത്രപ്രകാരം മേല്പട്ടവാഴ്ച ഇവിടെത്തന്നെ നടത്തത്തക്ക ഒരു സ്ഥാനി പരമ്പര സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം. പക്ഷേ ഈ അപകടം മണത്ത

പാത്രിയർക്കീസ് ഇതിനെ ശക്തമായി എതിർത്തതിനാൽ അവരുടെ ഉദ്യമം വിഫലമായി.

മലങ്കരസഭയുടെ മേല്പട്ടവാഴ്ചയെ സംബന്ധിച്ച ഭയം 1908 -ൽ പ. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമന്റെ വാഴ്ച സമയത്ത് യാഥാർത്ഥ്യമായി. പാത്രിയർക്കീസിന് ലൗകീകാധികാരം അടിയറ വയ്ക്കാതെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമനു മേല്പട്ടസ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ ഭഗീരഥപ്രയത്നം വേണ്ടിവന്നു. തുടർന്ന് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അബ്ദുള്ളാ രണ്ടാമന്റെ മലങ്കര സന്ദർശനവും അനന്തര നടപടികളും മലങ്കരയിൽ ഒരു കാതോലിക്കേറ്റ് ഇല്ലായെങ്കിൽ സഭയ്ക്കു നിലനിൽപ്പില്ല എന്ന സന്നിഗ്ദാവസ്ഥ ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് 1912 ലെ കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനം.

1912 സെപ്റ്റംബർ 15 ന് സ്ഥാപിച്ച കാതോലിക്കേറ്റ് ഒരു പുതിയ കാതോലിക്കേറ്റ് ആണോ, അതോ തിഗ്രീസിലെ മഫ്രിയാനേറ്റിന്റെ പിന്തുടർച്ചയാണോ അതോ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസത്തിൽ വീണുപോയ പേർഷ്യൻ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പിന്തുടർച്ചയാണോ എന്നതല്ല പ്രശ്നം. ഈ കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയോടെ മലങ്കരസഭ പൂർണമായും സ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിച്ചു എന്നതാണ് മുഖ്യ വസ്തുത.

മലങ്കരസഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തിയ ഒരു കാതോലിക്കേറ്റാണ് 1912-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. റോമിലെ മാർ പാപ്പായെപ്പോലെ അപ്രമാദിത്വമോ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പോലെ ഏകാധിപത്യമോ മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കായ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള സുന്നഹദോസിന്റെ (ഇതിൽ അസോസിയേഷനും പെടും) ആവശ്യവും നിർദേശവും അനുസരിച്ചു മാത്രം മേല്പട്ടം നൽകുവാനും വി. മൂറോൻ കൂദാശ ചെയ്യുവാനുമുള്ള അനുവാദം മാത്രമായിരുന്നു മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ പോർട്ടുഗീസ് അധിനിവേശത്തിനു മുമ്പ് മലങ്കരയിലെ കൽദായ മെത്രാനും അർക്കദ്യക്കോനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അധികാര വിഭജനം തന്നെ ആയിരുന്നു കാതോലിക്കായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നത് എന്നു പറയാം.

ഈ അവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഭാവിയിൽ അത് ഗൗരവമായ അധികാര സംഘർഷത്തിന് ഇടയാക്കുമായിരുന്നു. മേലധികാരിയായ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനമുറയ്ക്ക് തന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയായ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുന്ന സുന്നഹദോസിനെ അനുസരിക്കുക എന്നത് ഭാവിയിൽ ഇവർ തമ്മിൽ അധികാര വടംവലി ഉണ്ടാക്കുമായിരുന്നു എന്ന് തീർച്ചയാണ്.

ദേശീയ സഭാനേതൃത്വത്തിന് അർക്കദ്യക്കോനിൽ നിന്നും എപ്പിസ്ക്കോപ്പയിലേയ്ക്കും അവിടെ നിന്നും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായിലേയ്ക്കുമുള്ള വളർച്ചയിൽ ഇത്തരമൊരു പ്രശ്നം നേരിടേണ്ടിവന്നില്ല. കാരണം അന്ന്

സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന വ്യക്തിയെ അടുത്ത സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഉയർത്തുക യാണ് ചെയ്തത്. 1912-ൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് പകരം മറ്റൊരു മെത്രാപ്പോലീത്താ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടതിനാലാണ് ഈ പ്രശ്നം ഉണ്ടായത്. 1912 ൽ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു സ്വാഭാവിക വളർച്ച മാത്രമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അന്നത്തെ സാഹചര്യം അതിനനുവദിച്ചില്ല.

എന്നാൽ ഇത്തരമൊരവസ്ഥ ഉണ്ടാകരുതെന്ന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ത്യജിക്കുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കി, ആ അധികാരങ്ങൾ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായിൽ ലയിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ നക്കൽ ഭരണഘടനയിൽ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായും അദ്ദേഹത്തിനു കീഴിൽ മൂന്നു മെത്രാന്മാരും അവർക്കു കീഴിൽ എപ്പിസ്ക്കോപ്പാമാരുമുള്ള ഒരു ഭരണ ശ്രേണിയാണ് വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നത്.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന് പല വൈഷമ്യങ്ങൾ നേരിട്ടു. ചരിത്രപരമായ മലങ്കര സഭാദ്ധ്യക്ഷ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്റെ നിയമപരമായ തടസങ്ങൾ ഒരു വശത്തും, മലങ്കരയുടെ ഏകത്വത്തിന്റെയും സ്വാധികാരത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ഈ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാകുന്നതിൽ നസ്രാണിക്കുള്ള മാനസിക വിയോജിപ്പ് മറുവശത്തും ഇതിനെതിരെ സമ്മർദ്ദമുയർത്തി.

ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചാണ് 1934-ൽ ഭരണഘടന പാസാക്കിയത്. അതനുസരിച്ച് പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും അധികാരങ്ങൾ പ്രത്യേകം നിർവചിക്കുകയും എന്നാൽ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും ഒരു വ്യക്തി തന്നെ വഹിക്കണമെന്ന് അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിന് സ്ഥിരത വന്നത് ഭരണഘടന പാസാക്കിയതോടെയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ***പ. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിലാണ്*** വാണിരുന്നത്. മലങ്കരയിലെ ഒന്നാം കാതോലിക്കാ മുതൽതന്നെ ***ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനം*** ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും സംയോജിച്ചതോടെ പുരാതനമായ മാർത്തോമ്മാ സിംഹാസനം ഒറ്റ അവകാശിക്കു മാത്രമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും ഭരണഘടനപ്രകാരം കാതോലിക്കാ-മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു ഏകാധിപതിയല്ല, സുന്നഹദോസിനു (മലങ്കരയിൽ ഇതിൽ മലങ്കര അസോസിയേഷനും പെടും) വിധേയനായിരിക്കുന്ന, ഒരു മേൽസ്ഥാനിയാണ്.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നാമവും അധികാര അവകാശങ്ങളും

1934 -ലെ ഭരണഘടനയിൽ നിലനിർത്തിയെങ്കിലും ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും സംയോജിച്ചതോടെ അത് ഏതാണ്ട് നിഷ്പ്രഭവും അസ്തപ്രഭവവുമായി മാറി. 1975 -ൽ പ. ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ സ്ഥാനമേറ്റപ്പോൾ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെ സ്ഥാനനാമമായ ബസേലിയോസിനോടൊപ്പം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പാരമ്പര്യ സ്ഥാനനാമമായ *മാർത്തോമ്മാ* കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്ത് മാതൃക സൃഷ്ടിച്ചു. അങ്ങനെ മലങ്കരയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനവും സ്വയംഭരണത്തിന്റെയും ദേശീയതയുടെയും പൗരാണികതയുടെയും പ്രതീകമായ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും മലങ്കരസഭയ്ക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

1995-ലെയും 2002-ലെയും സുപ്രീംകോടതി വിധികൾ ഇന്ത്യൻ ദേശീയ ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രതീകമായ ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്തവയാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ ഈ സ്ഥാനം പൂർണതയിലെത്തിയെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനയെയും ഇന്ത്യൻ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയെയും വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് സ്വയം സഭയ്ക്ക് ഇതരനായത് ഇതിന്റെ ഒരു പാർശ്വ ഫലം മാത്രം.

മലങ്കരസഭയുടെ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാ അർത്ഥത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൂർവിക സ്ഥാനനാമമായ *ഇന്ത്യയൊക്കെയുടെയും വാതിൽ* ആകുമ്പോഴാണ് പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം പരിപൂർണതയിലെത്തുക.

(മലങ്കരസഭ, ഒക്ടോബർ, 2002)

10
മലങ്കര മല്പാൻ

മലങ്കര സഭയിലെ വൈദികരിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ പദവിയാണ് *മല ങ്കര മല്പാൻ.* മലങ്കര മുഴുവന്റെയും ഗുരു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നൽകപ്പെട്ടി രുന്ന ഈ ബഹുമതി, വൈദികാഭ്യസനം നടത്തുവാനുള്ള പാണ്ഡിത്യവും യോഗ്യതയും അവകാശവും എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് നൽകിയിരുന്നത്. 2001 ഡിസംബർ 23-ന് മലങ്കര മല്പാൻ ഞാർത്താങ്കൽ കോരുതു കത്തനാർ അന്തരിച്ചതു മുതൽ ഈ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്.

മല്പാൻ എന്ന സുറിയാനി വാക്കിന് ഗുരു എന്നാണർത്ഥം. നൂറ്റാണ്ടുക ളോളം മലങ്കരസഭയുടെ വൈദിക സമൂഹത്തെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നത് മല്പാൻമാരായിരുന്നു. ഇവരിൽ വ്യക്തിപരമായി ഈ സ്ഥാനത്തെത്തിയ വരും പരമ്പരാഗതമായി അതിനർഹരായവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. മലങ്കര മെത്രാ പ്പോലീത്താ വൈദിക സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് അംഗീകരിക്കുന്ന പൈതങ്ങൾ ശെമ്മാശുപട്ടം - മിക്കവാറും കോറൂയോ - സ്വീകരിച്ച് മല്പാനോടൊപ്പം താമസമാക്കുന്നു. അത് മല്പാന്റെ ഭവനമോ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന പള്ളിയോ ആകാം. അവിടെ അക്ഷരം മുതൽ സുറിയാനിയും കൂദാശാനു ഷ്ഠാനങ്ങളും പഠിച്ച് *തക്സായും തഴകി,* പെണ്ണുകെട്ടാനും പുത്തൻ കുർ ബാന ചൊല്ലുവാനുമായിരുന്നു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ശിഷ്യൻമാർ വീടു കളിലേക്കു മടങ്ങിയിരുന്നത്. അപൂർവം ചിലർ തുടർന്നും അവിടെ താമ സിച്ച് ഉപരി വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തി മല്പാന്മാരുമായിത്തീർന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള മല്പാൻമാർക്കും മല്പാൻ ഭവനങ്ങൾക്കും കൂനൻകുരിശു സത്യത്തോളമെങ്കിലും പുറകോട്ടു നീളുന്ന ചരിത്രമുണ്ട്. കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു വൈദികാഭ്യാസ സ്ഥാപനമോ സാഹചര്യമോ മലങ്കരയിൽ ഇല്ലായി രുന്നു എന്നത് ഇത്തരം ഏകാംഗ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള ഒരു കാരണം മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഗുരുകുല സംസ്കാരം - പ്രത്യേകിച്ചും വൈദികവിഷയങ്ങളിൽ - മല്പാൻ ഭവനങ്ങ ളുടെ മറ്റൊരു പശ്ചാത്തലമാണ്. സ്വതന്ത്രമായ ഇത്തരം പ്രാദേശിക മല്പാൻ ഭവനങ്ങൾ വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പിന്തുടർന്നിരുന്നതിനാൽ, മലങ്കരയുടെ ആരാധനക്രമങ്ങൾക്ക് ഒരു ഏകീകൃത സ്വഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മലങ്കരയിലെ ആരാധനാരീതിക്ക് ഒരു ഏകീകൃത സ്വാഭാവം, ഉണ്ടാക്കു വാനാണ് 1809 ചിങ്ങം 1-ന് കണ്ടനാട്ടു കൂടിയ മലങ്കര പള്ളിയോഗം രണ്ട് *പടിത്ത വീടുകൾ* സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഇതനുസരിച്ച് 1814-ൽ കോട്ടയം സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചെങ്കിലും ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം മാത്രമാണ് അവിടെ ശരിയായി വിദ്യാഭ്യാസം നടന്നത്. അവിടെ അദ്ധ്യാപകരായി സ്വീക രിക്കപ്പെട്ട ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിമാർ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിശ്വാസം വളർത്താൻ സെമിനാരിയെ ഉപകരണമാക്കിയതോടെ മലങ്കരസഭ വൈദികാഭ്യസനത്തിന് ആ സ്ഥാപനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത് 1830 കളിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതോടെ

മല്പാൻ ഭവനങ്ങൾ വീണ്ടും സജീവമായി. 1958-ലെ മലങ്കരസഭാ സമാധാ നത്തിനുശേഷം മാത്രമാണ് മല്പാൻ ഭവനങ്ങൾ സെമിനാരിക്ക് പൂർണ്ണമായും വഴിമാറിയത്.

മലങ്കരയിൽ മല്പാൻമാരും മൽപ്പാൻ ഭവനങ്ങളും അനേകമുണ്ടായിരു ന്നെങ്കിലും *മലങ്കര മല്പാൻ* എന്ന അനന്യമായ സ്ഥാനം ഒരു സമയം ഒ രാൾക്ക് മാത്രം - ഒരിക്കൽ മാത്രം രണ്ടുപേർക്ക് - നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നാണ്.

പാമ്പാക്കുട കോനാട്ടു കുടുംബത്തിൽ നിന്നുള്ളവർക്കായിരുന്നു പ്രായേണ *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നത്. ഈ സ്ഥാനം എന്നു നിലവിൽ വന്നു എന്നതിന് വ്യക്തമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. 19-ാം നൂറ്റാ ണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങൾ മുതൽ *മലങ്കര മല്പാൻ* എന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്ന രേഖകൾ ലഭ്യമാണ്. കോനാട്ടു കുടുംബം മാമ്മലശ്ശേരിയിൽ നിന്നു പാമ്പാ ക്കുടയ്ക്ക് ആസ്ഥാനം മാറ്റിയ കാലം മുതൽ ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചു പേരെ ങ്കിലും ആ കുടുംബത്തിൽ നിന്നു *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനത്ത് എത്തിയി ട്ടുണ്ട്. അറിയപ്പെടുന്ന ചരിത്രമനുസരിച്ച് രണ്ടു പേർക്കു മാത്രമാണ് കോനാട്ടു കുടുംബത്തിനു പുറത്ത് *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനം ലഭിച്ചത്. വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരും (പിന്നീട് പരിശുദ്ധ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാ മൻ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ) ഞാർത്താങ്കൽ കോരുതു കത്തനാരും മാത്ര മാണവർ.

എന്നാൽ *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനം 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സൃഷ്ടി മാത്ര മാണെന്നും, ആ സ്ഥാനത്ത് ഇന്നുവരെ നാലു പേർ മാത്രമേ അവരോധിക്ക പ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നും ഒരു തെറ്റുധാരണ പരന്നിട്ടുണ്ട്. 1993-ൽ ഞാർത്താ ങ്കൽ മല്പാന് *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനം നൽകിയപ്പോൾ മലയാള മനോരമ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാർത്തയിൽ എങ്ങനെയോ ഈ തെറ്റ് കടന്നുകൂടി. ശ്രീമതി കൊച്ചുമറിയാമ്മ എഴുതിയ *മലങ്കരസഭയുടെ മല്പാനച്ചൻ* എന്ന ബഹു. കോരുതു മല്പാന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഈ തെറ്റ് ആവർത്തിച്ചു. എന്നാൽ ഇതു ശരിയല്ല എന്നാണ് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നാല് *മലങ്കര മല്പാൻമാർ* മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നത് വസ്തുതയാണ്. പക്ഷേ ആ സ്ഥാനത്തിന് അതിലും പഴക്കമുണ്ട്.

മലങ്കര മല്പാൻ എന്ന പേര് 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. കാരണം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ *മലങ്കര മല്പാൻമാർ* അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് *മലയാളത്തിനുടെ മല്പാൻ* എന്നാണ്. ആ കാലത്ത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും *മലയാളത്തിനുടെ മെത്രാൻ* എന്നു മാത്ര മാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ (1877-1909) പോലും *മലയാളത്തിന്റെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാ പ്പോലിത്താ* എന്നാണ് സ്ഥാനനാമം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ *മലയാളത്തിനുടെ മല്പാനെ* ഇന്നത്തെ മലങ്കര മല്പാ നായിതന്നെ കാണണം.

കോനാട്ടു കുടുംബത്തിന്റെ മലങ്കര (മലയാളത്തിനുടെ) മല്പാൻ സ്ഥാന

പിന്തുടർച്ച തെളിയിക്കുന്ന അനേകം രേഖകൾ ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. 1824–ൽ മരിച്ച മാമ്മലശ്ശേരിയിലെ അവസാനത്തെ കോനാട്ടു മല്പാനായിരുന്ന ഗീവർഗീസ് മല്പാൻ 1824 മെയ് 8 ന് തന്റെ പിൻഗാമിയായ അബ്രഹാം മൽപ്പാന് എഴുതിക്കൊടുത്ത വിൽപ്പത്രത്തിൽ *മലയാളത്തിനുടെ മല്പാൻ* എന്നാണ് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. *മലയാളത്തിനുടെ പെരിയ പെരിയ ബഹു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലിത്താ തിരുമുമ്പിൽ....* വെച്ചാണ് താളിയോലയിൽ ഈ വിൽപ്പത്രം എഴുതിയത് (ഇത് പുന്നത്ര ഗീവർഗ്ഗിസ് ദീവന്നാസ്യോസ് മൂന്നാമൻ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്). തന്റെ കാലശേഷം പിൻഗാമി കോനാട്ട് അബ്രഹാം കത്തനാരെ *മലയാളത്തിനുടെ മല്പാനായി* നിയമിക്കണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് അപേക്ഷിക്കുന്നതായും ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ മരണശാസനം പിന്നീട് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായ ചേപ്പാട് മാർ ഫീലിപ്പോസ് ദീവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ, പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ്, പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ എന്നിവർ വായിച്ച് ഒപ്പും മുദ്രയും വച്ച് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗീവർഗീസ് മല്പാന്റെ പിൻഗാമികളായ കോനാട്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ ഒന്നാമൻ 1864 ഒക്ടോബർ 11 നും കോനാട്ട് യൂഹാനോൻ മല്പാൻ 1884 മാർച്ച് 2–നും എഴുതിയ മരണശാസനങ്ങളിലും തത്തുല്യ പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. ഇവയും അതതുകാലത്തെയും പിൽക്കാലത്തെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ വായിച്ച് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മലങ്കര മല്പാന്മാരെ നിയമിക്കുന്നത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്. അതിന് വിശേഷാൽ ചട്ടങ്ങളും പൂർവമര്യാദകളും ഉണ്ടായിരുന്നു കോനാട്ടു കുടുംബത്തിലെ ഒരു മലങ്കര മല്പാൻ മരിച്ച് നാൽപ്പതാം ദിന അടിയന്തിരത്തിന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പാമ്പാക്കുട പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളിയാണ് മലങ്കര മല്പാൻ പ്രഖ്യാപനം നടത്തിയിരുന്നത്. പുതിയ മലങ്കര മല്പാനെ മോതിരം ഇടുവിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംശവടിയും വി. വേദപുസ്തകവും പിടിപ്പിച്ച് മലങ്കര മല്പാനെന്നു വിളിക്കുകയായിരുന്നു ആ പതിവ്.

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ 1903 ധനു 21 നു മലങ്കര മല്പാൻ കോനാട്ട് മാത്തൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്ക് നൽകിയ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ ഈ ചടങ്ങുകളുടെ വിശദവിവരണം കാണുന്നുണ്ട്. "....*ഉലഹന്നാൻ മല്പാന്റെ* (കോനാട്ട് കോര യൂഹാനോൻ മല്പാൻ) *കാലശേഷം 40–ാം ദിവസത്തെ അടിയന്തിരത്തിന്* (1890 മേടം 5 ന്) *നാം ഇവിടെ എത്തി മുറിമറ്റത്തിൽ ബ. പൗലൂസ് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രപ്പോലിത്തായോടും, കടവിൽ ബ. പൗലൂസ് മാർ അത്താനാത്ത്യോസ് മെത്രപ്പോലീത്തായോടുംകൂടി അമ്പാട്ട് ബ. ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും, ബ. ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും സമ്മതപത്രങ്ങൾ വരുത്തി അന്ന് ഇവിടെ കൂടപ്പെട്ടിരുന്ന അനേക പള്ളിക്കാരുടെ മുമ്പാകെ വച്ച്, നമ്മുടെ വാത്സല്യവാനായ കോനാട്ട് മാത്തൻ കത്തനാരെ മലങ്കരയുടെ മല്പാനായി നിയമിച്ച് അതിന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളായി പൂർവ മര്യാദപ്രകാരം മോതിരം, വടി, പുസ്തകം എന്നിവകൾ കൊടുക്കുകയും അയാൾ നടക്കേണ്ട പ്രകാരങ്ങൾ ഞങ്ങൾ മൂന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും പ്രത്യേകിച്ചു ഗുണദോഷം പറയുകയും..."* എന്നാണ് സർട്ടിഫിക്കറ്റിലെ പ്രസക്തഭാഗം.

1890 മേടം അഞ്ചിന് കോനാട്ട് മാത്തൻ കത്തനാരെ മലങ്കര മൽപ്പാൻ സ്ഥാനത്തേക്ക് പാരമ്പര്യപ്രകാരം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ഉയർത്തിയ സ്ഥാനദാനചടങ്ങിന്റെ സംക്ഷിപ്ത രൂപം പ. വാകത്താനത്തു ബാവായുടെ *സഭാജീവിത നാൾവഴി*യിലുമുണ്ട്.

ഇതേ ചടങ്ങുകൾ 1866 തുലാം 13 (ഒക്ടോബർ 28) ന് കോനാട്ട് അബ്രഹാം മൽപ്പാൻ ഒന്നാമന്റെ ഒന്നാം ആണ്ടു ശ്രാദ്ധദിനത്തിൽ കോനാട്ടു കോര യൂഹാനോൻ മൽപ്പാന്റെ സ്ഥാനദാനത്തിനും അനുവർത്തിച്ചതായി കരോട്ടു വീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തിലും (page 431) കാണുന്നുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കോനാട്ടു മൽപാന്മാർ എല്ലാവരും പ്രഗൽഭ പണ്ഡിതരായതിനാലാവാം ഈ സ്ഥാനം കോനാട്ടു കുടുംബത്തിനു പരമ്പരാഗതമായി ലഭ്യമായത്.

1892–ൽ അറിയപ്പെടുന്ന ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി കോനാട്ടു കുടുംബത്തിനു പുറത്തുനിന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാർക്ക് മലങ്കര മല്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി. അദ്ദേഹം രചിച്ച *മതസംഗതി* (പിന്നീട് *മതോപദേശസാരങ്ങൾ* എന്നു പുനർനാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു) എന്ന കൃതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടാണ് അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും മികച്ച പണ്ഡിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു മലങ്കര മല്പാൻ സ്ഥാനം നൽകിയത് (*മലങ്കര ഇടവക പത്രിക* 1892 വൃശ്ചികം പുസ്തകം 1, ലക്കം 2, പേജ് 180) പതിവിനു വിരുദ്ധമായി അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് പ. പത്രോസ് തൃതീയനാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാന് ഈ സ്ഥാനം നൽകിയത്. രണ്ടുപേർ *മലങ്കര മല്പാൻ* സ്ഥാനം വഹിച്ച ഏകകാലം 1892 മുതൽ മാത്തൻ മൽപ്പാൻ മരിച്ച 1927 വരെയുള്ള വർഷങ്ങൾ മാത്രമാണ്. മലങ്കര മല്പാന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭരും പ്രശസ്തരും ഇവർ രണ്ടുപേരുമാണ്.

വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപ്പാൻ പിന്നീട് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട് അഭിഷിക്തനായി (ഇദ്ദേഹത്തെ 2002 ഫെബ്രുവരി 24 ന് പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു). വിവാഹിതനായ കോനാട്ട് മാത്തൻ മൽപ്പാനെ 1906 –ൽ വിപുലമായ സ്ഥാനമാനങ്ങളോടെ *കോർഎപ്പിസ്ക്കോപ്പാ* സ്ഥാനത്തേക്കുയർത്തി. 1912 –നു ശേഷം ഇവർ രണ്ടാളും വിരുദ്ധ ചേരികളുടെ നേതാക്കളായെങ്കിലും മാത്തൻ മല്പാന്റെ ജീവിതകാലത്തോ അതിനുശേഷമോ മറ്റൊരാളെ മലങ്കര മൽപ്പാൻ സ്ഥാനത്തേക്കുയർത്താൻ മറ്റൊരു മലങ്കര മല്പാനും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായിരുന്ന പ. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ ശ്രമിച്ചില്ല എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. അന്ന് ഈ സ്ഥാനത്തിനു യോഗ്യരായ പ്രഗൽഭരായ അനേകം മൽപ്പാന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതും പരിഗണിക്കണം.

1927–ൽ മാത്തൻ മൽപ്പാൻ മരിച്ചശേഷം നീണ്ട 36 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് പുത്രൻ കോനാട്ട് അബ്രഹാം കത്തനാർ രണ്ടാമനെ മലങ്കര മല്പാനായി നിയമിച്ചത്. ഇതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്തായി മാത്തൻ മൽപ്പാൻ അന്തരിക്കുമ്പോൾ അബ്രഹാം കത്തനാർക്ക് 19 വയസ്സ് മാത്രമായിരുന്നു പ്രായം. അന്ന് രണ്ടു കക്ഷിയായി പിരിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന സഭയിലെ കലാപകലുഷിതമായ അന്തരീക്ഷമായിരുന്നു രണ്ടാമതും എന്നാൽ പ്രധാനവുമായ സംഗതി. സഭാസമാധാനത്തിനു ശേഷം 1963 ജൂലൈ മൂന്നിന് പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കോട്ടയം ദേവലോകം അരമന ചാപ്പലിൽ വെച്ച് പൂർവിക ചടങ്ങുകളോടെ അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കര മല്പാനായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യിച്ചു.

1987 മാർച്ച് 2–ന് അബ്രഹാം മൽപ്പാൻ അന്തരിച്ചു. തുടർന്ന് 1993 നവംബർ 28–ന് വടവുകോട് വച്ച് പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ പ. ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ, ഞാർത്താങ്കൽ കോരുതു കത്തനാരെ മലങ്കര മൽപ്പാനായി നിയമിച്ചു. കോനാട്ടു കുടുംബത്തിനു പുറത്തെ രണ്ടാമത്തെ മലങ്കര മൽപ്പാൻ ഇദ്ദേഹമാണ്. 2001 ഡിസംബർ 23–ന് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചതോടെ മലങ്കര മല്പാൻ സ്ഥാനം വീണ്ടും അനാഥമായി.

മലങ്കര മല്പാനെ നിയമിക്കുന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡം എന്തായിരുന്നു? 1903 ധനു 21–ലെ സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ ഇതിനൊരു മറുപടി നൽകുന്നുണ്ടെന്നു കാണാം: *"....ഈ മലങ്കര ഇടവകയിൽ ഉൾപ്പെട്ട സുറിയാനിക്കാരിൽ ആരുടെ പക്കലും ഇത്രത്തോളം സുറിയാനി പുസ്തകങ്ങൾ ഇല്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെയല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും ഇപ്രകാരം സുറിയാനി പഠിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെ കൂട്ടവും ഇല്ല.... നമ്മുടെ വാത്സല്യവും ഉദ്ദേശവും തെറ്റാതെ പൂർവ്വന്മാരെക്കാൾ കുടുതൽ അറിവും, സുറിയാനി ഭാഷാജ്ഞാനവും നമ്മുടെ പുത്രനുള്ളതുകൊണ്ടും, സുറിയാനി പുസ്തകങ്ങൾ ആകട്ടെ ഭാഷാജ്ഞാനമാകട്ടെ ഇതിൽ കൂടുതലായി ഈ മലങ്കരയിലുള്ള സുറിയാനിക്കാരിൽ ആർക്കും തന്നെ ഇല്ലെന്നു പറവാൻ നാം അധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടും നമ്മുടെ മകൻ സമുദായത്തിനും നമുക്കും പലവിധത്തിൽ ഉപകാരപ്രദമായ സ്ഥിതിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും.......ഈ നമ്മുടെ വാത്സല്യ മകനെ നാം ഹൃദയപൂർവം അനുമോദിക്കുന്നു...."*

ഇനിയൊരു മലങ്കര മല്പാനെ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യിക്കുകയാണെങ്കിൽ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങളോടെ മാനദണ്ഡങ്ങളും പ്രഗൽഭരായ മുൻഗാമികളുടെ പാണ്ഡിത്യ പാരമ്പര്യവും പാലിച്ചുവേണം ആ നിയമനം നടത്താൻ. ഇന്നിത് കേവലം ആലങ്കാരിക സ്ഥാനം മാത്രമാണ്. എങ്കിൽപ്പോലും ഈ നിയമനം പ്രഗൽഭരായ മുൻഗാമികളെ അവഹേളിക്കുന്നതാകരുത്.

(മലങ്കരസഭ, നവംബർ, 2002)

11

മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം: മലങ്കരയുടെ ബൃഹത്ചരിത്രം

മലയാളികൾ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വിമുഖരാണെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ പൊതുവെയുള്ള അഭിപ്രായം. അക്കാര്യത്തിൽ മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഒരു പടികൂടി കൂടുതൽ മലയാളികളാണെന്ന് അതിന്റെ ഉപശീർഷകവും.

ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യവിചാരം ചുരുണകളും (Records of procedings) ഗ്രന്ഥവരി എന്നു പേരിട്ടു വിളിക്കുന്ന കൈക്കണക്കുകളുമൊഴികെ കേരളോൽപ്പത്തി, കേരളപ്പഴമ തുടങ്ങിയ ഏതാനും ഐതീഹ്യാധിഷ്ഠിതമായ ചരിത്രങ്ങൾ മാത്രമാണ് മലയാളിയുടേതായി കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാൽ കേരളചരിത്ര രചനയ്ക്ക് വിദേശികളുടെ വിവരണങ്ങളെ പ്രധാനമായും ആശ്രയിക്കേണ്ടി വന്നു.

മലയാളിക്ക് ചരിത്രമെഴുതാൻ അറിയില്ലെന്ന സിദ്ധാന്തം പൊളിഞ്ഞത് 1781 –ൽ എഴുതപ്പെട്ട *വെള്ളയുടെ ചരിത്രം* കണ്ടെടുക്കുന്നതോടെയാണ്. ഹൈദർ അലിയുടെ കേരളത്തിലെ പടയോട്ട കാലത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമായ ഈ കൃതി ചരിത്രപരമായ സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ഡോ. എൻ. എം. നമ്പൂതിരി വിലയിരുത്തുന്നു.

ഈ കൃതിയുടെ സമകാലിക കൃതിയാണ് മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ അവരാൽ തന്നെ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യ ചരിത്രകൃതിയായ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി. നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ ലഭ്യമായ ഏറ്റവും പഴയ പകർപ്പ് താളിയോലയിൽ എഴുതപ്പെട്ട കണിയാന്ത്ര പകർപ്പാണ്. 1824 –നും 1829 –നും ഇടയിൽ ഈ പകർപ്പ് പൂർത്തീകരിച്ചു എന്ന് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആന്തരിക സൂചനകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ഈ ലേഖകൻ എഡിറ്റ് ചെയ്ത് 2000 ഓഗസ്റ്റിൽ സോഫിയാ ബുക്സ്, കോട്ടയം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* കാണുക).

അക്കാലം വരെയുള്ള മലങ്കരസഭാചരിത്രം – പ്രധാനമായും കൂനൻ കുരിശു സത്യത്തിനു ശേഷമുള്ള ചരിത്രം – ആണ് *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ ചരിത്രഭാഗത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. എന്നാൽ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* എന്ന പേരിൽ ഇന്നു ലഭ്യമായ കൃതി മൂലകൃതിയല്ല. അതിന് അതിലും കൂടുതൽ പുരാതനത്വം ഉണ്ട്. ഈ വിവരം നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നത് മറ്റൊരു അപ്രകാശിത കൃതിയിൽ നിന്നാണ് – അതാണ് *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം.*

കൊച്ചി ഭദ്രാസനത്തിന്റെ പ്രഥമ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നു കരോട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദിവന്നാസ്യോസ് (1823-1886). എറണാകുളം ജില്ലയിലെ കണ്ടനാട് സ്വദേശിയായ ഇദ്ദേഹം 1877 -ൽ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹം എഴുതിയ 1577 പേജുകളുള്ള ബൃഹത്തായ ഒരു സഭാചരിത്രഗ്രന്ഥമുണ്ട്. അപ്രകാശിതമായ ഈ കൃതി അദ്ദേഹത്തെ കബറടക്കിയിരിക്കുന്ന കടുംഗമംഗലം മാർ പത്രോസ്-പൗലൂസ് പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ വിവിധ രേഖകൾ ചേർത്ത് കാലാനുക്രമമായി എഴുതിയ ഈ കൃതിയ്ക്ക് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പേരൊന്നും നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിലും *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം* എന്ന പേരാണ് ഇതിനേറ്റവും അനുയോജ്യം. ഈ കൃതിയുടെ ഒരു പകർപ്പ് അദ്ദേഹവുമായി കുടുംബബന്ധമുള്ള ചെങ്ങന്നൂർ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈവശമുണ്ട്.

*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുമായി ഏതാണ്ട് എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും സമാനത പുലർത്തുന്നു എങ്കിലും ശ്രദ്ധേയമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളും ഇവ തമ്മിലുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തു മുതലുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് സഭാചരിത്രം, മലങ്കര സഭാചരിത്രം എന്നീ ഭാഗങ്ങളിൽ തുല്യത പുലർത്തുന്ന ഈ രണ്ടു കൃതികൾ തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

1) *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* ആരംഭിക്കുന്നത് സൃഷ്ടി (ആദാമിന്റെ കാലം) മുതലാണ്. നാളാഗമം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം മുതലും.
2) *മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ നടപടികൾ* സംഗ്രഹീത രൂപത്തിൽ *നാളാഗമ*ത്തിലുണ്ട്. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിലില്ല.
3) പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനു മുമ്പുള്ള മലങ്കരസഭാചരിത്രം *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ ഒരു ഖണ്ഡികയിലൊതുങ്ങുമ്പോൾ നാളാഗമത്തിൽ ആ ഭാഗം വളരെ ദീർഘമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.
4) എ. ഡി. 825 മുതൽ 1599 വരെയുള്ള കാലത്ത് മലങ്കരയിൽ വന്ന പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാരിൽ ചിലരെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരം ഗ്രന്ഥവരിയിലുണ്ട്. നാളാഗമത്തിൽ ഇല്ല.
5) *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന പുത്തൻകാവു പള്ളി സ്ഥാപനം നാളാഗമത്തിൽ ഇല്ല.
6) വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ റോമാ വഴക്കുവാൻ തച്ചിൽ മാത്തുതരകൻ നടത്തിയ പീഡനങ്ങൾ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ* വിശദമായി ഉണ്ട്. നാളാഗമത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ മാത്രം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.
7) വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്തെ പല സംഭവങ്ങളും *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യേക്കാൾ കൂടുതൽ വിശദമായി നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. ചില സംഭവങ്ങളിൽ തിരിച്ചുമുണ്ട്.

8) വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലശേഷം 1829 വരെയുള്ള കാലത്തെ ചരിത്രം *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ വളരെ സംഗ്രഹീതമാണ്. നാളാഗമം ആ കാലത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി വിവരം തരുന്നു.
9) നാളാഗമത്തിന്റെ കർത്താവ് കടുത്ത അന്ത്യോഖ്യൻ പക്ഷപാതിയാണെന്ന് അതിലെ പ്രസ്താവനകൾ സാക്ഷിക്കുന്നു. മലങ്കരയിൽ ശല്യമുണ്ടാക്കി നാടുകടത്തപ്പെട്ട വിഗ്രഹഭഞ്ജകനായ ഈവാനിയോസ്, ദീയസ്കോറോസ് എന്നീ അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാന്മാരേപ്പറ്റി യാതൊരു പരാമർശവും നാളാഗമത്തിലില്ല. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായ മാർ പത്രോസ് തൃതീയനിൽ നിന്നും പട്ടമേറ്റ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസ് വ്യക്തമായും ആ പക്ഷപാതിയായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ഈ വൈജാത്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇവ രണ്ടും ഒരേ മൂലത്തിൽ നിന്നും ഉള്ളവയാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. പദ - വാചക പ്രയോഗങ്ങൾ പോലും പലയിടത്തും ഒന്നു തന്നെയാണ്.

*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യും നാളാഗമവും ഒന്ന് ഒന്നിന്റെ പകർപ്പ് ആവുക അസാദ്ധ്യമാണ്. കാരണം ഒന്നിലുള്ള പല വിശദാംശങ്ങളും അടുത്തതിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ വിശദാംശങ്ങളാവട്ടെ കൃത്യമായും മറ്റൊരു കൃതിയിൽ നിന്നും പകർത്തുകയല്ലാതെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നും എഴുതുക അസാദ്ധ്യമായ സംഗതികളുമാണ്. അതിനാൽ ഇവയ്ക്കു രണ്ടിനും പൊതുവായ ഒരു മൂല കൃതി - ഒരു ദിനവൃത്താന്ത പുസ്തകം - ഉണ്ടായിരിക്കണം.

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുത, ഇവിടെ *ദിനവൃത്താന്തം* എന്നു പറയുന്നത് നാളാഗമമോ, കണിയാന്ത്ര താളിയോലയോ അതിന്റെ നേർപകർപ്പുകളോ അല്ല. അത് മറ്റൊരു മൂലഗ്രന്ഥമാണ്. ഒന്നു രണ്ടു ഉദാഹരണം കൊണ്ട് ഇത് വ്യക്തമാക്കാം. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു മെത്രാന്മാർ പട്ടം കൊടുത്ത കണിയാവള്ളി ഈവാനിയോസിന്റെ ലഘുചരിത്രം *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിലുണ്ട്. എന്നാൽ കുറെക്കൂടി വിശദമായ ചരിത്രം നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. അതേപോലെ 1808 ലെ കണ്ടനാട് പടിയോലയുടെ പൂർണരൂപം നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. എന്നാൽ അത് *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിലില്ല.

1869 - ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടറുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടനാട് പടിയോലയുടെ പൂർണരൂപം ഉണ്ട്. എന്നാൽ തന്റെ വ്യക്തിപരമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ചില ഭാഗങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയാണ് ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ അവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ആ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു മാത്രമാണ് കണ്ടനാടു പടിയോലയെപ്പറ്റി ലോകം അറിഞ്ഞിരുന്നത്. ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ വിട്ടുകളഞ്ഞ ഭാഗങ്ങൾ നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. അതിൽ നിന്നും ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടറെയല്ല മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസ് ആശ്രയിച്ചത് എന്ന് വ്യക്തമാണ്. മറിച്ച് തച്ചിൽ മാത്തുതരകന്റെ പീഡനം, പുത്തൻകാവ് പള്ളി സ്ഥാപനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ, വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അന്ത്യകാലം, കേണൽ മക്കാളെ, ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ ഇവരുടെ സന്ദർശനം എന്നിവ വിശദമായി *നിരണം*

*ഗ്രന്ഥവരി*യിലുണ്ട്. ഇവയുടെ ഒന്നും വിശദാംശങ്ങൾ ഓർമ്മയിൽ നിന്ന് എഴുതുക അസാദ്ധ്യമാണ്.

ഇതിൽനിന്നും മനസിലാകുന്നത് കണിയാന്ത്ര താളിയോലയ്ക്കും മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തിനും പൊതുവായ ഒരു മൂലകൃതി - ഒരു ദിനവൃത്താന്തം - ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. രണ്ടു കൃതികളുടെ കർത്താക്കളും അതിൽനിന്നു തങ്ങൾക്ക് താൽപര്യമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വിശദമായും, താൽപര്യമില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങൾ ചുരുക്കിയും, പലപ്പോഴും ഉപേക്ഷിച്ചുമാണ് തങ്ങളുടെ കൃതികൾ രചിച്ചത്. ആ അർത്ഥത്തിൽ രണ്ടും മൂലകൃതികളല്ല എന്നു വരുന്നു.

പകലോമറ്റം അർക്കദ്യക്കോന്മാരും തുടർന്ന് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരും തങ്ങളുടെ കാലത്തെ അവിച്ഛിന്നമായ ഒരു ദിനവൃത്താന്തപുസ്തകം എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കണം. അപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ, ഒരു വ്യക്തിക്കും ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഓർക്കുക അസാദ്ധ്യമായത്ര വിശദാംശങ്ങളും തീയതികളും അസാമാന്യമായ കൃത്യതയോടെ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ ചേർക്കുക സാധ്യമല്ല.

*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ യഥാർത്ഥ മൂലകൃതി - മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെ ദിനവൃത്താന്തം - ഇന്നെവിടെയാണ്? *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* തന്നെ അതിനുത്തരം തരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു: അതിലൊരിടത്ത് "..... *എന്നാൽ പാലമറ്റത്തു തറവാട്ടിലുള്ള അർക്കദ്യക്കോന്മാരുടെയും മെത്രാന്മാരുടെയും വിവരം എഴുതിയിരുന്ന കടുദാസുകളും ഗ്രന്ഥവരിയും നിരണത്തുപള്ളിയിൽ വെച്ചു പൂട്ടിയിരുന്ന പെട്ടകം ചിതലെടുത്തു കെടുകാർയ്യം വന്നുപോയാറെ അതിലൊരിടത്തു കണ്ടത്. .....*" എന്നു കാണുന്നു.

ദീർഘവർഷങ്ങൾ നിരണംപള്ളി മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നതും കണിയാന്ത്ര കൈയെഴുത്തുപ്രതിയുടെ പ്രയാണം ആരംഭിച്ചത് അവിടെ നിന്നാണെന്നുമുള്ള വസ്തുതകൾ ഈ പ്രസ്താവന ശരിയാണെന്ന നിഗമനത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മൂലകൃതി എന്നന്നേയ്ക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിലെ വിവരണങ്ങൾ 1829-ൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ നാളാഗമത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം ആരംഭിക്കുകയാണ്. അവിടം മുതൽ 1880 വരെയുള്ള കാലത്തിന്റെ വളരെ ദീർഘവും കൃത്യവുമായ വിവരണം മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തിലുണ്ട്. അക്കാലത്തെ പല സുപ്രധാന ചരിത്ര സംഭവങ്ങളുടെയും വിശദവും സൂക്ഷ്മവുമായ വിവരണം ലഭിക്കാനുള്ള ഏക സ്രോതസ്സ് ഇന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം മാത്രമാണ്. മുകളിൽ പറഞ്ഞ കണിയാവള്ളി ഈവാനിയോസിന്റെ ചരിത്രം, കണ്ടനാട് പടിയോല എന്നിവ രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളികളാൽ എഴുതപ്പെട്ട അനേകം സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുകടിയിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റൈറ്ററുടെ *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭാചരിത്രം* (1869), റവ. ഇട്ട്യേര ഈപ്പൻ, റവ. ജോർജ് കുര്യൻ, റവ. കെ. കുരുവിള എന്നീ ആംഗ്ലിക്കൻ പട്ടക്കാരുടെ *വിരുതു പ്രകരണങ്ങൾ* (1872), ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസു കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായുടെ *സുറിയാനി സഭയുടെ സ്വരൂപം* (1870) എന്നിവയാണ് അവയിൽ മുഖ്യം. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു നാലും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് അനുഭാവികൾ അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടോടു കൂടി എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണ്. അവസാനത്തേതാകട്ടെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ആശയഗതിയെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ ഒരു ലഘു കൃതിയും.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തെ* വിലയിരുത്തുവാൻ. മുമ്പു പറഞ്ഞവയേക്കാൾ ഒക്കെ ബൃഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്. മൗലികമായ ചരിത്ര രചനയുടെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ ഏതാണ്ടെല്ലാം പാലിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയതാണ് ഈ നാളാഗമം. ധാരാളം മൂലരേഖകൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആ മാനദണ്ഡത്തിൽ ഈ കൃതിയൊരു അമൂല്യ ചരിത്രരേഖയാണ്.

വളരെ വിലപ്പെട്ടതും അനന്യലഭ്യവുമായ മൂലരേഖകളാണ് *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തി*ലുള്ളത്. അവയെല്ലാം ഈ ലേഖനത്തിൽ ചേർക്കുക അസാദ്ധ്യമാണ്. എങ്കിലും മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കണ്ടനാട്ടു പടിയോല കൂടാതെ അവയിൽ ചിലതു കൂടി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്, ഈ കൃതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

1) 1851 -ൽ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ കൂടിയ *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* പാസാക്കിയ 101 ഭാഗങ്ങളുള്ളതും മലങ്കരസഭയുടെ ആത്മീകവും ലൗകീകവും കൂദാശാപരവുമായ സമഗ്ര വിഷയങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമായ *ചട്ടവര്യോല*യുടെ പൂർണരൂപം.

2) 1873-ൽ പരുമല സെമിനാരിയിൽ കൂടിയ മലങ്കര പള്ളിയോഗം മലങ്കര അസോസിയേഷനും മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയും രൂപീകരിച്ചതിന്റെ ലഭ്യമായ ഏറ്റവും വിശദമായ വിവരണം (ഈ തീരുമാനങ്ങൾ തന്നെയാണ് പിന്നീട് 1876-ൽ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ പാസാക്കിയത്).

3) 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ പൂർണരൂപം.

4) 1877-ലെ വെളിയനാട് സുന്നഹദോസിന്റെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം. പ. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഈ യോഗം മലങ്കര സഭാഭരണത്തിൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ നടപടികളിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് പ്രതിനിധികൾ ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു.

5) 1877 -ലെ വെട്ടിക്കൽ സുന്നഹദോസിന്റെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം.

6) പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിൽ നടത്തിയ പര്യടനത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ വിവരണം. ഇവയിൽ പാത്രിയർക്കീ

സിന്റെ യാത്രകൾ, കൂടിക്കാഴ്ചകൾ, നടപടികൾ, ആരാധന – കൂദാശ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ആചാര – ആരാധന പരിഷ്കാരങ്ങൾ, കിട്ടിയ പണത്തിന്റെ കണക്ക് മുതലായി എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

7) നവീകരണക്കാർക്കെതിരായുള്ള സെമിനാരിക്കേസിൽ പ. പരുമല തിരുമേനി ആലപ്പുഴ ജില്ലാ കോടതിയിൽ കൊടുത്ത ആദ്യമൊഴി.

ഇവ കൂടാതെ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും വാഴ്ചയും അനന്തര സംഭവങ്ങളും, അദ്ദേഹവും യൂയാക്കീം കൂറിലോസും തമ്മിലുണ്ടായ അധികാര മത്സരം, യൂയാക്കീം കൂറിലോസിന്റെ അന്ത്യകാലം, പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തിരിച്ചുപോക്കിനു ശേഷം അദ്ദേഹം വാഴിച്ച നവ മെത്രാന്മാരും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായുള്ള അധികാര വിഭജന പ്രശ്നം തുടങ്ങി അക്കാലത്തെ സമഗ്രമായ മലങ്കര സഭാചരിത്രം *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമ*ത്തിൽ ലഭ്യമാണ്.

1850 – 1880 കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഏറ്റവും വിശദമായ വിവരണമാണ് നാളാഗമത്തിലുള്ളത്. അതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാന കാരണം ഗ്രന്ഥകാരൻ ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷിയും അതിലൊരു പ്രധാന ഭാഗഭാക്കും ആയിരുന്നു എന്നതാണ്. ഈ അനന്യമായ സ്ഥാനം മലങ്കരസഭയിൽ മറ്റൊരാൾക്കേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അത് രണ്ട് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെയും അഞ്ച് കാതോലിക്കാമാരുടെയും ഭരണം *അടുത്തുനിന്നും അകത്തുനിന്നും* കണ്ടറിഞ്ഞ് ചരിത്രമെഴുതിയ മലങ്കരയുടെ മഹാചരിത്രകാരനായ ഇസ്സഡ്. എം. പാറേട്ടിനാണ്.

ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം മാത്രമല്ല *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമ*ത്തിലുള്ളത്. മൂലരേഖകൾ പലയിടത്തുനിന്നും തേടിപ്പിടിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള പല രേഖകൾ – സുറിയാനിയിലും മലയാളത്തിലുമുള്ളവ – മറ്റു സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്നും ലഭ്യമാകുന്നവയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവയുടെ ആധികാരികത വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഒരു ഡയറിയോ വ്യക്തിപരമായ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളോ എന്ന നിലയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതല്ല *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം.* പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അതിനുള്ള രൂപഘടനയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ് ഈ ചരിത്രകൃതി. മൂലരേഖകളെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചശേഷം *അതിന്റെ പകർപ്പ്* എന്ന തലക്കെട്ടോടെയാണ് അവ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. പലയിടത്തും അത്തരം രേഖകൾക്കുള്ള സ്ഥലം വിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രേഖകൾ ചേർത്തതായി കാണുന്നില്ല. അവ പിന്നീട് പകർത്താനായി മാറ്റി വച്ചിട്ട് വിട്ടുപോവുകയോ സമയം ലഭിക്കാതെ വന്നവയോ ആകാം.

മറ്റെല്ലാ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പോലെ *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമ*വും പക്ഷപാതിത്വത്തിൽ നിന്നും മുക്തമല്ല. എന്നാൽ വസ്തുതകളിലോ മൂലരേഖകളിലോ തന്റെ അഭിപ്രായത്തിനനുസൃതമായ മാറ്റിമറിക്കലുകൾ നടത്തിയതായി ഇതിൽ കാണുന്നില്ല. നിഗമനങ്ങളിലും, വിശദീകരണങ്ങളിലും ലേഖകന്റെ പക്ഷപാതിത്വത്തിനനുസൃതമായ മലക്കംമറിച്ചിലുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനാധാരമായി കാണിക്കുന്ന രേഖകളിൽ നിന്നും വായനക്കാരന് യഥാർത്ഥ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ഇതിനു തെളിവാണ്.

തനിക്കു മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകിയ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിലെ മേല്പട്ടക്കാരോടുള്ള വിധേയത്വവും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അധികാരമത്സരവും പ്രകടമാണെങ്കിലും അതേ അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാന്മാരുടെ കുതന്ത്രങ്ങളേയും, നടപടികളേയും പറ്റി ഏറ്റവും വിശദമായ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നത് ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു തന്നെയാണെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. തനിക്ക് സൗന്ദര്യപ്പിണക്കമുണ്ടായിരുന്ന – പരസ്പരം കേസുപോലും നടത്തിയ – മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ വളരെ മികച്ച ഒരു ചിത്രം ഈ കൃതി വായനക്കാരന് നൽകുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചന്റെ കഷ്ടപ്പാടും, നയചാതുരിയും വ്യക്തി മാഹാത്മ്യവും *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തിൽ* ബഹുമാനപുരസരം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നത് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരു സമ്പാദ്യമാണ് കൊച്ചിയുടെ പ്രഥമ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ കരവട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസ് ഈ കൃതിയിലൂടെ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ക്ലിഷ്ടമായ കൈയെഴുത്തും സുഗമമല്ലാത്ത ഭാഷയുമുള്ള – കാലത്തിന്റെ മങ്ങലുകൾ വന്നു തുടങ്ങിയ – ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടത് സഭയുടെ മാത്രമല്ല, കേരളചരിത്രത്തിന്റെ തന്നെ ആവശ്യമാണ്. അതിനുള്ള ഭഗീരഥപ്രയത്നം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു (*മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമം* പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സോഫിയാ ബുക്സ്, കോട്ടയം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്). *മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമത്തിന്റെ* പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ അംഗീകാരവും ശാശ്വത സ്മാരകവും.

(കൊച്ചി ഭദ്രാസനചരിത്രം, ഡിസംബർ 2002)

12

മലങ്കരസഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ

സമീപകാലത്ത് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റവും റിട്ടയർമെന്റും സംബന്ധിച്ച വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ വിട്ടുപോയ ഒരു സുപ്രധാന വസ്തുതയാണ് മലങ്കരസഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ വൈദീക ശ്രേണിയിലെ സ്ഥാനം. അതീവ ഗൗരവമുള്ള ഈ താത്വിക പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊരു പരാമർശനവും വർഷങ്ങൾ നീണ്ട ചർച്ചകളിലൊന്നും ഉയർന്നു വന്നില്ല.

പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ സഭാശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തിനു മൂന്നു പദവികളുണ്ട്. അവ യഥാക്രമം കാതോലിക്കാ (പാത്രിയർക്കീസ്), മെത്രാപ്പോലീത്താ, എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നിവയാണ്. നൽവരം ഒന്നാണെങ്കിലും ഇവയിൽ ഏറ്റവും താഴ്ന്നപടിയിലുള്ള എപ്പിസ്കോപ്പാമാർക്ക് സ്വതന്ത്രമായ യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് മാത്രം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട വ്യക്തിയാണ് എപ്പിസ്കോപ്പായെന്ന് ഹൂദായ കാനോനും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നിലധികം എപ്പിസ്കോപ്പാമാരുടെ മേലധികാരിയായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കാനോൻ നിയമം വിഭിന്നമാണ്. തങ്ങളുടെ ഭരണാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണ സ്വതന്ത്രാധികാരം ഹൂദായകാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്ക് നൽകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസുകൾ വിളിച്ചുകൂട്ടുവാനും, അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുവാനും, പ്രാദേശിക നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും, എപ്പിസ്കോപ്പാമാരെ വാഴിക്കുവാനും, നിയമിക്കുവാനും, സ്ഥലംമാറ്റുവാനുമുള്ള അധികാരം ഉൾപ്പെടുന്നു. തങ്ങളുടെ ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടി വി. മൂറോൻ കൂദാശ ചെയ്യുവാനും മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കാനോൻ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ അധികാരങ്ങൾ ഒന്നും ഏകപക്ഷീയമല്ല. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യപ്രകാരം സുന്നഹദോസിൽ കൂടിയാണ് നിർവഹിക്കേണ്ടതെന്നുമാത്രം.

മലങ്കരസഭയുടെ പാരമ്പര്യപ്രകാരം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ ഒരു മെത്രാൻ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. എല്ലാ എപ്പിസ്കോപ്പൽ അധികാരവും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. മലങ്കര പള്ളിയോഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുന്നഹദോസ്. 1877 -ൽ പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ഏകപക്ഷീയമായി മലങ്കരസഭയെ ഏഴ് ഇടവകകളായി തിരിക്കുകയും, മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായെ കൂടാതെ ആറ് മെത്രാന്മാരെ കൂടി വാഴിക്കുകയും അവർക്ക് ഇടവക തിരിച്ച് സ്ഥാത്തിക്കോൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിന്റെയും അധികാരങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരം മലങ്കരയിൽ ഉറപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് പാത്രിയർക്കീസ്

ഈ നടപടിക്കു തുനിഞ്ഞത്. തങ്ങളുടെ ഇടവകയിൽ പൂർണ്ണ അധികാരത്തോടെ ഭരണം നടത്തുവാൻ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായാണ് ഇവരെ വാഴിച്ചത്. സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും ഇടവക വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പ്രാദേശിക എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനുള്ള കരുതൽ നടപടിയായിരുന്നു ഇത്. ഇതേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി *ഒരുവൻ മറ്റൊരുവന്റെ ഇടവകയിൽ കടക്കരുതെന്ന്* രേഖാമൂലവും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അനുസരിക്കരുതെന്ന് വാക്കാലും പാത്രിയർക്കീസ് കർശന നിർദ്ദേശം നൽകി.

എന്നാൽ ഈ വിഭജിച്ചുഭരിക്കൽ നയം ഫലവത്തായില്ല. പാത്രിയർക്കീസ് ഇന്ത്യവിട്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആറു നവമെത്രാന്മാരെയും തന്റെ മേലധികാരം അംഗീകരിക്കുന്ന നിലയിലെത്തിക്കുന്നതിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ വിജയിച്ചു. ഒറ്റപ്പെട്ട ചില മുറുമുറുപ്പുകൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും മലങ്കരമെത്രാൻ എന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ മേലധികാരം നടത്തുന്നതിൽ നിന്നും അവയ്ക്ക് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ തടയാൻ സാധിച്ചില്ല.

പക്ഷേ, ഇടവകമെത്രാന്മാരുടെ നിയമനംകൊണ്ടുണ്ടായ നിയമപ്രശ്നം ഈ കീഴടങ്ങൽ കൊണ്ട് അവസാനിച്ചില്ല. ഈ നിയമനങ്ങൾകൊണ്ട് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് പൊതുവിലുള്ള ഭരണാധികാരം നഷ്ടമായി എന്ന് അന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കേസിൽ നവീകരണക്കാർ വാദിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പന യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വാദം ശരിവയ്ക്കുന്നു എങ്കിലും മലങ്കര അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെയും തന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോന്റെയും പിൻബലത്തിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് *മലങ്കര മെത്രാന്റെ മേൽസ്ഥാനവും പൊതുവിനടുത്ത അധികാരവും* നിലനിൽക്കുന്നതായി വാദിച്ചു.

ഈ കേസിൽ പ. പരുമല തിരുമേനി തങ്ങളുടെമേൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് മേലധികാരമുണ്ടെന്നു മൊഴി കൊടുത്തു. ഈ കേസിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് മേലധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാനായെങ്കിലും ഈ വാദത്തിനാസ്പദമായ നിയമപ്രശ്നം - മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ സ്ഥാനം - നിലനിന്നു.

പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ടി. സാക്ഷിമൊഴിയിൽ ഇതിനു വിശദീകരണം നൽകാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രദ്ധേയമായ നാലു വസ്തുതകളാണ് അദ്ദേഹം എടുത്തു പറയുന്നത്.

1. എല്ലാ ഭദ്രാസനവും മലങ്കര മെത്രാന്റെ കീഴിലാണ്.
2. താൻ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പായല്ല.
3. ആത്മീയമായി താനും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും തുല്യരാണ്.

4.മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഭാഗികമായോ പൂർണമായോ വിലക്കാൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്.

ഈ മൊഴിയെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ

സ്ഥാനം ആത്മീയം - ലൗകീകം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി വേർതിരിക്കുന്നതിന്റെ പരോക്ഷ സൂചനകൾ കാണാം. ആത്മീയമായി ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്തായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും തുല്യരാണെന്നു പറയുമ്പോൾത്തന്നെ ലൗകീകമായ മേലധികാരം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. അതിനാൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോനനുസരിച്ചും ഹൂദായകാനോൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന അധികാരാവകാശങ്ങളനുസരിച്ചും ഉള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താമാരല്ല നവാഭിഷിക്തരായ ആറു പേരും എന്നതാണ് ഈ മൊഴിയുടെ പ്രത്യക്ഷ സൂചന. സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനത്തിൽ, ഹൂദായ കാനോൻ എപ്പിസ്കോപ്പാമാർക്കു നൽകിയ അവകാശാധികാരങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഈ മൊഴിയനുസരിച്ച് മലങ്കരയിലെ ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്ക് യോജിക്കുക.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം കൊണ്ടും, 1889-ലെ റോയൽകോടതി വിധി മൂലമുണ്ടായ അനുകൂലസാഹചര്യംകൊണ്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ വിശദീകരണങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ ഭരണം നടത്തുവാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമി പ. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമനെ 1912-ൽ നിയമവിരുദ്ധമായി മുടക്കിയതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ വ്യവഹാര പരമ്പരകളിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ വിശദീകരണം നൽകേണ്ടിവന്നു.

കാനോൻ വിദഗ്ദനായ പ. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ ഈ പ്രശ്നത്തിന് കാനോനികമായ ഒരു വിശദീകരണമാണ് നൽകിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, കാനോനിൽ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങൾ ഉള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ കൂടാതെ *മെത്രാപ്പോലീത്താ* എന്ന ബഹുമാന നാമത്തോടുകൂടിയ എപ്പിസ്കോപ്പാമാരുമുണ്ട്. മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ *മെത്രാപ്പോലീത്താ* എന്ന സ്ഥാനനാമമുള്ള എപ്പിസ്കോപ്പാമാർ മാത്രമാണ് (1104 ചിങ്ങം 27 ലെ മൊഴി).

ഇത്തരമൊരവസ്ഥക്ക് ഹൂദായ കാനോനിൽ വ്യക്തമായ ഒരു ഉദാഹരണമുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ യെറുശലേം പാത്രിയർക്കീസ് ഭരണപരമായി കൈസറിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പാ മാത്രമാണ്. സ്ഥാനനാമം പാത്രിയർക്കീസ് എന്നാണെങ്കിലും അന്തോഖ്യൻ സഭയിൽ മൂന്നാം സ്ഥാനമുണ്ടെന്നല്ലാതെ പാത്രിയർക്കീസിനടുത്ത സവിശേഷാധികാരമൊന്നും യെറുശലേം പാത്രിയർക്കീസിനു നൽകിയിട്ടില്ല.

ഏക മെത്രാൻ എന്ന നിലയിൽ നിന്നും *ബഹു മെത്രാന്മാർ* എന്ന നിലയിലേക്കു മാറുകയും, സ്വന്തമായ ഒരു കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്ത് മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ അധികാരശ്രേണി രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ ശ്രമിച്ചു. മലങ്കരമെത്രാൻ സ്ഥാനം കൂടി കാതോലിക്കായിൽ ലയിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം കാതോലിക്കായിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഒരു മേല്പട്ടശ്രേണിക്കു രൂപംകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം തയാറാക്കി 1932-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നക്കൽ ഭരണഘടന ഒരു ത്രിതല മേല്പട്ട ശ്രേണിയാണ് മലങ്കരയ്ക്ക് വിഭാവനം ചെയ്തത്.

ടി. ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് മലങ്കര സഭയെ മൂന്നു മഹാ ഇടവകകളായി തിരിച്ചു. ഇവയിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ (അങ്കമാലി, നിരണം) അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും കോട്ടയത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുമായിരിക്കും. ഓരോ മഹായിടവകയും നാല് ഇടവകകളായി തിരിക്കുകയും അവയുടെ ഭരണാധികാരികൾ എപ്പിസ്കോപ്പാമാരായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. മഹായിടവക മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്ക് പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടാനും, എപ്പിസ്കോപ്പാമാരെ വാഴിക്കാനും, വി. മൂറോൻ കൂദാശ ചെയ്യുവാനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഈ ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ, അതത് മഹായിടവകയിൽ വിശ്വാസം, പട്ടത്വം, ഡിസിപ്ലിൻ ഇവയെപ്പറ്റി തീരുമാനമെടുക്കാൻ പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസിന് അധികാരമുണ്ട്. മലങ്കര മെത്രപ്പോലീത്താ എന്ന സ്ഥാനം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം മലങ്കരസഭയിൽ അധികാരമുള്ള മറ്റു മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭരണഘടന നടപ്പായിരുന്നെങ്കിൽ കാതോലിക്കായെ കൂടാതെ രണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ഹൂദായ കാനോൻ വിവക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളോടുകൂടി മലങ്കരസഭയിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ഭരണസംവിധാനം മലങ്കരസഭ അംഗീകരിച്ചില്ല. പകരം കാതോലിക്കായിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ മറ്റൊരു സംവിധാനത്തിനാണ് 1934-ൽ പാസാക്കിയ ഭരണഘടന രൂപംകൊടുത്തത്. നിലവിലുള്ള സംവിധാനം പൂർവീകമായ രീതിയിൽ മലങ്കര മെത്രാനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. കാതോലിക്കാ തന്നെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം കൂടി വഹിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്താ ണ് 1934-ൽ ഭരണം കാതോലിക്കായിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്.

നിലവിലുള്ള ഭരണഘടനപ്രകാരം മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്കും എപ്പിസ്കോപ്പാമാർക്കും ഭരണപരമായി വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നതനുസരിച്ചുമാത്രം ഭദ്രാസന ഇടവകകളെ ഭരിക്കുവാനുള്ള അധികാരമാണ് അവർക്കുള്ളത്. പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടുവാനോ മേല്പട്ടസ്ഥാനം കൊടുക്കുവാനോ വി. മൂറോൻ കൂദാശ ചെയ്യുവാനോ അവരെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. വിശ്വാസം, പട്ടത്വം, ഡിസിപ്ലിൻ ഈ കാര്യത്തിൽ സ്വന്തമായി തീരുമാനമെടുക്കുവാനും അധികാരമില്ല. ഇടവകഭരണംപോലും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മേൽനോട്ടത്തിലാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്നും മലങ്കരയിൽ ഹൂദായ കാനോൻ പ്രകാരമുള്ള ഏക മെത്രാപ്പോലീത്താ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മാത്രമാണ്. കൊല്ലവർഷം 1104-ൽ പ. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതുപോലെ *മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന സ്ഥാനനാമമുള്ള എപ്പിസ്കോപ്പാമാർ* മാത്രമാണ് ഇന്ന് മലങ്കരയിലുള്ള മറ്റു മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ.

ഭരണഘടനപ്രകാരം മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ്. അവരെ വാഴിക്കുന്നതും സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ്. നിശ്ചിതവ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ച് കാതോലിക്കാ/മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ കല്പന നൽകുമ്പോഴാണ് അവർക്ക് ഇടവക ഭരണം ലഭ്യമാകുന്നത്. അതും സ്വതന്ത്രമല്ലാത്ത - മേൽനോട്ടത്തിനു വിധേയമായ -

ഭരണാധികാരം മാത്രം. അതിനാൽ മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റത്തിനു കാനോൻ നിയമപ്രകാരമുള്ള തടസ്സമൊന്നുമില്ല. സഭാ ഭരണഘടനയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം നിരോധിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളൊന്നുമില്ല.

മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്ക് സ്ഥലംമാറ്റത്തിനെതിരായി കാനോൻ പ്രകാരമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ അധികാരങ്ങൾ (അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ) അവകാശപ്പെട്ടുകൂടാ. കാരണം അവർ എപ്പിസ്കോപ്പാമാർ മാത്രമാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പാമാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം ഹൂദായ കാനോനു വിരുദ്ധവുമല്ല.

(അൽമായവേദി, ഓഗസ്റ്റ്, 2006)

13

മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം മുതൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന വരെ

മലങ്കരസഭയിൽ ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്ന നിയമസംഹിത, 1934-ൽ പാസാക്കിയ സഭാഭരണഘടനയാണ്. ഈ ഭരണഘടന രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമത്തെ സമഗ്ര ഭേദതിക്ക് മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി ശുപാർശ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു.

ഈ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് കൂദാശപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ബാർഎബ്രായയുടെ *ഹൂദായ കാനോൻ* എന്നറിയപ്പെടുന്ന നോമാ കാനോനും സഭയിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഇവകൂടാതെ അസോസിയേഷൻ, മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി, എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് മുതലായവയുടെ നടപടിച്ചട്ടങ്ങളും ഈ ഭരണഘടനയ്ക്ക് വിധേയമായി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1934-ൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയത് 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനകളുടെ പിൻബലത്തോടെയാണ്. എന്നാൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഒരു ഭരണക്രമം നൽകിയത് മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസാണെന്ന വാദം നിരർത്ഥകമാണ്. ആദ്യ ലിഘിത ഭരണഘടന എന്ന അവകാശവാദംപോലും മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു അവകാശപ്പെടാനാവില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

1498-ൽ ആരംഭിച്ച പോർട്ടുഗീസ് യുഗത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് വ്യക്തമായ ഒരു ഭരണക്രമം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനു ലിഘിത രൂപമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നറിയാൻ ഇന്ന് മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ പോർട്ടുഗീസ് രേഖകൾപ്രകാരം മലങ്കരസഭയുടെ ആത്മീയവും, ലൗകീകവും, മതപരവുമായ ഭരണത്തിന് കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു സംവിധാനവും നിയമങ്ങളും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം

കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിനു മുമ്പുള്ള മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ഭരണസംവിധാനത്തെയോ നിയമസംഹിതയെയോ *മതപരം* എന്നുമാത്രം വിശേഷിപ്പിക്കാനാവില്ല. അത് സമഗ്രമായ ഒരു ജീവിത രീതിയായിരുന്നു. *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം* എന്നാണ് ഇത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആകത്തുകയായിരുന്നു കേരളീയ സംസ്കൃതി. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പരസ്പരാവലംബങ്ങളും പരസ്പരാശ്രിതവുമായിരുന്നു.

*മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തിന്റെ വേരുകൾ തേടിയാൽ അത് ഒരു

ദിവസം കൊണ്ടു രൂപപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതചര്യയല്ലെന്നു വ്യക്തമാകും. കേരളീയ സമൂഹത്തിന് കാലാകാലങ്ങളിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് രൂപം കൊണ്ട ഒന്നാണ് *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം. മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം* രൂപപ്പെട്ടത് പ്രധാനമായും താഴെ പറയുന്ന അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നാണ്.

1. പൗരസ്ത്യ കൽദായ സഭയുടെ സഭാവിജ്ഞാനീയവും, കൂദാശകളും, വൈദീക ശ്രേണിയും.

2. കേരളത്തിന്റെ പൊതു സംസ്കൃതിയും പാരമ്പര്യങ്ങളും.

3.നമ്പൂതിരി മതത്തിന്റെ ജാതിവ്യവസ്ഥയും, *കുലധർമ്മവും,* സംസ്കാരങ്ങളും.

മലങ്കരയിലെ പാരമ്പര്യപ്രകാരം ക്രിസ്തുവർഷം 345-ൽ ക്നായിത്തൊമ്മനോടൊപ്പം വന്ന ഉറഹായിലെ മാർ ജോസഫ് മെത്രാൻ മുതലാണ് മലങ്കരസഭയുടെ പേർഷ്യൻ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഏതായാലും കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിൽ മാർ സാബോർ, മാർ അഫ്രോത്ത് എന്നിവരുടെ ആഗമനത്തോടെ ഈ ബന്ധം ശാശ്വതമായി എന്നത് നിസംശയമാണ്. ഈ പേർഷ്യൻ ബന്ധം പേർഷ്യൻ സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെയും കൂദാശകളെയും മലങ്കരസഭ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന് ഇടയാക്കി. പേർഷ്യൻ വൈദീക മേലദ്ധ്യക്ഷതയും മറ്റു സഭകളോടൊന്നും ബന്ധമില്ലാത്ത അവസ്ഥയും ഇവയുടെ നിർവിഘ്നമായ നിലനിൽപ്പിനു സാഹചര്യമൊരുക്കി.

കേരളത്തിന്റെ പൊതുവായ ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിൽ ബുദ്ധ-ജൈന മതങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അപരിമിതമായിരുന്നു. ബുദ്ധ-ജൈനമതങ്ങൾ കേരളത്തിൽ നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്ന കാലത്താണ് ക്രിസ്തുമതം ഈ മണ്ണിൽ വേരുപിടിച്ചത്. പിൽക്കാലത്ത് ബുദ്ധ-ജൈനമതങ്ങളെ പുറത്താക്കി ബ്രാഹ്മണ ഹിന്ദുമതം കേരളം കീഴടക്കിയപ്പോഴും ക്രിസ്തുമതം ആ ദിഗ്വിജയത്തിൽ നിലംപരിശാകാതെ പിടിച്ചുനിന്നു. ഈ ദിശാഭ്രംശത്തിൽ ബ്രാഹ്മണമതമെന്നതുപോലെ ക്രിസ്തുമതവും പൂർവിക സംസ്കൃതിയുടെ അംശങ്ങളെകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുവാനും നിലനിർത്തുവാനും നിർബന്ധിതരായി. ഈ ബ്രാഹ്മണപൂർവ സംസ്കാരവും *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ നിർണായക പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ പിൽക്കാലരൂപീകരണത്തിൽ നിർണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയത് നമ്പൂതിരി മതത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടായിരുന്നു. ചാതുർവണ്യ വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ സമഞ്ജസപ്പെടുവാൻ നസ്രാണികൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതചക്രവും ഭരണക്രമവും നമ്പൂതിരി വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുരൂപമായി ക്രമപ്പെടുത്തി. അവരുടെ ഷോഡ ചൗളാദി സംസ്കാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയോ ക്രൈസ്തവ കൂദാശകൾ അവയ്ക്കുപകരം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയോ ചെയ്തു. നസ്രാണികളുടെ മേൽ വൈദീക-ലൗകീക അധികാരങ്ങളൊന്നും നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഇല്ലായിരുന്നു. നസ്രാണികൾക്ക് പൂർണമായും സ്വയംഭരണമാണ് ഈ കാര്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

ജാതിവ്യവസ്ഥ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന പ്രധാന സുരക്ഷിതത്വവും തൊഴിൽ പരിരക്ഷയും സ്വയംഭരണാവകാശവും നസ്രാണികൾക്ക് കേരളീയസമൂഹത്തിൽ ഭീഷണികൾ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തു.

അന്നത്തെ നസ്രാണികളുടെ ഭരണവ്യവസ്ഥ ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും എപ്പിസ്കോപ്പസിയുടെയും ഒരു സമഞ്ജസ രൂപമായിരുന്നു. നമ്പൂതിരി സമൂഹത്തിന്റെ ദേശവ്യവസ്ഥയും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിസഭയുടെ പട്ടത്വ ശ്രേണിയും സമ്മേളിപ്പിച്ച്, ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുരൂപമായി രൂപപ്പെടുത്തിയതായിരുന്നു ഈ വ്യവസ്ഥ. പള്ളിയോഗങ്ങളും അർക്കദ്യക്കോനുമായിരുന്നു ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ. ഇത്തരമൊരു സഭാസംവിധാനം പാശ്ചാത്യ സഭകൾക്ക് ക്രൈസ്തവമായി കണക്കാക്കാവുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യ കൊളോണിയൽ ശക്തികൾ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളെല്ലാംചേർന്നു നസ്രാണികൾക്ക് തനതായ ഒരു ജീവിതശൈലി രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കോ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കോ, ഒരു പരിധിവരെ പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിനോ ഉൾക്കൊള്ളാവുന്നതായിരുന്നില്ല *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ*ത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവികത. പക്ഷേ നസ്രാണിസമൂഹത്തിന് തങ്ങളുടെ ക്രൈസ്തവ മതവിശ്വാസം അടിസ്ഥാന രൂപത്തിലെങ്കിലും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ഈ സംവിധാനം മൂലം കഴിഞ്ഞു.

കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരി കേന്ദ്രീകൃത ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമായി മാറുകയും അതിനനുസൃതമായ നിയമസംഹിതകളും ജീവിതരീതികളും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ നസ്രാണികളുടെ സാമൂഹിക സുരക്ഷ ഉറപ്പായി. *ജാതി* എന്ന അസ്ഥിത്വവും, *കുലധർമ്മ*ത്തിന്റെ തൊഴിൽ പരിരക്ഷയും സാമ്പത്തികവും മതപരവുമായ സുരക്ഷിതത്വവും ഉറപ്പാക്കി. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനു മുമ്പ് നസ്രാണി സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയ്ക്കുണ്ടായ ഭീഷണി നസ്രാണി വാണിജ്യ തലസ്ഥാനമായ കൊടുങ്ങല്ലൂരിനെ പിൻതള്ളി കോഴിക്കോടു നേടിയ വിദേശ വ്യാപാര വളർച്ചയും അതിനനുബന്ധമായ സാമൂതിരി - കൊച്ചി രാഷ്ട്രീയവുമായിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യ അധിനിവേശം

ഒരു കയ്യിൽ വാളും മറുകയ്യിൽ കുരിശുമായി ലോകം വെട്ടിപ്പിടിക്കാനിറങ്ങിയ പോർട്ടുഗീസ്-റോമൻ കത്തോലിക്കർ ദർശിച്ചത് ഇപ്രകാരം സുരക്ഷിതരായ ഒരു നസ്രാണിസമൂഹത്തെയാണ്. സാമൂഹികമായ അരക്ഷിതാവസ്ഥയോ മതപീഡനമോ നസ്രാണികൾക്ക് അന്നില്ലായിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ വിദേശ വ്യാപാര കുത്തക തകർന്നെങ്കിലും ഉൾനാടൻ വ്യാപാര ശൃംഖല നസ്രാണികളുടെ കൈവശമായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പോർട്ടുഗീസ് സാമ്രാജ്യമോ റോമൻകത്തോലിക്കാ സഭയോ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ പോർട്ടുഗീസ് നാവികശക്തിയുടെ പരിരക്ഷയോ റോമൻകത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആത്മീയ അനുഗ്രഹങ്ങളോ തേടി നസ്രാണികൾ അവരെ

ആശ്രയിക്കുവാൻ യാതൊരു സാദ്ധ്യതയുമില്ലായിരുന്നു. ഈ രീതിയിലൊക്കെ നസ്രാണികളെ ആശ്രിതരാക്കുവാൻ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലം പാശ്ചാത്യർ നടത്തിയ ശ്രമമെല്ലാം വിഫലമായി.

ജാതിവ്യവസ്ഥ നൽകുന്ന സാമൂഹിക പരിരക്ഷയും *കുലധർമ്മം* നൽകുന്ന തൊഴിൽ പരിരക്ഷയും നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളംകാലം നസ്രാണികളെ തങ്ങളുടെ അധീനതയിൽ ലഭിക്കുകയില്ലെന്ന് പാശ്ചാത്യർക്ക് മനസ്സിലായി. നസ്രാണികളെ തങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു സമൂഹമാക്കുവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ഈ പരിരക്ഷ ഇല്ലാതാക്കുക എന്നതാണെന്നും അവർക്ക് ബോധ്യമായി. അതിനാകട്ടെ, അവരുടെ ജാതി ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുക എന്ന തൊഴികെ മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു താനും.

വളരെ പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ഉദാഹരണം ഇക്കാര്യത്തിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലം കൊണ്ട് കൊച്ചിയിൽ രൂപപ്പെട്ട പരിവർത്തിത ക്രൈസ്തവ സമൂഹം പൂർണ്ണമായും പോർട്ടുഗീസ് ആശ്രയത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. വിവിധ കീഴ്ജാതികളിൽ നിന്നും മതം മാറിയവരും യൂറോപ്യൻ സങ്കരവർഗ്ഗക്കാരും ചേർന്ന ഈ വിഭാഗത്തിന് പ്രത്യേക ജാതിയോ *കുലധർമ്മമോ* ഇല്ലാത്തതിനാൽ എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ ചെയ്യുവാനോ പൗരാവകാശം നൽകുവാനോ പ്രാദേശിക ഭരണാധികാരികൾ വിസമ്മതിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി പൂർണമായും പോർട്ടുഗീസ് അധികാരികളെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായി അവർ രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ്

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനെ വിലയിരുത്താൻ. പോർട്ടുഗീസ് ഭരണാധികാരികളും റോമൻ കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരും മതപരവും സാമൂഹികവും ആചാരപരവുമായ അനേകം മാറ്റങ്ങൾ നസ്രാണി സമൂഹത്തിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. നസ്രാണി സമൂഹത്തെ പാശ്ചാത്യ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്ക് അനുരൂപപ്പെടുത്തുവാനാണ് ഈ മാറ്റങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചത്.

നസ്രാണികൾക്കാകട്ടെ മതവും സാമൂഹികഘടനയും വേർപിരിക്കാനാവുന്നതായിരുന്നില്ല. അവയെല്ലാം കൂടി ഒന്നുചേർന്നതായിരുന്നു അവരുടെ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*മെന്ന ജീവിതവ്യവസ്ഥ. പാശ്ചാത്യരുടെ മതവിശ്വാസവും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ചേർത്ത് ഇതിനു സമാനമായി *കേപ്പായുടെ മാർഗ്ഗം* എന്നപേര് നസ്രാണികൾ നൽകി. യഥാർത്ഥത്തിൽ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗവും ശീമോൻ പത്രോസിന്റെ മാർഗ്ഗവും* തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലാണ് കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിൽ അവസാനിച്ചത്.

നസ്രാണികളെ പോർട്ടുഗീസ് രാജ്യശക്തിക്കും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്കും വിധേയമാക്കുവാൻ നസ്രാണി സമൂഹത്തിൽ താഴെപറയുന്ന കാതലായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് പോർട്ടുഗീസുകാർ കണക്കുകൂട്ടി.

1. നസ്രാണികളുടെ *ജാതി* അധിഷ്ഠിത ജീവിത വ്യവസ്ഥ തകർത്ത് അവരെ ജാതിരഹിതരാക്കുക. അതുവഴി കേരളസമൂഹത്തിൽ അവരെ നിസഹായരാക്കി മാറ്റുക.

2. പള്ളിയോഗങ്ങളിലും മലങ്കര പള്ളിയോഗത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുക.

3. ബാഗ്ദാദിലെ കാതോലിക്കായുമായുള്ള ആത്മീയ ബന്ധം വിഛേദിച്ച് റോമൻ പാപ്പായുടെ കീഴിൽ മെത്രാന്മാരിലും അവർ നിയമിക്കുന്ന വികാരിമാരിലും കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു അധികാരശ്രേണി നിർമ്മിക്കുക.

4. *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത് പാശ്ചാത്യ മാർഗ്ഗം സ്ഥാപിക്കുക.

ഈ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളോടെയാണ് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. ചില റോമൻ കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരൻമാർ വിപ്ലവകരമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന തൊട്ടുകൂടായ്മക്കെതിരെയുള്ള കാനോനുകൾപോലും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഉദ്ദേശശുദ്ധി ഇല്ലാത്തവയാണെന്നു കാണാം. മുകളിൽ പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യങ്ങളോടെയാണ് എല്ലാ കാനോനാകളും രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് അവ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

എടത്തിലെ മര്യാദ

ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകളുടെ ഗതി എന്തായാലും ഒന്നര നൂറ്റണ്ടുകാലത്തെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഹവാസം അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും അനേകം പാശ്ചാത്യ കലർപ്പുകൾ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തിനു സംഭാവനചെയ്തു. 1653–ലെ കൂനൻകുരിശു സത്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാനമായിരുന്നെങ്കിലും പാശ്ചാത്യ കലർപ്പുകളെ പൂർണമായും അതിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. തുടർന്ന് 1665–ൽ ആരംഭിച്ച അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തെക്കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തതോടെ *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗം* കൂടുതൽ സങ്കീർണമാവുകയും അതിന്റെ ഐക്യരൂപം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മലങ്കരയിൽ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വിവിധ രീതിയിലുള്ള നടപടികൾ – ആത്മീയവും, ഭൗതീകവും, ഭരണപരവും – ഇതോടെ നിലവിൽ വന്നു.

എങ്കിലും മലങ്കരസഭയ്ക്കാകമാനം ബാധകമായ ചില ചട്ടക്കൂടുകളെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കുവാൻ നസ്രാണികൾക്കു കഴിഞ്ഞു. *എടത്തിലെ മര്യാദ* എന്ന പേരിലാണ് നസ്രാണി ജീവിതശൈലി പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വർദ്ധിച്ചുവന്ന പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ *എടത്തിലെ മര്യാദ*യിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഇതിനിടയിലും സർവശക്തമായ മലങ്കര പള്ളിയോഗം ഈ മാറ്റങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ട് അവയെ പൊതുസഭയുടെ നിയമമാക്കി മാറ്റുന്നതിൽ – അതിൽ കൂദാശപരവും, സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ ഘടകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടും – വിജയിക്കുന്നതായി പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ രേഖകൾ തെളിയിക്കുന്നു.

ഐക്യരൂപം നഷ്ടപ്പെട്ട *എടത്തിലെ മര്യാദ*യുടെ സങ്കീർണതകൾ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിലും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിലും മലങ്കരസഭയെ കലാപകലുഷിതമാക്കി. കൂദാശ-ആചാര - അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഐക്യരൂപം വരുത്തുകയും സഭാഭരണകാര്യത്തിൽ പൊതുവായ ഒരു രീതി അവലംബിക്കുകയുമായിരുന്നു ഇതിൽനിന്നും കരകയറാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം 1809-ലെ *കണ്ടനാടു പടിയോല*യെ വിലയിരുത്താൻ.

കണ്ടനാടു പടിയോല

താറുമാറായ *എടത്തിലെ മര്യാദ*യെ കാലസ്ഥിതിക്കനുരൂപമായവിധം പുനർനിർമിക്കുക എന്ന ദൗത്യമാണ് 1809 ചിങ്ങം 1-ന് കണ്ടനാട്ടുപള്ളിയിൽ കൂടിയ മലങ്കര പള്ളിയോഗം നിർവഹിച്ചത്. കൂദാശാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ഇടവകപള്ളി ഭരണമടക്കമുള്ള കാര്യങ്ങളും കണ്ടനാട്ടു പടിയോലയിൽ പരാമർശവിധേയമാകുന്നുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ ലഭ്യമായ ആദ്യ ലിഖിത ഭരണഘടനയാണ് 1809-ലെ കണ്ടനാടു പടിയോല. സഭയുടെ ഐക്യരൂപം നിലനിർത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിലാണ് സെമിനാരി സ്ഥാപനം, ആണ്ടു തക്സായുടെ പ്രചാരം മുതലായവ കണ്ടനാടു പടിയോലയിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നും അതിന്റെ വിശകലനത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

1809-ലെ കണ്ടനാടു പടിയോലയെ തുടർന്നുണ്ടായ സെമിനാരി സ്ഥാപനം, പകലോമറ്റം വാഴ്ചയുടെ അസ്തമനം, തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന മെത്രാൻമാർ, പാശ്ചാത്യ - പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ബാന്ധവം മുതലായവ നസ്രാണി വ്യവസ്ഥയെ വീണ്ടും തകിടം മറിച്ചു. വേലുത്തമ്പി കലാപത്തെത്തുടർന്ന് തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമുണ്ടായ വൻപിച്ച സാമൂഹിക പരിവർത്തന പ്രക്രിയയും നസ്രാണി വ്യവസ്ഥയെ സാരമായി ബാധിച്ചു. എങ്കിലും പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ മലങ്കരപള്ളിയോഗം സർവശക്തമായിത്തന്നെ തുടരുന്നതായി കാണാം. പക്ഷേ റോമൻ കത്തോലിക്കരും തുടർന്ന് അന്തോഖ്യൻ മേല്പട്ടക്കാരും പ്രചരിപ്പിച്ച മെത്രാനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണവ്യവസ്ഥ *മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകത്വം* എന്ന ദുഷിച്ച രീതിയിലേയ്ക്കു സാവധാനം വളരുന്ന പ്രക്രിയയും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദൃശ്യമാണ്. പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ്, മലങ്കരപള്ളിയോഗത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൂടാതെ മേല്പട്ടസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുകയും രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്തതോടെ മലങ്കരപള്ളിയോഗം അസ്തപ്രഭമായി. മലങ്കരസഭാഭരണം എല്ലാതലങ്ങളിലും *കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ* എന്ന നിലയിലായി.

ചട്ടവര്യോല

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കൊ.വ. 1028 ൽ പഴയസെമിനാരിയിൽ കൂടിയ മലങ്കരപള്ളിയോഗം 151 വകുപ്പുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു *ചട്ടവര്യോല* പാസാക്കിയത്. മലങ്കരസഭയുടെ വിശ്വാസപരവും ആചാരപരവുമായ വിഷയങ്ങളെ

സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതും, ഭരണത്തിന്റെ എല്ലാതലങ്ങളെയും, പരാതികൾ, വിധികൾ മുതലായ വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നതുമായ *ചട്ടവര്യോല* അന്നത്തെ നിലയിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്നും ഉദാത്തമായ ഒരു നിയമാവലിയാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ നിയമാവലിയും ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിയില്ല. ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ മെത്രാനും ജനങ്ങളും ഇതു ലംഘിച്ചു തുടങ്ങിയതാണ് പരാജയത്തിനു കാരണമായി പറയുന്നത്.

പരുമല സുന്നഹദോസ്

പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെതിരായി പട്ടമേറ്റുവന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ മുമ്പിൽ മലങ്കരസഭയെ പുതുക്കിപ്പണിയുക എന്ന ഭീമമായ വെല്ലുവിളിയാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇതിന് മലങ്കരപള്ളിയോഗത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. വ്യക്തമായ ഒരു ചട്ടക്കൂടില്ലാതെ മലങ്കരപള്ളിയോഗം മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഈ കാഴ്ചപ്പാടോടെയാണ് 1872-ൽ അദ്ദേഹം ഒരു മലങ്കരപള്ളിയോഗം പരുമല സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്.

1873-ൽ പരുമലയിൽ കൂടിയ മലങ്കരപള്ളിയോഗം മലങ്കര അസോസിയേഷനും അസോസിയേഷന് ഒരു മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയും രൂപീകരിച്ചു. മലങ്കരസഭയുടെ കേന്ദ്രഭരണത്തിൽ ഈ കമ്മറ്റിക്കുള്ള സുപ്രധാനമായ സ്ഥാനം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു.പക്ഷേ ഈ ശ്രമം ഫലവത്തായില്ല മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ രാജകീയ പിൻബലമുള്ള അധികാരത്തേക്കാൾ പരദേശി മെത്രാൻ മാർ യൂയാക്കീം കൂറിലോസിന്റെ അധികാരഭ്രമമാണ് ഈ ശ്രമത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തിയത്. ഒരു നിയമത്തിനും വഴങ്ങുവാൻ മനസ്സില്ലാത്ത അന്നത്തെ നസ്രാണി മനസ്ഥിതിയും ഈ നിയമത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ്

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 1876-ൽ മുളന്തുരുത്തിയിൽ കൂടിയ മലങ്കര പള്ളിയോഗം പരുമല സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ വീണ്ടും പാസാക്കി അസോസിയേഷൻ രൂപീകരിച്ചു. 1873-ലെ പരുമല സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളുടെ ഏതാണ്ട് തനിപ്പകർപ്പാണ് മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ പാസാക്കിയത്. അതിനാൽ മലങ്കര അസോസിയേഷനും, അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയും പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ദാനമാണെന്ന ചിലരുടെ വാദം തികച്ചും അസംബന്ധമാണ്. അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സൂത്രധാരകൻ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനാണ്.

ആദ്യകാലത്ത് നവീകരണക്കാരുമായുള്ള കേസിനാവശ്യമായ പണമുണ്ടാക്കുക എന്നതായിരുന്നു മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയുടെ മുഖ്യ കർമ്മം. കേസുകൾ ഏതാണ്ട് അവസാനിച്ചതോടെ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി നിയമനിർമ്മാണ

നടപടികളിലേക്കു കടന്നതായി 1876 മുതൽ 1912 വരെയുള്ള അസോസിയേഷൻ – മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി മിനിട്സുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന

മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് 1934–ൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന പാസാക്കിയത്. പക്ഷേ ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ ദൗർഭാഗ്യകരമായ ഒരു സംഭവവികാസം ഉരുത്തിരിഞ്ഞിരുന്നു എപ്പിസ്കോപ്പസിയും ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള അധികാര വടംവലിയായിരുന്നു അത്. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും തുടർന്ന് അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയും മലങ്കരയിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് മെത്രാനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണ സംവിധാനമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പരമ്പരാഗത അവകാശവുമായിയാണ് നസ്രാണിപ്പരിഷ അതിനെ നേരിട്ടത്. ജനാധിപത്യത്തിനു ഉയർന്ന സ്ഥാനം നൽകുന്ന പാശ്ചാത്യ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റിസത്തിന്റെ പിൻബലവുമുണ്ടായിരുന്ന മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസാണ് *മെത്രാൻമാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന്റെ* ഏറ്റവും വലിയ ദൃഷ്ടാന്തം എന്നത് വിരോധാഭാസവും.

ഈ പശ്ചാത്തലവും 1876– നു ശേഷം മലങ്കരയിൽ രൂഢമൂലമായ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാവിജ്ഞാനീയവും മെത്രാനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ഭരണ സംവിധാനമാണ് സഭയ്ക്കാവശ്യം എന്ന ചിന്ത വളർത്തുവാൻ ഇടയായി. ഇതിനെ അനുകൂലിക്കാത്ത ഒരു പ്രബല വിഭാഗവും സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഘർഷം ഭരണഘടനാ നിർമാണ കമ്മറ്റിയിലും പ്രതിഫലിച്ചു. തങ്ങളുടെ ന്യായമായ അവകാരങ്ങൾ ഭരണഘടനയിൽ ചേർക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചതിനാൽ ഭരണഘടനാ നിർമാണകമ്മറ്റിയിലെ ജനപ്രതിനിധികൾ രാജിവെച്ചു. മറു ഭാഗമാകട്ടെ തികച്ചും വൈദീക–കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു നക്കൽ ഭരണഘടനയ്ക്കു രൂപം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവ രണ്ടിന്റെയും ഒരു മദ്ധ്യമസ്ഥാനമാണ് 1934–ൽ പാസാക്കിയതും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നതുമായ ഭരണഘടന. ജനാവകാശം ഒരു പരിധിവരെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും ഈ ഭരണഘടനയിൽ വൈദീക – കേന്ദ്രീകൃത സംവിധാനത്തിനാണ് മുൻതൂക്കം.

ഉപസംഹാരം

മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന ഇന്നും പൂർണമല്ല. കാലോചിതമായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ അവയിൽ വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ പാശ്ചാത്യ സ്വാധീനത്തിനു മുമ്പുള്ള *മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ*ത്തിലെ വിട്ടുപോയ കണ്ണികൾ ഭരണഘടനയിൽ ചേർക്കേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. അന്ധമായ പാശ്ചാത്യാനുകരണം – അതിൽ അത്മീയവും ലൗകീകവും പെടും – മൂലം മലങ്കര സഭയുടെ തനിമ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാനുള്ള ശക്തമായ വകുപ്പുകളും ഭരണഘടനയിൽ ചേർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

(കാല്പാടുകൾ, ഗൾഫ് യൂത്ത് കോൺഫറൻസ് സ്മരണിക, മാർച്ച് 2006)